

**UNUTMAYIN! F tipi hapishanelerde 117 Ölüm...
ve tecrit AKP iktidarı tarafından sürdürülüyor**

AKP RİYAKARLIĞINI OKUYUN:

“... Dünyada hiçbir kuvvet insan onuruna karşı zafer kazanamadı, kazanamaz... İnsan onurunu zedeleyen uygulamalar, kimin neyin tarafında yer aldığına bakılmaksızın kınanır, kınanmalıdır...”

(Filistinli tutsaklar) Cezaevlerindeki yaşam koşullarının iyileştirilmesi için başka seçenek kalmadığından bu yola başvuruyorlar.

Bir devlet kendi cezaevlerinde açlık grevine gidenleri bundan vazgeçirmek için doğru yöntem kullanmakla mükellef değilse, neyle mükelleftir?

Fakat İsrail "Filistinliler ölünceye kadar açlık grevi yapabilirler" gibisinden inanılmaz bir açıklama yapıyor. İnsan onuruna karşı yapılan eylemlerin tarihine geçecek bir açıklama.

Zor koşullardan kurtulmak için kendi hayatlarını ortaya süren insanların, seslerine kulak vermek yerine, insan hayatını rulet masasındaki bir pul düzeyine indirmeye çalışmak demektir bu...”

**Başbakan Erdoğan'ın danışmanı, AKP Milletvekili Ömer Çelik
(18 Ağustos 2004, Sabah Gazetesi)**

Ekmek ve Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 121 / Tarih: 29 Ağustos 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000

www.ekmekveadalet.net | Mail:info@ekmekveadalet.net

**AKP İktidarının
F tiplerinde
tecrite karşı
direnişte
117 Ölüm!**

Polis-MİT-Yargı İşbirliğiyle 82 kişi tutuklandı

SAHTE BELGELERLE TUTUKLANANLAR SERBEST BIRAKILSIN!

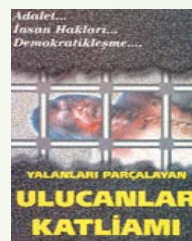
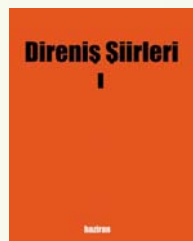
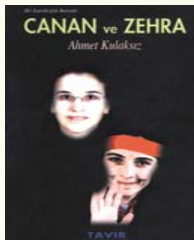
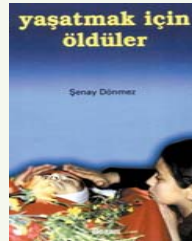
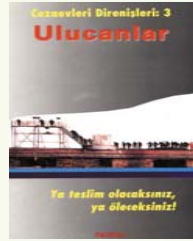
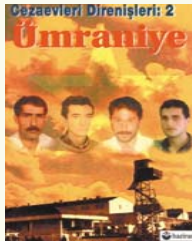
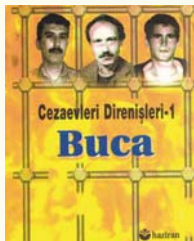
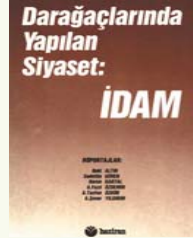
Ekmek ve Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

**Oligarşinin hapishaneler politikalarını,
hapishanelerdeki katliam ve direnişleri
bu kitaplarda okuyun!**

Hapishaneler gerçeği yaşayanların dilinden anlatıldı

Kitaplar, Haziran, Boran, Anadolu, Tavır Yayınları ve Tutuklu Aileleri Bülteni tarafından yayınlanmıştır.

**“zifiri karanlık
duru temiz bir havaya gebe”**

**Fehim
Horasan**
Sincan 1 No'lu
F Tipi

Bizi, acılarınızı akıtacak nehir, suskunlukta sesiniz olarak kabul edin. Nehir akıp gidiyor, er ya da geç varacak menzile. O ses er ya da geç karanlığı yırtacak.

Yüreğinizin dilinden anlıyoruz. Ne kar gibi kolay eriyecek, ne kül gibi kolay savrulacak öfkemiz.

Bizim acılarımıza tad veren, her biri ayrı güzellikte gidenlerimizin bıraktıklarıdır. Söyledikleri her söz acılarımızı yudum yudum içmemizi sağlıyor. Ne gözyaşı döküyor, ne haykırp dövünüyoruz. Öylece yürüyoruz. Yüreğimiz kor parçası olsa bile, her şey acı renginde olsa bile, yürüyoruz.

Biz silahlanmıştık acılara karşı. Yolun ta başında çıkınımızı doldurmuştuk.

Zifiri karanlık, duru temiz bir havaya gebe. Uzun yürüyüşümüzde düşün tüm canlarımız, doğan güne yüzlerini dönüp selamlayacaklar ve biz asıl o zaman mutlu olacağız. Doğan gün, geride kalanların onurlu alınlarında ışıdığı zaman kıvanç duyacağız.

O sabah ışığında karanlığın sahipleri toz olup uçacaklar.

Bizim canlarımız sizlere, halkımıza feda olsun. Bu yolculuk en güzel yerde konaklanacak. O zaman hep kolkola olacağız, yürek yüreğe.

**M. Kemal
Eren**

Kandıra 1 No'lu F Tipi

Bin ana, bin baba
Bin çocuk, bin kadın,
bin erkek

Bin öğretmen, bin liseli,
bin üniversiteli
Bin ırgat, bin maraba
Bin dokumacı, bin çiftçi
Bin marangoz, bin çöpçü
Bin madenci, bin tornacı
Bin işsiz...

Binlerce biz!
Binler, onbinler,
yüzbinler,
Haykırdılar BİN kez
BİZ KAZANACAĞIZ!..

“At bin” dedi komut

Bin atlı
Bin kılıç
Bindiler atlarına
Bin sapan
Bin taş
Bin mavzer
Bin roket
Bin tüfek
Binlerce yürek!..

Bin akrep
Bin haşerat
Bin cellat
Bin psikopat
Bin kabahat
Bin azap!
Sorulacak bin hesap!..

Bin gün
Bin acılı
Bin öfkeli
Bindallı!...
Bin atlı
Binlerce kızıl bantlı
Haykırdı BİN kez
Bin kere daha söz
Bin kere daha yemin
Bin kez daha yakın
O büyük gün!

27 Haziran 2003

M. Kemal Eren

Ekmek ve Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Bürolarımız

Yayıncılık Venloerstr. 507-A 50825 Köln
Tel: 0049 221 280 87 74 0049 221 280 87 75
Faks: 0049 221 280 90 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de

Adana İnönü Cad. Örnekler Apt. No:5 Kat:5
Tel-faks: 0 322 363 32 09

Ankara GMK Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay
Tel-faks: 0 312 419 27 38

Antalya Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatoprak Apt. Kat: 4 D: 6
Tel-faks: 0 326 223 87 18

Bursa Sakarya mah. Uluyol cad. Aydın İşhanı-2 No: 24 Kat: 2
Daire: 2
Tel-faks: 0 224 224 93 97

Hopa Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA
Tel-faks: 0 466 351 42 08

İzmir Milli-i Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköylü İş Merkezi
Konak/Zemin Tel-faks: 0 232 402 29 54

Kocaeli Hürriyet Caddesi Sakin Kervan Saray İşhanı Kat:7
No:79 Tel-faks: 0 262 331 66 51

Malatya Dabaklıhan Mah. Bakırçılar Çarşısı Sarıbeyoğlu İşhanı
Kat:1 No:43 Tel: 0422 323 24 77

Mersin Bahçe Mah. 4604 Sk. Tütüncü Apt. Kat: 1/6
Samsun- Talimhane Cad. Bozulucaç İş Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80

Tarazon Kemerkaya Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak
Pustular İşhanı Zemin Kat No:4
Tel-faks: 0462 321 14 80

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi : Mustafa Köşker
Yazışları Müdürü: Serkan Uymaz
Genel Yayın Yönetmeni: Gülizar Kesici
Adresi: İnebey Mahallesi İnşaat Caddesi Oto Han 55/54
Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama
ISSN: 1304 687X

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Adalet İçin Mücadele!

- 3... *Adalet için mücadele!*
5... *1 Nisan hukuksuzluğuna son verin*
10... *İşgalci direnişi kıramadı. Neceft' ten çekiliyor.*
12... *Irak direnişi ve devrimci tavrı*
15... *Abdi İpekçi direnişi sürüyor*
16... *Karağöz: İdari maddelerde haklarımızı koruduk*
18... *Ercan Kartal mahkemede susurluk hukukundan hesap sordu.*
19... *Uzun soluklu bir direnişe hazır olmayanlar...*
21... *Siyonizmin zindanlarında*
22... *"Allahü ekber, yaşasın kapitalizm!"*
24... *Baraj inşaatlarına kimleri gömdünüz?*
26... *Teferruatları bırakın Susurluk devletini tartışın*
29... *İşkence aklayıcı Birgen'e ceza*
30... *Hak arayan, düşünen, örgütlenen gençlerin bursunu kesme...*
32... *İlaçta soygun bitmiyor*
33... *Alibeyköy istimlaka karşı*
34... *Tekellerin hangisi adaletli ki?*
35... *Büyüyen ırkçılık, yabancılara yasaklar, Afrika'da toplama kampları!*
36... *"Sosyal devlet" yok oluyor Almanya'da eylemler sürüyor*
37... *Felsefe veya dünyayı yorumlamanın...-4*
41... *'Eve dönüş'ün romanını ne zaman yazacaksınız?*
44... *Psikolojik savaş ve ideolojik sağlamlık*
46... *İdeolojik savrulma*
47... *Devrimci tutsaklarla enternasyonalist dayanışma*
48... *Muzaffer Doğan'a özgürlük için uzun yürüyüşe çağrı*
49... *Selami Kurnaz*
50... *Kahramanlar ölmez*

Geçen sayımızdaki yazımızın başlığı "Adalet İstiyoruz" idi. Elbette sadece istemek bu ülkede hiç bir şey ifade etmez. **Adalet istiyor ve bunun için MÜCADELE EDİYORUZ!** Sahte belgelerle düzenlenen bir hukuksuzluk operasyonuna karşı adalet için bayrak açıyoruz. Faşizme karşı demokrasi için mücadele, aynı zamanda bir hukuk ve adalet mücadelesidir. Sahte belgelerle 82 kişinin tutuklanabildiği, derneklerin kapatılabildiği bir ülkede "hukuk devleti"nden, demokrasiden söz edilemez. Bu ülkede faşizm olduğu içindir ki, böyle bir "operasyon" da mümkün olabiliyor. Faşizm olduğu için, onlarca insan sahte belgelere dayanarak aylardır F tiplerinin hücrelerinde tutuluyor.

Yargıtay-Çakıcı-MİT arasında açığa çıkan ilişkiler ışığında tekrar bakın bu davaya. Yargıtay Başkanı bu yasadışı ilişkiyi açıklamak için diyor ki "MİT olduğu için bir şey diyemedim". Yargıtay Başkanı bile böyle derse, sıradan bir savcının, hakimın MİT, polis, kontrgerilla şefleri karşısında ne yapacağını siz düşünün. Nitekim, savcılar, önlerine getirilen polis fezlekelerini, MİT raporlarını iddianameye dönüştürmekte, hakimler de aynı "belge"leri kanıt sayıp cezalar vermektedir. MİT'in tüm kurumların "üstünde" olması, kontrgerilla politikalarının devletin tüm yasalarının üstünde olması, alalade kurulmuş ilişkilerin sonucu değil, sistemin sonucudur. Devletin tüm kurumlarının "özerk" nitelikleri, kurumlar arasındaki yasama-yürütme-yargı ayrılığı, iktidar-muhalefet farklılığı, tek bir şeyde, devrimci mücadelenin bastırılması konusunda ortadan kalkmakta, ve devlet topyekün bu amacın hizmetine girmektedir. Bir mafyacıyı korumak için böylesine seferber olan bir devletin, devrimcileri yoketmek için nasıl seferberlik içinde olduğunu hesap etmek zor değildir. MİT, Yargıtay, Çakıcı'yı neden böylesine koruyor, onu düşünelim; devletin Çakıcı gibilerle ilişkisinin temelinde de onları devrimcilere karşı kullanmak vardır.

"1 Nisan Operasyonu" ülkemizde son yıllarda yaşanan en büyük hukuksuzluk operasyonudur. Hukuk ve adalet açısından vehameti Yargıtay-MİT görüşmesinden daha az değildir.

Günlerdir burjuva medyanın MİT-Yargıtay-Çakıcı ilişkileri konusunda yaptığı yayınlara bakın; bu yayınlarda hukukun, adaletin savunması yoktur. Oligarşi içi çıkar ve koltuk savaşları var. Devrimciler, demokratlar oligarşi içi çıkar çatışmasından yayılan pislikleri elbette düzenin teşhirinde kullanabilirler ama bunlara takılıp kalmamalıdır; Çakıcı bu kontrgerilla düzeninde bir ayrıntıdır. Hukukun, adaletin peşinde olanlar, MİT'çi Kaşif Kozinoğlu'nun Yargıtay Başkanı'yla Çakıcı konusunu nasıl görüştüğünü değil, Yargıtay'la MİT'in **50 defa** neyi görüştüğünü sorgulamalıdır. Ne görüştükleri, Susurluk düzenini tanıyanlar için sır değildir. İşte 1 Nisan Operasyonu gibi hukuksuzlukları görüyorlar; sahte belgeler, bu görüşmelerin sonucunda Yargıtay tarafından da onaylanıyor ve devrimciler yüzlerce yıllık hapis cezalarına çarptırılıyorlar.

Yukarıdaki tablo açıkça gösteriyor ki; hukuk ve adalet isteyenler, düzenin tüm kurumlarıyla çatışmak, onların hepsini hedeflemek zorundadırlar. Gerek Susurluk olayında, gerekse de onun çok küçük bir parçası olan Yargıtay-MİT-Çakıcı olayında, düzen güçleri "Yargıyı yıpratmayalım", "MİT'i yıpratmayalım", "orduyu... polisimizi yıpratmayalım" tutumundadırlar. Gerçekten hukuk ve adalet isteyenlerin tavrı ise tam tersi olmalıdır; bu kurumları yıpratabildiğimiz kadar yıpratmalı, yıpratmanın da ötesinde son zerrelerine kadar darmadağın etmeliyiz.

Çünkü faşizmin düzendeki asıl dayanakları bunlardır. Bunlar yıpratılıp paramparça edilmediği sürece, hukukun ve adaletin hüküm sürdüğü bir düzen de hayaldir. Böyle bir mücadeleye girmeye niyeti veya cüreti olmayanlar, Susurluk'un devlet olduğunu görmezden gelir, F tiplerindeki tecriti ve 117 ölümü görmezden gelir, 1 Nisan hukuksuzluğunu görmezden gelir... Peki ne yapar? Bir düzen gücünün kuyruğunda, düzenin icazet verdiği kadar ucuz muhalefet yapar. En keskin muhaliflikleri ise AB'nin karşı çıktığı konulardadır. Çünkü muhalefetin en ucuzu bu konularda yapılır. AB, binlerce işkence, infaz davasından birini seçip onun üzerinden kendi hesapları çerçevesinde oligarşiye baskı yapar, ucuz muhalefet peşinde olanlar da hemen o konuyu bayrak yapar. Ülkemizin sol, demokratik güçlerinin 1 Nisan Operasyonu adıyla gerçekleştirilen hukuksuzluk terörü karşısındaki sessizliğinin açıklaması da buradadır.

Bu operasyonda Avrupa emperyalizmi, oligarşiyle çok aleni bir işbirliği içine girmiştir. Bu işbirliği, özellikle, AB'yle, AKP iktidarı arasında "devrimcileri yoketme", "haklar ve özgürlükler mücadelesini bitirme" amacındaki hemfikirliği göstermesi açısından önemlidir. Bu sayımızda okuyacaksınız; Almanya'da bir tatil kampının basılması sırasında gözaltına alınan yazar Cezmi Ersöz, olaya ilişkin açıklamasında *"Türkiye'ye demokrasi dersi verenlerin gerçek yüzlerini gördüğünü"* söylüyor. Türkiye gibi, Avrupacılığın hem sağ, hem sol cemahta çok yaygın olduğu bir ülkede, bunun görülmesi önemlidir. Avrupa'dan demokrasi bekleyenlerin ulaşabileceği demokrasi işte bu kadardır. Demokrasi mücadelesi **halk için demokrasi** mücadelesi olmak durumundadır. Değilse, burjuvazinin demokrasisinde halkın ve halktan yana olanların maruz kalacağı uygulamaların özü değişmez. Burjuva demokrasisinin özünde bir burjuva diktatörlüğü olduğu unutulursa, halk için demokrasi mücadelesinin yerine soyut bir "demokrasi" mücadelesi alır ki, bunun burjuvaziye hizmet etmesi kaçınılmazdır. Ülkemizdeki hukuk ve adalet mücadelesinin en büyük çarpıklığı da budur. Bakın bugün ülkemizde halka, hak ve öz-

gürlüklere yönelik tüm büyük saldırıların arkasında Avrupa emperyalizmi vardır. F tiplerindeki tecritin arkasında Avrupa vardır. Kürt milliyetçi hareketine karşı sürdürülen imha saldırısı da Avrupa onaylıdır. 82 kişinin tutuklandığı hukuksuzluk terörü de Avrupa'yla işbirliği içinde gerçekleştirilmiştir. Demokrasi savunuculuğu Avrupacılıkla sınırlı olanlar, işte bu noktada bir "demokrat"ın yapması gerekenleri yapamazlar. Yapamamaktadırlar. Bugünün Türkiye'sinde sayılan bu saldırılara, hak ve özgürlük gasplarına karşı çıkılmaksızın demokrat olunabilir mi?

Amerika'da Julius ve Ethel Rosenberg'in Sovyetler Birliği casusu oldukları gerekçesiyle 1953 Haziran'ında idam edilmeleriyle biten **Rosenberglar Davası'nı** bir çok kişi hatırlar. Bu davada Rosenbergları idama yollayan ifadeyi veren David Greenglass, tam 50 yıl sonra yalan ifade verdiğini itiraf etti. Belki 50 yıl sonra Şefik Kul'lar, Şenkal Atasagun'lar, Eraslan Özkaya'lar da nasıl sahte belgeler düzenlediklerini itiraf edecekler. Ama Rosenberglar Davası'nı, tarihe maleden bunlar değil, o dönemdeki hukuk ve adalet mücadelesidir. Hem "sanık" kürsüsünde Rosenberg ler'in, hem siyasi hareketler, demokratik kurumların adaleti savunma mücadeledir. Rosenberglar, o davada "suçu kabul etmeleri karşılığında hayatlarını bağışlama" güvencesi verilmesine karşın, idamı göze alarak suçsuzluklarını savunmakta ısrar etmişler, devrimci, demokratik güçler de McCarthyizmin tüm terörüne ve demagojilerine rağmen Rosenbergları sahiplenme cüreti göstermişlerdir. 82 kişinin sahte belgelerle tutuklandığı ve onlarcasının ağır hapis cezalarına çarptırılmaya çalışıldığı 1 Nisan Davası, işte böyle adalet savunuculuğuyla sahiplenilmelidir.

Türkiye solunun mücadele tarihinde, her zaman faşizmin hukuksuzluğuyla karşı karşıya olması nedeniyle, adalet mücadelesinin önemli bir yeri vardır. 1970'lerdeki DGM'ler direnişinden Susurluk döneminde "adalet istiyoruz" şiarıyla yürütülen mücadeleye, ölüm orucunun DGM'lerin kaldırılması talebinden sahte belgeler kampanyasına... Adalet mücadelemiz hiç bitmiyor. Faşizm var olduğu sürece de bitmeyecek. Faşizmin adaletinin "temeli", halkın mücadelesini bastırmak, örgütlenmelerini yoketmektir. Demokrasi mücadelesi buna militanca direnmeyi gerektirir. Buna direnmek için, faşizme, emperyalizme karşı mücadelemizin bir parçası olarak adalet için mücadelemiz de devam edecek.

Bugün ülkemizde halka yönelik tüm büyük saldırıların arkasında Avrupa emperyalizmi vardır.

F Tiplerindeki tecrit, Kürt halkına karşı saldırılar, 82 kişinin tutuklandığı hukuksuzluk terörü Avrupa'yla işbirliği içinde gerçekleştirilmektedir. Demokrasi savunuculuğu Avrupacılıkla sınırlı olanlar, işte bu noktada bir "demokrat"ın yapması gerekenleri yapamazlar.

**sahte
belgelerle
tutuklananlar
serbest
bırakılsın**

çalışan kurumlar bir anda, “yasadışı ve terörist hücre evleri” olarak ilan edildiler. Bu kurumlar- da çalışanlar da, polis açıklamalarında açıkça ve resmen hiçbir kanıt, sorgu, yargı olmadan “terörist” ilan edildiler. Emniyet Genel Müdürlü- ğü sözcüsü Ramazan Er, daha baskınların yapıldığı gün “Avrupa’da 23, Türkiye’de 40 örgüt üyesi yakalandı” açıklamasını tüm basın önün-

1 Nisan Hukuksuzluğuna Son Verin!

Tam 82 insan... Bir günde düzenlenen ve devam eden hukuksuz operasyonlarla tutuklandılar. Türkiye tarihindeki en önemli komplo davasıdır bu. Avrupa ülkelerinin de yer aldığı uluslararası niteliğiyle önemi ve çapı görünenden daha büyüktür.

1 Nisan hukuksuzluk terörünün üzerinden 6 ay geçti. 6 aydır 82 insan kanıtsız, keyfi bir şekilde, falanca sahte belgeye, “Erdoğan Kaldi dedi ki...” komedisine dayanarak F tipi hapishanelerde tutuluyor. Onların özgürlükleri bir anda herkesin gözleri önünde yaşanan bir pervasızlıkla ellerinden alındı.

Yargıda kararların nasıl alındığının, MİT’in, polisin yargı üzerindeki etkisinin hangi düzeyde olduğunun bütün çıplaklığıyla ortaya çıktığı şu günlerde, sahte belgelerle hazırlanan 1 Nisan komplosu da daha bir anlaşılır hale gelmektedir. İsim değiştiren DGM’ce hazırlanan iddianame- nin aslında polis tarafından hazırlandığını söylerken, bugün herkesçe görülen Türkiye’de yargı gerçeğini bilerek, somut kanıtlara dayanarak söylemiştik. Bu gerçek şimdi daha çarpıcı olarak ortada durmaktadır. Ve polisin hazırladığı bu iddianamelerle bugün tam 82 insana ceza vermek isteniyor. Çünkü polis böyle istiyor, MİT böyle istiyor, AKP iktidarı böyle istiyor, bu ülkede hak ve özgürlüklerin düşmanı olanlar böyle istiyor; yargı bu istek ve talimatlara uymakta hiçbir sakınca görmediğini 82 insanı mesnetsiz tutuklayarak ilk günden gösteriyor.

1 Nisan 2004’te başlayıp sonraki günlerde de süren hukukdışı operasyonlarla Türkiye genelinde 82 insan nasıl tutuklandı, suçları neydi, yeniden hatırlayalım.

Yasal Demokratik Kurumlara Baskın

1- 1 Nisan 2004 günü İstanbul başta olmak üzere Anadolu’nun bir çok kentinde ve Avrupa’da ‘DHKP-C operasyonu’ adıyla yasal kurumlar, dernekler, kültür merkezleri basıldı, talan edildi.

Bu devletlerin yasalarına göre kurulmuş ve

de yaptı. Basın bu hukuksuzluğa ortak olarak, günler boyunca, gözaltına alınan ve tutuklananlar için “örgüt üyesi” diye yazdı. Emniyet gözaltına aldığı kişileri, yargılanmış, hüküm giymiş gibi gösteremezdi, bu açık bir suçtu, ama hukukun olmadığı yerde, “terör” demagojisi her türlü yasadışılığın üzerini örtmeye yarıyordu.

2- İstanbul’da basılan yerler şunlardı: Dergimizin teknik işlerinin yapıldığı Yılmaz Yayıncılık, TAYAD, Gençlik Dergisi, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, İdil Kültür Merkezi, Halkın Hukuk Bürosu. Bu baskınlarda, sözkonusu kurumlarda çalışan ya da misafir olarak bulunan 50’ye yakın insan gözaltına alındı. 1 Nisan günü gözaltına alınanlar, kendilerine yöneltilen suçlamaları ancak dördüncü günü, savcılığa çıkarıldıklarında öğrendiler. Yasalar tersini söylüyordu ama ne önemi vardı? Sonraki günlerde 1 Nisan operasyonuna bağlı olarak süren operasyonlarla birlikte toplam 82 insan tutuklandı. TAYAD ve Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği aynı keyfilik içinde kapatıldı.

Gözaltına alınıp tutuklanan insanların tümü, derneklerde, dergilerde, kültür merkezlerinde, yasal kurumlarda çalışan insanlar, avukatlar ve sanatçılardı. Basına “büyük DHKP-C operasyonu” olarak yansıtılan operasyonla ilgili polis “terör” havası yaratabilmek için onlarca yalan haber yaptırdı. Örneğin “canlı bombalar” denildi, bu canlı bombalar ne oldu diye daha sonra sorulmadı. Yoktu böyle bir şey elbette. Böylece kamuoyu hukuksuz operasyonun bir “terör operasyonu” olduğu konusunda hazırlandı. Böylece terör demagojisinin Türkiye’den Avrupa’ya yayılması, terör söyleminin egemen kılınması hedeflendi, herkes susturuldu, beyinler uyuşturuldu. ‘Terör operasyonu’ yapılıyordu. ‘Büyük bir terör operasyonuydu’ bu. ‘Avrupa’nın dört ülkesinde ve Türkiye’de ortaklaşa sürüyordu!’ ‘Uluslararası bir terör operasyonuydu!’ Korku, yılgınlık, bananecilik birçok kurumun ve insanın bütün hücrelerine sinmişti. Hukukçular, demokrasiden yana olanlar sustular. ‘Terör operasyonu

yapılıyordu.'

3- Baskın ve gözaltı gerekçesi DGM Savcısı ve terör polisi tarafından şöyle ifade edilmişti: Son 1 yıldır Mecidiyeköy'de bulunan Ekmek ve Adalet Dergisi'nden İtalya'da bulunan örgüt merkezine bilgisayar aracılığıyla şifreli örgütsel notlar gönderildiği tespit edilmiş, bu notlar son 1 yıl izlenmiş, kaydedilmiş, çözülmüştür. Ancak operasyona ilişkin ortaya çıkanlar, aslında herhangi bir izleme, kayıt olmadığını, asıl olarak hak ve özgürlüklerin kişi güvenliği ve özgürlüğünün ortadan kaldırılmasının hedeflendiğini kanıtlamaktaydı.

4- Operasyon tezgahı esas olarak **Tayyip Erdoğan** ile İtalya Başbakanı **Berlusconi**'nin tüccar anlayışı çerçevesinde şekillenmiştir. Berlusconi Türkiye'deki ekonomik ve siyasi çıkarlarını düşünerek Türkiye polisinin bu provokasyonuna bilerek ortak olmuştur. Amaç, terör demagogisi söylemiyle Türkiye'de hak ve özgürlükler mücadelesi veren kurumları "terörist hücre evi", çalışanlarını da "terörist" ilan etmektir, böyle yaptılar. Türk polisi Avrupa'yı da yanına almanın verdiği güvenle her türlü hukuku bir yana iterek, yasal kurumları bastılar, ama "hücre evi bastık" diyerek halkı aldattılar. "Avrupa ile birlikte DHKP-C operasyonu yaptık" diye aldattılar. Yalan söylediler.

DHKP-C ile ilgili tek bir gizli evin, tek bir işyerinin basılmadığı, tek bir insanın yakalanma-

dığı bugün artık çok nettir. Basılan yerlerin niteliği, gözaltına alınan kişilerin kimliği çok açıktır.

Polis Fezlekesi Savcılık İddianamesi Oldu

5- Savcılık iddianamesi hiçbir somut delile dayanmayıp, tamamen polis fezlekesi esas alınarak hazırlandı. DGM savcıları hiçbir araştırma, delil toplama gereği dahi duymadan, polis hazırladığı sahte belgeleri ve fezlekeyi dosyaya koydu ve dava açtı. Polis fezlekesinin mantığı ise şuydu: "Bunlar devrimcidir, devleti yıkmak istiyorlar, sosyalizmi kurmak istiyorlar, o halde mutlaka engellenmelidirler."

"Devrimciler 12 Eylül Cuntası'ndan sonra 1987 ve 1990'larda hapishanelerden çıktılar. Derneklerde, dergilerde çalıştılar, kadrolaştılar, örgütlendiler ve eylem yaptılar. O halde hapishanelerden tahliye olanlara hak ve özgürlüklerle ilgili yasal da olsa hiçbir çalışma hakkı verilmemeli ve ne pahasına olursa olsun bir yolunu bulup onları yeniden hapishaneye atmalıyız."

"Hak ve özgürlükler mücadelesi veren bütün dernekler, kültür merkezleri, sosyalist dergiler hepsi yeniden örgütlenmek ve kadrolaşmak içindir. Zaten 1990'da böyle yapmışlardı. Gençlik Dernekleri şu kadar ilde örgütlendi, Temel Haklar şu kadar ilde örgütlendi" diyerek sanki bu dernekler yasal kurulmamış, gizli kurulmuş gibi ele alınıp hedef tahtasına konmaktaydı. Ve

Sayı 121

6

29 Ağustos
2004

sahte
belgelerle
tutuklananlar
serbest
bırakılmış

Her Aşamada Hukuksuzluk Her Aşamada Cevapsız Sorular

? Madem ki örgütsel yazışmalar, eylem talimatları, illegal faaliyetlere ilişkin talimatlar 1 yıldır yapılan yazışmalardan izlenmekte idi, niçin şu an tutuklu olanlara tek bir yasadışı eylem iddiası yapılmamaktadır?

? Madem ki 1 yıllık yazışmalar izlenmekteydi niçin son 1 yılda yapılan eylemlerin tek biri bile engellenemedi? Niçin tutuklu olanların bir tanesi bile bu illegal eylemleri yaparken alınmadı? Yoksa böyle izleme, kayıt ve çözüm yok mudur?

? Polis gözaltına aldığı insanların tümüne 10.000 sayfa döküman elde etiklerinden bahsetmektedir. Bu döküman nerededir?

? Daha gözaltındaki insanlar Devlet

Güvenlik Mahkemesi'ne çıkarılmadan birden bire iddia değişmiştir. İtalya'da elde edilen 10.000 sayfa dökümandan vazgeçilmiş ve Ekmek ve Adalet Dergisi'nden bir disket elde edildiği ve bu diskette gözaltına alınan kişilerin isimlerinin geçtiği söylenmeye başlanmıştır. Dosyadaki kayıtlara göre meşhur diskette adı geçenler bu disketin bulunmasından saatler önce gözaltına alınmışlardır. Polis gözaltına aldığı insanların adlarının geçeceği bir disket bulacağını nereden biliyordu?

? Ekmek ve Adalet dergisi

01 04.2004 tarihinde hiç basılmamıştır. Basılan yer Yılmaz Yayıncılık isimli bir işyeridir. Ekmek ve Adalet Mecidiyeköy'de değil Aksa-

ray'dadır. Yılmaz Yayıncılık aranırken işyerinin avukatlarının aramada hazır bulunması polis tarafından engellenmiştir. Niçin? Niçin arama gizli kapaklı yapılmış ve sonra da bir disket bulunduğundan iddia edilmiştir?

? Mevzuata göre elbetteki disketler de delil olabilir. Ancak bilgisayar disketlerine hakim önünde el konulmalı, hakim söz konusu disketleri mühürleyerek dışarıdan müdahaleye kapatmalı, bilirdiği şüpheli avukatları ve hakimlin hazır bulunduğu bir oturumda mühür sökölerek disket incelenmelidir. Bu yapılmamıştır. Diskete hakim önünde el konulması bir yana hala bu disketi görebilen

bu mantık hak ve özgürlükler mücadelesini sınırlı, mutlaka yok edilmesi gereken bir olgu olarak değerlendirmektedir. Bu mantığa göre; hak ve özgürlük mücadelesi veren bütün kurumlar terörist olarak görülmekte ve bunun sonucunda sözü edilen operasyon yapılmakta, insanlar keyfi bir şekilde tutuklanmaktadır.

İşte fezlekenin anlayışı özetle buydu ve bu mantık savcılık iddianamesine de temel alındı.

İddianameden bir kaç noktayı hatırlamak, bunu yazanın bir hukukçu gibi değil, polis gibi düşündüğünü göstermeye yeterlidir.

İddianameye göre;

Yasal kurumlar yasadışı örgütlerin uzantılarıdır, yöneticileri de örgüt yöneticisidir. Çünkü polis fezlekesinde “DHKP/C’nin legal alanı” diyerek bu kurumların adı sayılmaktadır.

İfadelerini dahi geri almış bir zavallı genç, sahte belgelerin dışında dosyanın neredeyse tek “delili” olarak sunulmakta, savcı sıkıştığında “Erdoğan Kaldi dedi ki...” deyip onlarca yıla varan cezalar istemektedir.

Delil bulunmayan dosyayı şişirmek için komik denebilecek suçlar üretilmiş, mesela bir kurumda koli bantının üzerinde o kurumda çalışan bir insanın parmak izi bulunması kadar doğal bir şey olmazken “delil” gibi gösterilmiştir.

Polis yasadışı şekilde Yılmaz Yayıncılık’ın kapısını korkutup yalan söyleterek kapıyı açtı-

mış, savcı ise polisin bu suçunu aklamak için iddianamede yalan bile söylemiştir.

Kısaca iddianamede, **mantıklı bir hukukçunun kaleminden çıktığını söyleyebileceğiniz tek bir cümle yoktur.**

Yüzlerce Sahte Belge

6- Tutuklatılmak istenen her insan için bir sahte belge hazırlanmıştı. Örgütsel işleyiş mantığına tamamen ters acemice ifadelerin yer aldığı sözkonusu sahte belgeleri dergimizin sayfalarında yayınladık, yinelemeyeceğiz. Artık kesinleşen durum şudur ki, polis bilgisayarın başına oturmuş hazırladığı fezlekeye uygun sahte belgeler yazmıştır.

Sahte belge hazırlamaktaki pervasızlık o boyutlara ulaşmıştır ki, AKP iktidarından “**istediğinizi yapın, yasaları boşverin**” talimatını alan polis hiçbir kural tanımadan hareket etmiştir. Sahte belgelerden bir kaç çarpıklığı örnek olması için hatırlatmak yeterli olacaktır.

Dergimizde yayınlanan yazı ve haberleri dahi diskete yazıp, “işte örgüt belgesi” diyebilmiştir polis. En kaba bakışla dahi tek elden çıktıkları anlaşılan sahte belgeleri yazmakla görevlendirilen polis, aynı belgeden iki tane yazmış, birinde bir madde yazmayı unutmuştur.

Sadece yasal eylemlerle kurumların ve kişilerin terörist ilan edilemeyeceğini bildiğinden,

Sayı 121

7

29 Ağustos
2004

tek bir hakim yoktur.

? İstanbul polisi çeşitli illerin polislerine bir takım metinler faksleyerek bir çok insanın tutuklanmasını sağlamıştır. Bu şekilde tutuklanan insanların tümü TAYAD, Temel Haklar üyeleri, gazetecilerdir. Ama bu insanları tutuklayan savcı ve hakimlerin hiçbirisi bu çıktılarının ait olduğu disketi görmemişlerdir. Niçin? Bu disket delil değil midir?

Delil değilse niçin hala bu diskete dayanılarak insanlar tutukludur?

Yok eğer delilse niçin bir tek savcı ve hakim bu delili incelememiştir? Niçin Avukatların bu delili incelemesi engellenmektedir?

? Yakın bir tarihte çıkan Yargıtay kararına göre ya-

saya aykırı, hukuk dışı yöntemlerle elde edilen delillerle yargılama yapılamaz. Bu Yargıtay kararı herkesi bağlıyor ise niçin halen onlarca insan tutukludur?

? 8 Haziran günü de dernek baskınları vardı. Okmeydanı’nda bir binada İstanbul Gençlik Derneği, Okmeydanı Halkının Sesi Gazetesi, Gençlik Gelecektir Dergisi’nin teknik işlerinin yapıldığı Yeniden Özlem Yayıncılık basıldı. “Arama kararı” giriş katında bulunan İstanbul Gençlik Derneği için alınmıştı. Ama polis, “gelmişken” binadaki tüm kurumları basmak istedi. Binadaki kurumlarda çalışan insanların hukuk, yasal haklarında ısrarına, “bu durumda avukatları gelmeden kapıyı açmayacaklarını” belirtmelerine, gaz bombalarıyla cevap verildi. Polis burada da bir çok insanı gözaltına aldı. Gerekçe yine “1 Nisan’da diskette adın çıktı” yalanına dayanıyordu.

Hukuk şöyle mi işliyor; göstermelik bir arama kararı al, istediğin her yere kullan! Karşındaki yasalardan, hukuktan söz ediyorsa, fırlat gaz bombalarını sustur!

? Baskın için İstanbul 2 No’lu DGM’den alınan arama kararı kullanılmıştı. Karar öylesine hukuksuzdu ki, İstanbul DGM yedek hakimliği böyle bir kararı “kurumlar böyle basılamaz” diyerek vermedi. Niçin? Polis bir yıldır dinleyip, çözümlerini yaptık dediği dinlemelelerin kaydını mı verememişti? Pervasızlık ve keyfilik sınır tanımadı. MİT-Yargıtay ilişkisinde olduğu gibi, DGM-Polis ilişkisinde yasadışı mekanizma işletildi. Polis DGM Başsavcısı’nı devreye soktu, başsavcı mahkemeden ısrar ederek, kararları çıkarttı. Komplo için her şey hazırlanmış “uluslararası bağlantıları” tamamlanmıştı. Prosedürün yerine getirilmesi, hukuk kaygısına takılamazdı.

bu kurumların herkes tarafından bilinen, tanınan insanlarına birer tane "istihbarat görevi" verilen sahte belgeler düzenlenmiştir. Bu, bir kural gibi hiç sektirmeden herkese uygulanmıştır. Bu görevi destekleyen ek bir delil, ifade vb. ise hiç yoktur. Bu komployu ve yalanı anlamak çok basittir. Son bir yılın yakalanma ve operasyon haberlerini izleyen herkes basit bir araştırma ile polisin sözünü ettiği bu istihbaratların hangi operasyonlarda yakalandığını görebilir.

Sahte Belgeler Suçüstü Yakalandı

7- 1 Nisan operasyonlarında sahte belgeler düzenlendiğinin açıklanmasının ardından yaşanan bir gelişme, daha doğrusu ortaya çıkan çarpıcı bir gerçek, polisin çalışma yöntemini de somutladı. Halkın Hukuk Bürosu avukatları, 9 Haziran'da İstanbul 3 No'lu DGM de, müvekkillerinin suçlarının "kanıtı" olarak gösterilen disket ve bilgisayar ürünlerinin tekrar incelenerek dö-kümünün yapılması ve bir kopyasının kendilerine verilmesini talep ettiler.

Mahkeme incelenmek için disketlerin "Emniyet Müdürlüğü'nden" istenmesine karar verdi. Oysa "dava dosyasındaki emanet makbuzunda bunların savcılık emanetinde olduğu gözüküyordu." Savcılıkta olması gereken disketler, mahkeme dosyasında da savcılıkta olduğuna dair kayıt bulunan disketler, polisteydi. Aylarca önce açılmış, çoktan polisten çıkmış davaların disketleri hala poliste duruyordu.

Dava dosyasında, delillerin 22 Ekim 2003'te

"emniyet tarafından mahkemeye teslim edildiği"ni gösteren bir belge de yer almaktaydı. Yani, SORUŞTURMASININ ÜZERİNDEN TAM 8 AY GEÇMESİNE RAĞMEN, DİSKETLER POLİSTE VE DOSYADA "MAHKEMEYE TESLİM EDİLDİ" şeklinde belge yer alıyordu.

İşte SAHTE BELGE böyle düzenleniyordu.

Yine avukatların incelemeleri sonucunda ortaya çıktı ki; belgelerin mahkeme dosyasında olması gerekirken halen polisin elinde olduğu dava, sadece 9 Haziran'daki dava da değildi: İstanbul DGM'lerindeki farklı kişilerin yargılandığı altı ayrı dosyada da hep **aynı sahtekarlık** sözkonusuydu. Hal böyle olunca, tabii "diskette adın geçiyor" diye istediğin herkesi gözaltına alıp tutuklayabilirdin. Nitekim de böyle yapıldı...

Kısaca hatırlatmaya çalıştığımız 1 Nisan temel hak ve özgürlüklere yönelmiş, devrimci demokrat kurumları yok etmeyi, işlevsiz hale getirmeyi, çalışanlarını tutuklayıp susturmayı amaçlayan bir operasyondur. Bu operasyonun ardından tüm Türkiye'de zaten yaşanan DKÖ'lere yönelik baskılar boyutlanmış, onlarca insanın keyfi şekilde gözaltına alınma gerekçesi olarak "diskette adın geçiyor" denilmiştir. Polis, operasyon günü yaptığı "bu bir milattır" sözünü bu şekilde pratiğe geçirmeye devam ediyor.

Şimdi 1 Nisan kapsamında tutuklananların serbest bırakılması için, adalet için sesimizi yükseltme, hukukun nasıl işlediğini, Susurluk düzeninin devrimcilere karşı nasıl yasadışı yöntemlerle çalıştığını gösterme zamanıdır.

TAYAD'lı Aileler'den açıklama:

'Komploları Boşa Çıkaracağız'

TAYAD'lı Aileler 26 Ağustos günü bir açıklama yaparak, polisin "Erdoğan Kaldi dedi ki..." düzmececi ile yaptığı komploların şimdi de "Yılmaz Küçük dedi ki" şeklinde sürdürüldüğünü duyurdular.

Çocuk yaşta denilebilecek olan Yılmaz Küçük isimli bir kişiye zorla imzalatılan ifadelerle polisin komplolarını sürdürdüğünü dile getiren TAYAD'lı Aileler, Yılmaz Küçük'ün 3 ay tutuklu kaldıktan sonra 18 Ağustos günü tahliye olduğunu hatırlatarak, "açık ki, yargı bu beyanları ciddiye almamıştır" dediler. Küçük'ün işkence gördüğünün Adli Tıp Kurumu'nun üç günlük "iş göremez" raporu ile de belgelendiğini belirten TAYAD'lılar, "Buna rağmen İstanbul Emniyet Müdürlüğü bu ifadeye dayanarak insanları gözaltına alma tehdidini sürdürmektedir." dediler. TAYAD'lılar açıklamanın sonunda, kamuoyunu İstanbul polisinin hukuku hiçe sayarak olusturduğu bu komploları boşa çıkarmaya, yeni komplolar karşısında duyarlı olmaya çağırdılar.

Grup Yorum Elemanına Sahte Belgeli Gözaltı

Grup Yorum elemanı Selma Kıl, 24 Ağustos günü gece yarısı Ümraniye'deki evinden gözaltına alındı. Aynı zamanda Liseli Gençlik Umuttur Dergisi Yazı İşleri Müdürü olan Selma Kıl'ın hakkında gıyabi tutuklama kararı bulunduğu için gözaltına alındığı

öğrenildi.

Konuyla ilgili Grup Yorum ve Liseli Gençlik Umuttur Dergisi birer açıklamada bulundular. Açıkla-

malarda gözaltının sahte belgelere dayanılarak, "Erdoğan Kaldi dedi ki..." denilerek yapıldığı dile getirildi. Grup Yorum, açıklamasında diğer tutsak elemanlarını da hatırlatarak, "Hiçbir baskı politikası türkülerimizin önünde engel olmayacak." denildi.

Hukukla ilgili herkesi adalet istemeye çağırıyoruz!

Hukukçular, aydınlar, sanatçılar, DKÖ'ler, sendikalar, bu ülkede hukukla ilgili olan, adaletten yana olan herkes;

Bir günde pervasızca düzenlenen bir komployla tam 82 insanın tutuklanmasına, yasal, demokratik kurumların basılmasına, kapatılmasına daha ne kadar sessiz kalacaksınız?

Yasal, demokratik kuruluşların çalışanları, yöneticileri bir anda "terör örgütü üyesi" ilan edildi bu ülkede. Bu davanın dosyasını, çarpıcı gerçekleri inceleyin, sorun, araştırın; hukuka uygun olan, polisin ve savcılığın iddialarını doğrulayacak tek bir delil bulamayacaksınız. Her satırında "ben hak ve özgürlükleri yok etmek için bu komployu düzenliyorum" diyen bir dava dosyası nedeniyle insanlar hala tutuklu.

Polisin bu oyunu bozulmazsa ne olur sorusunu herkes kendisine sormalıdır. Bu oyunu bozmalıyız. Bu sahtekarlığı herkese göstermeliyiz. Bu ülke nasıl yönetiliyor, bu ülkede nasıl bir hukuk uygulanıyor, polis nasıl çalışıyor, bu ülkede yaşayan herkes **bu gerçekleri** bilmek zorundadır. Aksi halde bundan böyle polis, istediği her kurumu kapatacak, tutuklamak istediği her kişiyi sahte belgelerle tutuklayacaktır. Bu yol çok basit ve ucuzdur. Kurumunu basar, evini basar, bilgisayarına el koyar, istediği sahte belgeyi de düzenler; hiçbir yasa yoktur. Bilgisayarına el konulurken hiçbir yasa uylmaz. Polis bastığı yeri talan eder, yıkar, bilgisayarını alır, tutanağı da kendisi imzalar ve götürür. Bir delil yakalandığında nasıl yakalandığı ve nasıl muhafaza edileceği konusunda uylması gereken hiçbir kurala uylmaz. Sonra karşımıza sözü-

nü ettiğimiz polis tarafından yazılmış belgeler çıkar.

Demokrat, hukukçu, aydın, ilerici olmanın gereği, bu ülkede yaşanan hukuksuzlukların karşısına dikilmektir. Oligarşinin terör demagojisiyle beyinlerinizin uyuşturulmasına izin vermeyin. Sesinizi adalet isteyenlerin sesine katın. **Hak ve özgürlüklerden yanayız diyorsanız;** örgütlenme özgürlüğüne, düşünce özgürlüğüne yönelik bu pervasız saldırıya karşı olduğunuzu gösterin.

Bu dava tarihsel bir davadır. AKP iktidarının polisi "**bu bir miladdir**" derken, bu tarihselliği çok net görüyor; peki bu ülkenin hukukçuları, adaletten yana olan kurum ve kişileri bunu görebiliyor mu?

Tarih içinde yerini almış ve bir çoğunuzun faşist iktidarların ve emperyalistlerin nasıl komplolara başvurabileceğini anlatmak için örnek verdiği davaları hatırlayın. Ve 2004'lerin Türki-

ye'sinde yaşanan 1 Nisan operasyonuna bakın; temelde hiçbir farkı yoktur bu komplolarda. Aksine, bugün emperyalistler ve işbirlikçileri terör demagojisi katettikleri mesafeye dayanarak daha pervasızca hareket etmektedirler. Tarihte, böyle bir komployla bir anda yüzlerce insanın gözaltına alınıp, 82'sinin tutuklandığı örneklerin eşine ender rastlanır. Komplo bu davayla kitleselleşmiştir.

Ne tarihte, ne de başka bir ülkede değil, mevcut gerici yasaları dahi hiçbir sayan bu hukuksuzluk ayaklarınızı bastığınız topraklarda yaşanıyor. Sessiz kaldığınız her gün, her saat ayaklarınız altındaki o toprağın da kayması demektir. 1 Nisan hukuksuzluğuna karşı çıkarken kendi haklarınıza sahip çıkacaksınız.

Çünkü sahte belgelerle insanların böylesine pervasızca tutuklandığı bir ülkede hiç kimsenin hak ve özgürlüklerinin güvencesi yoktur.

Bu ülkede barolar var mı? Varsa ne iş yaparlar?

Soru açık; yargının başındaki kişi mafya-MİT ilişkileri içinde yer alır ayağa kalkmazlar.

İnsanlar sahte belgelerle tutuklanır sesleri çıkmaz. Barolar cevap vermelidir; bir gecede 82 insanın yasal kurumlardan tutuklanması, sayfalarca yayınlanan sahte belgeler ve ortaya koyduğumuz yüzlerce hukuksuzluk örneği neden sizleri ilgilendirmez?

Terör demagojisinin baskılanması altında kalmayı kabul eden, devletin "bununla ilgilenmeyeceksiniz" dediğiyle ilgilenmeyen bir baro, hangi hukuka sahip çıkabilir? "Devlet avukatı olmayacağız" diyen barolar nerede?

Bugün baroların genelinin içinde bulunduğu durum, bu ülkede yaşanan neredeyse tüm gelişmeler karşısında susmak, izlemekten ibarettir. Ne komplolar, ne F tipi, ne de yaşanan onlarca hukuksuzluk, keyfi gözaltılar gibi, doğrudan ilgilendiren örneklerdeki tavırları ibretlik hale gelmiştir. Demokratik hak ve özgürlüklere sahip çıkmayı bir yana bıraktık, hukuksal planda da adeta yoklar. Soruyoruz; bu ülkenin baroları ne zaman konuşacak? Sahte belgelerin hukukuna ne zaman isyan edecek?

Ölülerini sırtlayıp, çıplak elleriyle yaralarını sararak yürüyüşünü sürdürenleri yenecek hiçbir güç yoktur

İşgalci Direnişi Kıramadı, Nef'ın Çekiliyor

Tam 3 haftadır... Aralıksız, soluksuz bir şekilde; havadan helikopterlerle, ağır bombardıman uçaklarıyla tonlarca bomba boşalttı... Kenti günlerce kuşatma altında tuttu, halkı ve medyayı bölgeden uzaklaştırmak için her yöntemi kullandı... Kutsal yerleri, mezarları dahi bombalayıp direnişi kırmakta hiçbir sınırı, hassasiyeti tanımayacağını ortaya koydu... Bu süre içinde o meşhur "uluslararası kamuoyu" denilen emperyalist ülkelerin ve onların sözde insan hakları kuruluşlarından ciddi hiçbir tepki görmedi, istediği gibi katliamını sürdürdü... İşbirlikçi kukla hükümet yanındaydı... En üst dini lider Sistani günlerce Sadr'ın boğazlanması için sessiz onayını sürdürdü ve İngiltere'den katliamı, Hz. Türbesi'nin duvarlarını yıkan bombaları seyretti... Manevralar, tehditler birbirini izledi...

Ve direnişi kıramadılar...

Birkaç bin direnişçi, arkasına milyonların işgale karşı öfkesini alarak büyük bir direniş sergiledi. Öldü, yaralandı, bombalandı ama teslim olmayı reddederek, kenti teslim etmedi.

Nef'te direnişi kıramayan Amerikan güçleri ve kukla ordu, 26 Ağustos akşamı kenti terk etmeyi kabul etmek zorunda kaldı.

Sistani Kimin Kurtarıcısı?

Emperyalist medyanın "ılımlı dini lider" olarak adlandırılan, Şii'lerin en büyük Ayetullah'ı sayılan Sistani, nihayet İngiltere'den döndü. Dönüşü "kurtarıcı" senaryosu ile gerçekleştirildi. Artık direnişin kıramayacağı, El Sadr'ın önderliğindeki Şii direnişinin boğulamayacağı anlaşılmış, öfkenin daha da büyüyen yoksul Şii'lerin Sadr'a yönelmesinin riski daha büyümüşü. İşte böyle bir ortamda Irak'a döndü Sistani.

Nef'e yürüyüş çağrısı yapan Sistani, "kutsal kenti kurtarma" sloganını atıyordu. Oysa Kutsal kenti ve Irak'ı savunan Nef'te direnenlerdi. Nef'e yürüyen onbinlerce insanın dilinde de direnenlerin adı sloganlaşıyordu. Sistani hem Şii'ler içindeki kendi iktidarını kurtarıyor, hem de dolayısıyla ABD'yi direnişten kurtarıyordu. Dünyanın süper gücü, en gelişmiş silahlarla birkaç bin kişilik milis gücünün direnişini kıramamıştı, bu en büyük yenilgiydi zaten.

NECEF VE KUFELİ HALKINDIR, TÖM İRAK BİZİM OLACAK

Sistani'nin "ateşkes planı" sonucunda ABD

Kufeli'de Katliam!

26 Ağustos Sadr önderliğindeki Nef direnişinin Amerikan işgalcile-

rine meşruluğunu kabul ettirdiği gündü. Ama 26 Ağustos aynı zamanda büyük bir katliam günüydü.

Amerikan emperyalizmi ve kukla hükümetin askeri güçleri, son ana kadar saldırılarını sürdürdüler; son anda direnişin iradesini kırmak için bir camide toplanmış kitlenin ortasına bomba atmaktan, yürüyen kitleyi taramaktan medet umdu.

İlk saldırı, Kufeli'de Sadr'a destek için yürüyüş yapmak amacıyla camide toplanan halkın üzerine havan topları atılarak gerçekleştirildi. 30'un üzerinde Iraklı katledildi bu saldırıda.

Şii halk, bu saldırıya rağmen yürüyüşten vazgeçmedi. Binler halinde yola koyuldu.

İşgalciler bir kez daha saldırdılar.

Yürüyen kitle, Kufeli-Nef arasında bulunan bir askeri karargahın önünden geçerken açılan ateşle, katledilenlerin sayısı 74'e ulaştı. 400'e yakın Iraklı da yaralandı. Hastane bahçeleri ölü ve yaralılarla doldu.

Yürüyüş yine durmadı. Halk, ABD'yi ve işbirlikçilerini lanetleyen sloganlar haykırarak Nef'e akma-ya devam etti.

Bu saldırılardan bir kaç saat sonra Nef yakınlarına ulaşmış bir yürüyüş koluna, Irak kukla polislerinin müdahale etmeye çalışması üzerine çatışma çıktı. Bu çatışmada da on kişi katledildi. Ölülerini sırtlayan, akan kanlarını çıplak elleriyle silen binlerce Iraklı'nın, direnişi destekleyen, işgali lanetleyen sloganları hiç susmadı.

ve kukla hükümet Necef ve Kufe'den çekilmeyi kabul etti. Sadr da Hz. Ali Türbesi'nden çıkacak. Her iki kentin de "silahtan arındırılması" öngörüldü.

İşgal altındaki topraklarda aslolan direnişin gücü ve meşruiyetinin dayatılmasıdır. Necef'te yaşanan budur. İşgalci, işgal

ettiği ülkenin bir toprak parçasından daha çekiyor. Tıpkı daha önce Felluce'de olduğu gibi. Geçen sayımızda insiyatifin direniş güçlerinde olduğunu söylemiştik. İnsiyatif böyle direnilerek kazanılıyor. Necef'te üç haftadır yaşanan katliam düşünüldüğünde "ölüyorsunuz da ne oluyor" mantığının ne kadar saçma ve aslen teslimiyet demek olduğu daha net anlaşıyor.

Elbette Necef'te sadece ölen direnişçiler değildi. Havadan bombalamanın yetmediği yerde karadan kuşatmayı daraltmaya çalışan işgalciler her sokak başında direnişçileri buldular karışlarında. Ölümü hiçe sayan direnişçiler bir çok işgalciyi ülkelerine tabutla gönderdi.

Sadece Necef'te değil, Necef'in ateşlediği direnişle ülkenin bir çok kentinde işgalciler tam bir cehennem hayatı yaşadılar.

Boru Hatlarına Büyük Saldırı

Sadr direnişçileri, çatışmaların başlangıcında işgalcilerin Hazreti Ali türbesine girmeye teşebbüs etmeleri halinde boru hatlarını havaya uçuracaklarını açıklamışlardı.

Nitekim, Amerikan tanklarının türbeye 20 metre kadar yaklaştıkları 26 Ağustos'ta, boru hatlarına yönelik bugüne kadarki en kapsamlı saldırılardan biri gerçekleştirildi.

Basra yakınlarındaki boru hattına 20 ayırı yerde saldırı düzenlendi. Saldırı sonucunda Amerikan petrol tekelleri büyük darbe alırken, üretimin yarı yarıya düştüğü açıklandı.

- Kukla hükümet direnişçilerin öncelikli hedefi olmaya devam ediyor. 24 Ağustos'ta iki bakan birden saldırılar düzenlendi. Eğitim Bakanı konvoyuna düzenlenen saldırıda bakan kurtulurken 2 koruması öldü. Aynı gün Çevre Bakanı'na karşı düzenlenen saldırıda da bakanın 4 koruması ölürken, bakan şimdilik sağ kurtuldu.

- Kerkük'te ABD işbirlikçisi Kürdistan Yurtseverler Birliği yetkilisi Şarзад Hasan öldürüldü.

- Bir direnişçi, ABD'nin en gelişmiş tanklarından olan bir Abrams tankın içindeki iki Amerikalıyı öldürdü ve eylem yerinden sağ-salim

uzaklaştı.

- Mehdi Ordusu milisleri, Amara cezaevini basarak tutukluları serbest bıraktılar.

- El Anbar'da 4 Amerikan askeri işgal suçunun karşılığını canlarıyla ödediler. Necef'teki çatışmalar sırasında da onu aşkın Amerikan askeri direnişçiler tarafından öldürüldü.

Direnenler Yenilmez

Necef yenilgisinin ardından, işgalcilerin Irak batağı daha da derinleşmiştir. Dün Felluce bugün Necef ve Kufe. Yarın başka kentler bu yolu izleyecektir. Irak topraklarındaki bu direniş gücü daha işgalin ilk günlerinde Ümr Kasr'da kendini göstermişti. Görmek istemeyen Amerikancılar işgalin sevinç naralarını attılar, halkların gücüne inananlar umutsuzluğa kapıldılar. Biz inandık, biz güvendik, biz gördük... **"kalbim atıyor, demek ki Ümr Kasr direniyor"** diyen Muharrem Karademir'ler gördü...

Şu sahneyi gözünüzde yeniden canlandırın. Necef'e yürüyen çıplak elli, çıplak ayaklı halkın üzerine bombalar yağıyor. Katliamı protesto için gelenler kurşunlanıyor. Durmuyor zafere inananlar ve direnenlere güvenenler. Yürüyüş başlıyor çöllerde. Yeniden kurşunlanıyorlar Necef yollarında. Onlarca ölü yatıyor yerde, yüzlerce insanın bedeninden kan sızıyor. Ve yaralarından kan sızanlar, yanbaşındaki vurulup düşenler ayağa kalkıp ölümlerini sırtlıyor, teninden akan kanı çıplak eliyle silip Necef'in çağrısına uyarak yürüyüşünü sürdürüyor.

Bu sahnede zafer vardır.

Ve o zaferi mutlaka kazanacağız. Direnen halkların yenilemeyeceğini, işgalcilerin zafer kazanamayacağını yeniden tarihe yazacağız.

AKP Irak'ta Ölümleri İzlemeye Devam Ediyor

Türkiye'den giden inşaat teknisyeni Mustafa Karaoğlu 22 Ağustos günü direnişçiler tarafından ABD'ye hizmet ettiği için öldürüldü.

AKP iktidarı, gerek rehin alınan işçiler, gerekse de Irak'a taşımacılık yapan şoförlerle ilgili demagogilerini sürdürerek, Irak makamları nezdinde gerekli girişimlerin yapıldığını açıklayıp duruyor. Oysa yapılacak hiç bir girişim yok. Yapılacak tek şey, Irak'taki ABD ve kukla hükümetle kurulan tüm ticari ilişkileri kesmektir.

Fakat AKP, "Irak'taki ticari çıkarlarından vazgeçemiyor". İşbirlikçi politikaları ve ticari çıkarları için emekçileri kurban etmeye devam ediyor.

bölüm 1

Bu yazı dizisi, Devrimci Sol Dergisi'nin Temmuz 2004 tarihli 19. sayısından yararlanılarak hazırlanmıştır.

“Ülkeler işgal edilebilir; Halkların direnişi bitmez!”

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi tarafından, Bağdat'ın düştüğü günlerde yapılan, 13 Nisan 2003 tarihli, 297 No'lu açıklamanın başlığı böyledi. Ve şöyle devam ediyordu açıklama:

“HALKLARIN DÜŞMANLARI SEVİNMESİN; HALKLARIN DOSTLARI ÜZÜLMESİN! ‘BAĞDAT DÜŞTÜ!’ DİYE ZİL TAKIP OYNAYANLAR DA, ‘BAĞDAT DÜŞTÜ!’ DİYE UMUTSUZLAŞANLAR DA ACELE ETMESİN!

Bekleyin, tarihin hükmü henüz verilmemiştir!

Bekleyin, savaş zaman olarak üç beş günün, mekan olarak Irak sınırlarının ötesinde bir savaştır.

Bekleyin, imparatorlukların çöküşü, onların en güçlü göründükleri zamanlarda başlamıştır.

Bekleyin, dünya görececek, tarih yazacak; Amerikan imparatorluğu, direnen, savaşan halklar karşısında dize gelecektir!”

Bu açıklamanın üzerinden çok geçmeden, direniş bir çığ gibi büyüdü. Direnişçiler artık kent savunmaları ve Bağdat dahil olmak üzere şehir merkezlerinde açık çatışmalara girer duruma geldiler. İşgalciler ne kendilerini ne de işbirlikçilerini koruyamaz durumda olduklarını itiraf ediyorlar. Şiiler gibi, başta direniş içinde yer almayanlar, bekleyip görmeyi tercih edenler hızla direniş saflarına katılıyor. Amerika ve Avrupa emperyalistlerinin ittifakı, “yetkiyi Iraklılara devretme” adıyla sürdürülen aldatma ve bu paralelde kurulan kukla hükümetler, katliam ve işkencede sınır tanımazlık, hiçbir direnişi kıramıyor, aksine güçlenmesine neden oluyor.

İşgalcilerin masa başında yaptıkları bütün planlar bozuldu. Reformizmin, Avrupa Solu'nun umudunu Avrupa emperyalistlerine ve BM'ye bağladığı günlerde, halkların direnme gücüne güvendik. Bu güvenle “direnişin kaçınılmazlığına” vurgu yaptık. Başka hiçbir güç, Amerikan emperyalizminin işgal ve yağma hareketlerinin, hukuk tanımaz pervasızlığının önüne geçemezdi. Sadece halkların direnişi emperyalist planları bozabilir, emperyalistlerin “Irak'tan sonra Suriye, İran, Lübnan...” diye devam eden işgal ve dize

getirme hesaplarının önüne barikat kurabilirdi. Süreç bitmemiştir ancak bu barikat kurulmuştur. Ve Irak direnişi yeniden hatırlatmaktadır ki, emperyalizmin karşısında halkların tek bir alternatifi vardır; mücadelenin ve örgütlenmenin her biçimiyle direnmek.

Sosyalist sistemin yıkılmasının ardından yaşanan ideolojik kuşatmanın önemli bir yanını, “emperyalizm karşısında direnilemeyeceği” propagandası oluşturuyordu. Emperyalist karargahlardan pompalanan bu düşünce, giderek solun bir kesimini de etkiledi. “Sürece uyum sağlama” ya da “gerçekçilik” adına direnmemenin teorileri bu zeminde yapıldı. Irak direnişi, unutturulmak istenen tarihsel gerçeğin yeniden ve güçlü bir şekilde hatırlatılmasında önemli bir işlev görmeye devam ediyor.

Emperyalizmin devasa silah-teknoloji-istihbarat gücü karşısında, çıplak elleri ve çıplak bedenleriyle direnen halklar gerçeği vardır. Tarihin her döneminde böyle olmamış mıydı? İmparatorlukların en güçlü görüldüğü süreçlerde dahi, güçlü olan örgütlenmiş, direnen halklar değil miydi? Özellikle sosyalist sistemin yıkılmasının ardından, doğru ve halklardan yana ne varsa unutturulmak istendiği gibi, bu tarihi gerçek de unutturulmak istenmişti.

Emperyalizmi kadri mutlak görenler; küreselleşmenin önünde durulamayacağını vaaz edenler; bir halkın topraklarını paletleriyle çiğneyen tanklara methiyeler düzerek “tam gaz Bağdat” manşetleri atan burjuva medya; ‘Amerika’nın Ortadoğu işgalinden bize de pay düşecek’ diye zil takip oynayan oligarşik güçler; emperyalizmin demokrasi ve özgürlük götürdüğü propagandasını yapan Amerikancılar; hepsi şaşkın ve büyük bir demoralizasyon yaşıyorlar. Direniş birinci yılını geride bırakırken, Amerikan emperyalizminin gücü üzerine, halkları hor görme, aşağılama adını yapılan bütün teoriler çökmüştür.

Direniş, gerek emperyalist cepheye vurduğu darbeler açısından, gerekse de halklar cephesine sunduğu deneyim ve moral açısından bir çok noktada değerlendirilmelidir. Ama en önemlisi tüm bu değerlendirmeleri yapabilmekte çıkış noktası, direnişin niteliğini ve dünyanın baş çelişkisi açısından ne anlama geldiğini doğru koymaktan geçmektedir. Bu yapılmadığında, direniş karşısında doğru tavır alınamaz. Ya daha tali noktalar öne çıkartılarak ya da abartılarak yapılan değerlendirmeler ortaya çıkar.

İŞGAL VE DİRENİŞİN GÖSTERDİKLERİ

Amerikan işgali ve buna karşı gelişen halkın

İşgale karşı savaş, ulusal kurtuluş savaşıdır. Direnişe katılanların islamcı, ulusalcı, Baasçı, komünist olmaları bunu değiştirmez; ilerici, vatansever, devrimci her kesim, direniş karşısındaki tavrını buna göre belirlemelidir.

direnişi herkes için derslerle doludur. Biz belli başlı olanlarını ele alacağız. Ortaya koyacağımız bu noktalar, direniş karşısında alınacak tavrı da kendiliğinden ortaya çıkaracaktır.

★ Direniş, ulusal kurtuluş savaşıdır

Irak'ta işgalin ardından direnişin yükselişe geçtiği günlerde "terörizm" demagojisi, işgalciler tarafından yoğun olarak kullanıldı. Amerika, direnişçileri "islamcı terörist... Baas artıkları... Arap ülkelerinden gelen teröristler..." olarak göstermek için yoğun bir kampanya yürüttü. Propagandanın özünü, "direnenlerin Irak halkı olmadığı" düşüncesini beyinlere yerleştirmek oluştuyordu. Böyle yapılıncı direnişin siyasi ve tarihsel niteliği gözardı edilmiş olacaktı. Buna bağlı olarak dünya çapındaki meşruiyetine darbe vurulacak, etkisi kırılacak ve tarih boyunca meşru kabul edilen, işgal altındaki bir halkın direnme hakkı, "terörizm" denilerek lanetlenenecek, yok sayılacaktı.

Artık bu propagandaların hiçbir inandırıcılığı kalmamıştır. İşgalcilerin bir çok açıklamalarında "gerilla savaşı" tespitleri, "direnişin halktan destek gördüğü" gibi itiraflar yapılmış, Felluce'de, Necef'te olduğu gibi direnişçilerle anlaşma masasına oturulmuştur. Direniş, ABD'nin demagojisi ile çeşitli biçimlerde paralellik kuranların da dilini değiştirmiş, saygınlığını büyütüştür. Şimdi burjuva medya dahi "işgale son vermek için direnenler... direnişçiler... gerillalar" demek zorunda kalıyor.

İşbirlikçi kürt milliyetçiliği dışında, bütün kesimlerden direniş grupları vardır. İşbirlikçi Irak "Komünist Partisi"ni ihanetle mahkum ederek silah kuşanan komünist direnişçiler, Şiiler, İslamcı güçler, ulusalcı ve Baasçı güçler, Arap gönüllüler, Nasırcı sosyalistler ile vatanseverlik temelinde işgale karşı bölgesel olarak şekillenen direniş grupları bunlardan belli başlı olanlardır.

Emperyalist medya, özellikle islamcıları öne çıkararak direnişe desteği lokalize etmek istemektedir. İslamcıların etkinliği bir gerçek olsa da,

direniş ne islamcıların öncülüğünde ne de tek başına islamcılar ve Baasçılar direniyor. Kaldı ki, Irak'ın İslamın merkezi olan bir bölgede, Ortadoğu'da olduğu unutulmamalıdır. "Tekbir getiren" her direnişçinin "islam için savaştığı -cihad-, din devleti kurmayı hedeflediği" gibi bir yanlışlığa düşülmemelidir. İslam bölgenin reddedilemeyecek bir gerçekliktir.

Ancak, direnişin niteliğinin belirlenmesinde asıl tartışma bu da değildir.

Direnen, işgal altındaki ülkenin halklarıdır.

Savaşın niteliği; bir halkın işgalden kurtuluşunu, bağımsızlığını hedefleyen ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞIDIR. Devrimcilerin direniş karşısında tavrını belirleyen en başta bu noktadır. Ulusal kurtuluş savaşlarının, doğası gereği, emperyalizme sömürgelerini kaybettirerek ya da sömürgeleştirmesini engelleyerek, emperyalizmi gerileten bir işlevi vardır.

Irak direnişi de böyledir. Ancak, Amerikan imparatorluk politikalarının dünya halklarının geleceği açısından önemi düşünüldüğünde, emperyalizm karşısında daha önemli bir işleve sahiptir. Amerika'nın tüm Ortadoğu'yu, Kuzey Afrika'yı denetimine alma, Afganistan işgaliyle girdiği Asya'da denetim alanlarını genişletme politikası önünde büyük bir engel oluşturmaktadır.

Direnişe hangi siyasi güçlerin öncülük ettiğinden, nasıl bir devlet kurulacağından ayrı olarak, ilk olarak bu kıstasla bakılmalıdır. Diğer noktalar talidir. İlerici, vatansever, devrimci her kesim, direniş karşısındaki tavrını buna göre belirlemelidir. Ulusal kurtuluş savaşı, illa Marksist-Leninist, sosyalist olmak zorunda değildir.

Elbette devrimci güçlerin, komünistlerin öncülüğündeki bir direnişe verilecek destek daha ileri boyutlarda olacaktır.

Lenin, Türkiye Kurtuluş Savaşı'nı da örnek vererek, "Sosyalistler" der, "yalnızca sömürgelelerin ödünsüz olarak derhal ve kayıtsız şartsız kurtuluşunu istemekle kalmamalıdır (ki böyle bir istem, siyasal ifadesinde, ulusların kaderlerini tayin hakkını tanımaktan başka bir anlam taşımaz), onlar bu ülkelerdeki ulusal kurtuluşu amaçlayan burjuva demokratik hareketlerdeki daha devrimci olan öğeleri en kararlı bir biçimde desteklemeli, bu öğelerin kendilerini ezen emperyalist devletlere karşı ayaklanışına (eğer böyle bir şey varsa, devrimci savaşına) yardımcı olmalıdırlar." (Lenin, Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı, Sol Yy. Syf. 149)

O günkü koşullarda ulusal karakterli bu savaşların bir çoğuna öncülük eden güçler küçük-burjuva demokratik hareketlerdi. Bu karakterlerinden dolayıdır ki, bağımsızlık savaşlarını ileriye

taşıyamamışlar, yeniden emperyalizmin yeni-sömürgeleri durumuna gelmişlerdir. Lenin, bu desteği ifade ederken, bu gerçekliği de bilerek alınması gereken tavrı ortaya koymuştur.

Che'nin "bu ölüm kalım savaşı" ifadeleriyle başlayan sözleri, özellikle günümüz dünyasında, Che'nin zamanındakinden çok daha fazla geçerlidir. Devrimciler kapitalizmin emperyalizm sürecine girişinden bu yana, emperyalizme karşı başka ülkelerde çeşitli güçlerce sürdürülen direnişlere de, "kendi savaşları" olarak bakarlar. Destekleri, hümanizmin, savaşa hayırcılığın, emperyalizmin işkencelerine, katliamlarına karşıtlığının ötesindedir dolayısıyla.

Bugün, Irak başta olmak üzere, bir çok ülkede islamcı güçlerin varlığı, hatta belirleyiciliği söz konusudur. Konjonktürel olarak anti-emperyalist cephededirler. Yarın, "gerici bir iktidar kuracaklar... Daha dün kadar Amerika'ya hizmet ediyorlardı..." gibi söylemlerle, "mollalara da emperyalizme de karşıyız" denilerek tavır belirlenemez. Bugünkü konumlarına, emperyalizmi geriletip geriletmediğine bakılır, öte yandan gericilikle ideolojik mücadele sürer. Bu, sadece Irak için değil, her yerde geçerlidir.

Örneğin, ülkemizde en azından bugün emperyalizme karşı bir duruş sergilemek isteyen (ne kadar tutarlı olup olmadıkları ayrıca tartışılabilir) islamcı kesimler karşısında alınacak tavır da bu çerçevede ele alınmalıdır. Irak'ta direnişi destekleyen kimi sol kesimler, ülkemizde işgale karşı mücadelede islamcılarla birlikte hareket etmekten kaçınılmaktadırlar. Irak işgaline, NATO'ya karşı mücadelede açığa çıkan bu tartışmada, islamcılarla birlikte hareket etmeye karşı çıkanların, "o zaman neden Irak'taki, Filistin'deki direnişleri destekliyorsunuz", sorusuna cevapları şu olmuştur: "İyi de, Irak'taki halk"!!!

Cevabın komikliği bir yana, kafa karışıklığı, ittifaklar politikasındaki çarpıklık, ilericilik-gericilik kıstasları konusundaki "emperyalizme karşı konumları"nın yerini, farklı "kriterlerin" aldığını gösterir niteliktedir. Aynı tavır, islamcılar tarafından ABD'ye karşı yapılan çeşitli eylemlerin değerlendirilmesinde de ortaya çıkmaktadır. Bu tür eylemlerde, eylemin hedefi, biçimi üzerine yapılan eleştiri ve tartışmaların ötesinde, eylemi yapanın islamcılar olmasından kaynaklı tavırlar belirlenmekte, "terör" yaftası kolayca yapıştırılabilmektedir.

Yeniden Irak'a dönersek, direniş karşısındaki çarpıklıklarda, emperyalizmin "terör" demagojisinin önemli bir etkisi vardır. Özellikle "İslamcı teröristler" demagojisi ciddi bir şekilde reformizmi, aydınları da etkisi altına almıştır. Bu etkilenmenin kaynağı, 1990'lardan bu yana emperya-

"Bu ölüm kalım savaşı sınır tanımaz. Dünyanın başka yerlerinde olup bitene karşı ilgisiz kalamayız. Çünkü herhangi bir ülkenin emperyalizme karşı zaferi bizim de zaferimiz sayılır; aynı şekilde, herhangi bir ulusun yenilgisiyse hepimiz için bir yenilgidir. Daha iyi bir gelecek uğruna savaşan halklar için proletarya enternasyonalizmini uygulamak yalnızca bir görev değil, aynı zamanda kaçınılmaz bir zorunluluktur." (Che)

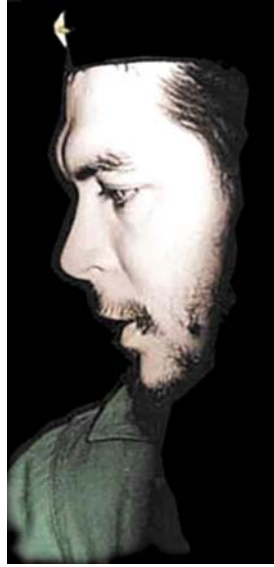
lizmin yoğun ideolojik propagandalarının beyinlerde yarattığı çarpıklıklara, devrimci bakış açısının kaybolmasına (ve yıpranmasına) dayanır.^(*) Bu nedenle, Afganistan'da Irak'takinden çok daha geri bir tavır alınmış, "Taliban gericiliğine karşı olmak" adına, emperyalizme dolaylı destek verilmiştir. Afganistan konusunda, propagandif söylemiyle, "teröre de savaşa da hayır" diye ortaya çıkanlardır bunlar. Aynı tavır, Irak'ta ya da Filistin'deki feda eylemleri karşısında da ortaya çıkmaktadır. İşgal gerçeğinin üzerinden atlanarak "kör şiddetten" söz edilmektedir örneğin.

Bu kesimler, ABD'nin büyük teşhiri nedeniyle, daha fazla "diktatör Saddam gitti, demokratik Irak'ın önü açıldı" saçmalığını dillendiremeseler de, düşünce budur. Onaylanan, işgaldir.

Bir diğer çarpıklık ise, direnişin bir cephe örgütlenmesinin, birliğinin, programının, bağımsızlık manifestosunun olmayışından hareketle, "halk direnişi olmadığı" tespittir.

Elbette, direnişin zaferi, direniş güçlerinin birliği ve halkı etrafında toplayacağı bir program ile doğrudan bağlantılıdır. Ancak unutulmamalı ki, her kurtuluş savaşı aynı seyri izlemez. Süreç ve koşullar böyle bir birliği daha uzun bir sürece yayabilir. Keza, tüm güçleri kapsayan mutlak bir birlik de ortaya çıkmayabilir, pratik içinde bir birlik ön plana çıkabilir. Direnişin gelişimine bağlı olarak, en azından ağırlıklı bir kesimini içine alacak böyle bir cephe de yaratılacaktır. Bu yöndeki girişimler bilinmektedir. Bu, tercihten öte savaşın dayatmasıdır, süreç içinde şekillenecektir.

^(*) İslamcıların dünyaya "müslümanlar-kafirler" diye bakmasının sonucu olarak şekillenen yanlış eylem anlayışının da payı vardır. Ancak bu yanlış, emperyalizmin terör demagojisinin dışında tartışılmalıdır.

Abdi İpekçi Direnişi Sürüyor

"Burada tutsakların canları pahasına savundukları değerleri anlatabilmek büyük bir onur"

Eylül ayında birinci yılını dolduracak olan Abdi İpekçi Parkı'nda TAYAD'lıların eylemi sürüyor. Dört yıllık direnişin sesini, dört mevsimdir taşıyorlar. Ankara halkı ve "başkentte sorunlar çözülür" yanılışıyla Anadolu'dan çıkıp gelen ama umutsuzluğu büyüyerek geri köyüne dönen yoksullar onlardan dinliyor bu ülkenin hapisanelerindeki zulüm ve direniş gerçeğini.

4,5 aydır parkta eyleme katılan Gülser Sarıgül de bu TAYAD'lılardan birisi. Dergimize konuşan Sarıgül, aylardır bıkmadan tüm baskılara rağmen tutsakların haykırışını insanlara anlattıklarını belirtiyor. "Burada insanlara yoksulluğu, Irak işgalini kısaca ülkede yaşanan tüm sorunları dile getiriyoruz, yakınlarımızın bu sorunları ortadan kaldırmak için mücadele ederken tutsak alındığını, tecrite mahkum edildiklerini, insan olan herkesin tecrite karşı çıkması gerektiğini söylüyoruz" diyor Sarıgül.

Gülser Sarıgül sözlerini şöyle sonlandırıyor:

"Ayrıca burada olmak, tutsakların canları pahasına savundukları değerleri anlatabilmek büyük bir onurdur. Bu onuru yaşamak için herkesi buraya çağırıyorum."

Tek Tip Elbise Kaşıtı Dilekçe TBMM Gündeminde

TTE uygulamasını da getirecek olan Yeni İnfaz Yasası'na karşı tepkiler sürüyor. Tutsak Grup Yorum üyesi Ali Aracı, TBMM'ye gönderdiği dilekçeyle faşist tasarının Meclis'ten geri çekilmesini istedi. TBMM Dilekçe Komisyonu'na gönderdiği dilekçe, komisyonca değerlendirmeye alınarak Adalet Bakanlığı'na ve Başbakanlığa gönderildi. Adalet Bakanlığı'nın dilekçeye cevabı, bu konuda artık TBMM'nin karar vereceği şeklinde olurken, Komisyonun tavrı, kendilerinin de Tek Tip Elbise konusundan rahatsız oldukları şeklindeydi. Anlaşılan birileri uzaydan gelip bu yasa tasarısını TBMM gündemine kadar getirmişti, üstelik komisyon, değişiklik yapılmasında, 'toplumsal yarar gördüklerini' de ekledi açıklamasına.

Sözkonusu infaz yasa tasarısı 12 Eylül cuntasından devralınmıştı. Susarak protesto dahil herşeyi ceza nedeni sayan tasarısı, TTE, zorla çalıştırma gibi uygulamalarla da, tecriti ağırlaştırmayı hedefliyor.

Kürkçüler F Tipi'nde "Terörist Kimliği" Dayatması

Adana Kürkçüler F tipi hapishanesindeki tutsaklara "suçunu" ve kimlik bilgilerini içeren yani "terör suçlusu" olduğunu belirten kimlik dayatması yapılıyor. Siyasi kimliğini ezmenin, suçluluk psikolojisine sokmanın bir yöntemi olarak 12 Eylül cuntası tarafından da gündeme getirilen bu uygulamaya tutsaklar karşı çıkıyor. Dayatma, devrimci tutsaklardan Vatan Orak'ın bu nedenle görüşe çıkarmasıyla ortaya çıktı.

Babası Mehmet Orak 17 Ağustos günü görüşe gittiğinde bu dayatmayı ve oğlunun bu nedenle görüşe çıkmadığını öğrendi. Dergimize konuşan Mehmet Orak her zamanki gibi bir çok aramadan sonra görüş kabinine girip beklediğini, oğlu gelmeyince oradaki gardiyana sorduğunu belirterek şöyle devam etti:

Sordum, "şimdi gelir..." dedi. Bekledim, gelmeyince niye oğlumu getirmediklerini sordum. Yine aynı cevabı alınca, yine hangi baskıyı uyguladıklarını, neden engellediklerini sorup müdürle görüşmek istediğimi söyledim. Müdür yardımcısı geldi ve "eylem yapıyorlar, kendileri görüşe çıkmıyor" dedi. Daha öncesinde Vatan söz etmişti, ben de müdüre, "terörist kimliği dayatıyorsunuz, bu nedenle çıkmıyorlar" deyince, beni dışarı çıkardılar. Çıkar çıkmaz diğer ailelerle beraber Adana Ceza İnfaz Hakimliğine şikayette bulunduk."

Karagöz: İdari Maddelerde Haklarımızı Koruduk

Genel-İş Bahçelievler'de Greve Çıkarken, bölge başkanı Mehmet Karagöz, anlaşma yapılan belediyelerde idari maddelerin hiçbirinde taviz vermediklerini belirtti.

İstanbul'da 7 ilçede yetkili bulunan Genel-İş Sendikası Bahçelievler Belediyesi'nde 23 Ağustos günü grev pankartını astı. 23

Ağustos sabahı gece 03:00'a kadar süren görüşmelerde Bahçelievler Belediyesi hariç diğer belediyelerde anlaşma sağlandı.

Anlaşmalarda idari maddelerde -esnek çalışma, işten çıkarılma, ceza cetveli, kıdem zammı gibi- işçilerin talepleri kabul edilirken ücretlerde ise Küçükçekmece Belediyesi'nde %6, Kartal'da %20, Kadıköy'de %20'nin üzerinde, Eminönü Belediyesi'nde kıdem zammı da içinde olmak üzere %19 ve Fatih Belediyesi'nde %15 oranında zam yapılması kabul edildi. Halen, Beşiktaş, Bağcılar ve Sarıyer Belediyeleri'nde görüşmeler sürüyor.

Bahçelievler'de Grev Pankartı Asıldı

Anlaşma sağlanamayan Bahçelievler Belediyesi'nde ise sabah saatlerinde yapılan açıklama ile grev pankartı asıldı. Bu İstanbul'da kamu işyerlerindeki ilk grev pankartı oldu. Yapılan açıklamada belediye ile yapılan görüşmeler konusunda bilgi verilirken, belediye başkanının sabah görüşme için randevu verdiğini fakat gelmediğini bunun üzerine daha önce belirttikleri üzere greve çıktıklarını açıkladılar. Belediyenin her iki girişine de "Bu İşyerinde Grev Var" yazan pankartlar asıldı. İşçiler adına konuşan Toplu İş Sözleşmesi Daire Başkanı İsmail Özhamarat belediyenin anlaşma için samimi olmadığını, bu nedenle görüşmelerin tıkandığını belirtti.

Açıklamada "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "İş Ekmek Yoksa Barış da Yok", "Paşalara Değil Halka Hizmet", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" sloganları atıldı.

Mehmet Karagöz: Dayatmalar Püskürtüldü

Grev pankartının asılmasının ardından görüştüğümüz DİSK Genel-İş Bölge Başkanı Mehmet Karagöz grev aşamasına geline süreçte, temel konunun esnek çalışmanın da yer aldığı idari maddeler olduğunu dile getirdi. "Yeni iş yasasın-

da bize dayatılan esnek çalışmanın boşa çıkarılması noktasında bir kararımız vardı." diyen Karagöz, 6 aylık görüşme sürecinde ücretleri görüşmediklerini, bu dayatmalara karşı savaştıklarını belirtti.

MİKSEN karşısında kararlı bir şekilde haklarını savunduklarını dile getiren Karagöz'ün sorularımıza verdiği cevaplar şöyle:

"İdari maddelerde %100 başarı sağladık. Esnek çalışma ile beraber daha önce kazanmış olduğumuz disiplin kurulu maddesi var. Yine "işyeri temsilcilerinin sendikal faaliyetlerine olanak sağlamak" maddemiz var. Şimdi işveren bunu dayatıyor. Belediye-İş Sendikası'nın yapmış olduğu sözleşmelerde sendikacılar, temsilciler sendikal faaliyetlerini işlerini aksatmadan yapabilirler diye geçiyor. İşte bu bize de dayatılıyor. Kabul edemezdik, etmedik ve bertaraf ettik.

Yine disiplin cetvelinde Belediye-İş'in yapmış olduğu sözleşmelerde disiplin kurulu kararına rağmen işveren işçiyi işten atabilir. O zaman disiplin kuruluna gerek yok ki. Sen ne kadar karar alsanda o tersine çevirebiliyor. Bunu da bugüne kadar kabul etmedik. Bu sene de kabul etmedik. Keza şoför arkadaşlarımızın trafikte yapmış olduğu kazalar konusunda da Belediye-İş'in yaptığı sözleşmeden ileri bir noktada yaptık.

Tabii Belediye-İş de "kazanılmış hakları koruduklarını onun için ücretlerde fedakarlık yaptıklarını" söylüyor. **Kazandığı bir hakkı yok ki.** Sözleşmeleri yan yana koy idari maddelerde nerede kazançları olduğunu ifade etsinler. Yani onların yıllardır kabul ettiklerini kabul etseydik 6 aydır burada olmazdık. **6 aydır, daha önceki maddelerimizin MİKSEN tarafından Belediye-İş'in standartlarına çekilmemesi için mücadele ediyoruz.**

Ücretlere gelince, devlet iç borçlanmayı, faizi, kamu ihalelerini %25 üzerinden hesaplıyor ama bize %5, %10 teklif ediyor. Bu ülkede yaşayan tüm emekçi kesimleri İMF'nin talimatları doğrultusunda boğmak istiyor. Bunu kesinlikle kabul edemeyiz.

4 kişilik bir ailenin geçinme endeksi devletin kendi rakamlarına ve Harb-İş'in açıklamalarına göre temmuz ayında 1 milyar 358 milyon. Bizim kabul edebileceğimiz 1 milyar civarında. Yine 350 milyon yaşamımızdan fedakarlıkla böyle

bir şey düşünüyoruz. Bunun altında yaşamak insanların açlığı demektir ki, bu da insanlara ölümle yaşam arasında bir tercih yaratır, biz yaşamak istiyoruz.

6 belediye birlikte grev kararı asmışız, 5'inde TİS'i bitirdik. Pazarlıklar sonucunda idari maddelerde bizim istediğimiz doğrultuda anlaşma sağlandı. Şöyle bir kararımız vardı, belediyelerin durumuna göre ücretlerde esnek olabileceğimizi, ama idari maddelerde taviz vermeyeceğimizi söylemiştik. Dolayısıyla Küçükçekmece Belediyesi'nde teklif edilenin de altında imza attık. Yani Eminönü Belediyesi'ndeki oranı bir tutmak olmazdı. Eminönü'ndeki arkadaşlarımızın ücretlerinin daha düşük olmasından kaynaklı orada zam oranı yüksek oldu. Ve sizin de yer verdiğiniz oranlarda ücret artışına imza attık."

Grevden Zaferle Çıkacağız

IMF uygulamaları ile idari maddelerdeki dayatmaların grev sonrasında da ortaya çıkabileceği sorumuzu cevaplayan Karagöz, '96 yılından beri TİS masalarına oturduğunuzun altını çizerek, şöyle dedi:

"Bu süreçte bize hep idari maddeler dayatıldı. Bu sene böyle olmayabilirdi. Çünkü ilk başta Belediye-İş ile birlikte ortak greve çıkma kararı alınmıştı. Ama sonra bir sabah kalktık ki bize sormaya gerek duyulmadan TİS bitirilmiş. Kazanım dedikleri de yeni yasadaki Cumartesi-Pazar'ın hafta arasına kaydırılması. Bizim Nurettin Sözen döneminde yapılan TİS'in bir virgülü bile değişmemiştir. Bunu bile bir kazanım olarak görmüyoruz. Fakat arkadaşlar kazanılmış hakları koruduk diyorlar. Biz bu sene yasa yeni çıktığından ücretlerde esnek olduk ve önümüzdeki yıllarda kaybettiğimiz ücretlerin telafisini yapacağız."

Grev kararı asılan Bahçelievler'de sendikaların, demokratik kitle örgütlerinin dayanışmasının önemine değinen Karagöz, DİSK'e bağlı Nakliyat-İş, Gıda-İş, Basın-İş, Metal-İş ve Lastik-İş yöneticilerinin ilk günden grev yerine geldiklerini belirtti. Grevin uzaması durumunda DİSK'e bağlı sendikaların hergün destek sunacaklarını söyleyen Karagöz, "eğer biz bu grevde başarılı olamazsak, sonraki süreçte sermaye istediğini yaptırır. Dolayısıyla tüm emek güçlerinin bu greve destek olmaları kendi sınıf sorumluluğudur." diyor. Çağrı yapmalarına bu nedenle gerek bile olmadığının altını çizerek, grev yerinde dergimize yaptığı açıklamalara şu sözlerle son veriyor:

"Biz buradan zaferle çıkacağız, Biz kazanacağız çünkü haklı olan biziz."

Halk Sofrası Pikniği

5 Eylül'de

İdil Kültür Merkezi tarafından her yıl geleneksel olarak düzenlenen "Halk Sofrası Pikniği"nin ikincisi, 5 Eylül Pazar günü Kemerburgaz Binbaşı Çeşmesi piknik alanında gerçekleştirilecek.

Kazım Koyuncu, Grup yorum, Nurettin Güleç, Bilgesu Erenus'un yer aldığı piknikte, sürpriz sanatçılar da bulunuyor.

Saat 07:30'da otobüslerin kalkış yapacağı yerler şöyle:

Gazi Mahallesi: Son durak-Cemevi önü-Eski Karakol ve Heykel Parkı ♦ **Bahçelievler:** Soğanlı Meydanı ♦ **Avcılar:** İnsa Köprüsü ve Gülpınar Cemevi önü ♦ **Gültepe:** Havuz ♦ **Nurtepe:** Dilan Pastanesi önü ♦ **Alibeyköy:** Cengiz Topel Meydanı ve Özşahmar market yanı ♦ **Bağcılar:** Karanfiller Kültür Merkezi önü ♦ **Esenler:** Terazidere Metro istasyonu ve Trafo önü ♦ **İkitelli:** Temel Haklar Derneği önü ♦ **Okmeydanı:** Fatma Girik Parkı ♦ **Yenibosna:** Cemevi önü ♦ **Taksim:** TAYAD önü ♦ **Armutlu:** Cemevi önü ♦ **Altınşehir ♦ Sefaköy ♦ Sarıgazi ♦ Kartal ♦ Gülsuyu ♦ Gebze ♦ Pendik ♦ Mustafa Kemal (1 Mayıs mah)**

Castleblair işçileri direniyor

Marks Spencer'e üretim yapan Castleblair Tekstil Fabrikası işçileri haklarını aramasından dolayı işten atılmışlardı. 1 Temmuz'dan bu yana eylemliklerini sürdüren işçiler 25 Ağustos günü de Marks Spencer Mağazası'nın bulunduğu Olivium Alışveriş Merkezi önünde "Haklarımız Onurumuz İçin Mücadele Ediyoruz" pankartlarını açarak eylem yaptılar. Açıklamayı okuyan Ayten Özdağ, DİSK/Tekstil'in kendileriyle ilgilenmediklerini dile getirirken, sonuna kadar direneceklerini belirtti.

Joy Tekstil'de eylem

Kağıthane'de bulunan JOY TEKSTİL'den atılan 30 işçi, 24 Ağustos günü fabrika önünde bir basın açıklaması yaptı. İnsanlık dışı uygulamaları anlatan işçiler, "2 senedir zam verilmiyor, normalde 270 saat mesai olması gerekirken 1000 saatin üstünde yaptırılıyor." dediler. Patronların hakaretlerini de anlatan işçiler, sağlıksız koşullardan dolayı verem salgını dahi başladığını belirttiler. Son olarak günlük izin, mola, tuvalet gibi en insani hakları yoketmeye yönelik evraklar imzalamalarının istendiğini söyleyen işçiler, imzalamayan 30 kişinin işten atıldığını belirttiler. İşçiler "işyerlerinin önünden ayrılmayacaklarını ve dava açacaklarını" söylediler.

HALK SOFRASI
PİKNIĞI-II
"biz bir dost sofrasında
bir de karmandalıda dize kıranız"
5 Eylül Pazar
Kemerburgaz "Binbaşı Çeşmesi" Piknik Alanı
SANATÇILAR
Kazım Koyuncu • Grup Yorum • Leyla
Nurettin Güleç • Bilgesu Erenus
ve sürpriz sanatçılar
Otobüs Kalkış Noktaları:
Gazi Mah: Son durak-Cemevi önü-Eski Karakol-Heykel Parkı-Bahçelievler: Soğanlı
Meydanı • Avcılar: İnsa Köprüsü-Gülpınar Cemevi önü • Gültepe: Havuz • Nurtepe:
Dilan Pastanesi önü • Alibeyköy: Cengiz Topel Meydanı-Özşahmar Market Yanı •
Bağcılar: Karanfiller Kültür Merkezi önü • Esenler: Terazidere Metro İstasyonu-Trafo önü
• İkitelli: Temel Haklar Derneği önü • Okmeydanı: Fatma Girik Parkı • Yenibosna:
Cemevi önü • Taksim: TAYAD önü • Armutlu: Cemevi önü • Altınşehir • Sefaköy •
Sarıgazi • Kartal • Gülsuyu • Gebze • Pendik • Mustafa Kemal Mahallesi
Otobüslerin kalkış saat: 07:30

Sayı 121

17

29 Ağustos
2004

Ercan Kartal Susurluk Hukukundan Hesap Sordu “Kendi Yasalarınızı Uygulamaktan Acizsiniz”

Ercan Kartal Yargıtay’ın bozma kararının ardından 4. kez mahkemede. Ancak kokuşmuş yargı, karşısında yargılanan değil, faşizmi, emperyalizmi yargılayan bir devrimci buldu. Kartal ölüm orucu direnişinden, Irak halkının direnişine kadar bir çok konuda devrimci düşüncelerini açıkladı.

DHKP-C davası tutsağı Ercan Kartal, 25 Ağustos günü yine mahkemedeydi. Edirne F tipinden getirilen Kartal mahmeye ağzı kapatılarak çıkarıldı. Sloganlarıyla direnişi, Türkiye gerçeğini haykırmasını engellemek isteyen faşizm, mahkeme salonunda devrimcilerin yargılamasına engel olamadı. Sabancı Center baskını, Kenan Evren'e suikast girişimi eylemlerinde “talimat vermekten” çarptırıldığı müebbet ağır hapis cezasının Yargıtayca bozulmasının ardından yeniden yargılanmaya başlayan Ercan Kartal, 10 yılda 3’üncü bozma kararının ardından yeniden mahkemeye çıkıyor.

Bu arada, mahkemeye katılmak için gelen kalabalık bir grup TAYAD’lıyı, polis taciz etti ve bir çoğu salona alınmak istenmedi.

“DHKP-C Üyesi Bir Devrimciyim”

Kenan Evren'e suikast davası bir şehitle sü-rüyordu. Bu davada yargılanan Berkan Abatay ölüm orucu direnişinde şehit düştü.

Ercan Kartal salonda 56 sayfalık dilekçesini okurken, mahkeme heyetinin davaya ilişkin suçlamalarına karşı da şöyle konuştu:

“Ben DHKP-C üyesi bir devrimciyim, devrimci şiddeti savunuyorum. Ama bu, eylemler için emir verdiğim anlamına gelmiyor. Bahsettiğiniz çoğu eylemi yaptım iddiasıyla yargıladığınız insanlar eylemin yapıldığı saatte hapislanedeydiler. O zaman ben de hapislanedeydim.

“Bu Komplâ MİT-Polis-Yargı Komplosudur”

“Ayrıca 1994’te dışarda kuş uça benden biliyorsunuz. Bu suçlamalar ve komplo MİT’in, polisin Yargı’nın yaptığı bir komlodur. Zaten o yıllarda hapislenelerde yoğun bir baskı vardı. Bunu sizde çok iyi biliyorsunuz, siz de emperyalistlerin uşakları-sınız. Kendi yasalarınızı uygulamaktan acizsiniz? Yargıtayın defalarca bozmasına rağmen mahkemeniz hızını alamayıp

bana ölünceye kadar müebbet hapis cezası verdi”.

Kartal’ın hesap soran tavrı karşısında hakim ‘soruları ben sorarım, sen konuşma’ sözleriyle sindirmeye çalıştı. Buna karşı Kartal’ın cevabı, *“Hayır burada ben de soru sorarım, beni yargılamaya çalışıyorsunuz. Beraat ettiğim davadan müebbet verdiniz. Hızınızı alamayıp bir de ‘ölünceye kadar’ dediniz. Tek esas aldığınız polis fezlekesidir. Ben istediğim şekilde savunma yaparım. Siz de dinlemek zorundasınız”* şeklin-de cevap verdi.

Türkiye ve Dünya Gündemi Mahkemede

Ayrıca Ercan Kartal hazırladığı 56 sayfalık savunmada Türkiye ve dünyada yaşanan çeşitli gelişmelere ilişkin düşüncelerini ortaya koydu. Ercan Kartal savunmasında tecrite, İsrail siyonizmine, Filistin’deki açlık grevine, Irak’taki direnişe, MİT-Yargı-Susurluk devletine, Avrupa Birliği’ne ve DGM’lerin isim değiştirerek sürdürdüğü Ağır Ceza Mahkemelerine değindi. Kartal, ölüm orucu direnişi, Irak ve Filistin’e ilişkin, *“her yerde emperyalizme, siyonizme ve oligarşiye karşı direnenler kazanacak”* dedi.

Tahliye taleplerini reddeden mahkeme, Yargıtay’ın kararına uyulup uyulmamasına karar vermek üzere duruşmayı erteledi. Mahkeme çıkışında jandarmalar Ercan Kartal’ın ağzını kapatarak araca bindirdiler. Bu esnada Ercan Kartal parti sloganları attı.

“Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz”

Aynı gün bir başka duruşma da 12. Ağır Ceza Mahkemesi’ndeydi. DHKP-C davası tutsakları Hakkı Akça, Serdar Adalı ve Süleyman Acar’ın duruşmasında, tutsaklar mahkemeye *“Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi”* ve *“Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz”* sloganlarıyla geldiler.

HÜCRELERDEN

emperyalizmin
ve oligarşinin
hücrelerine
karşı direnişte

4. yıl

**Alın
kızıl bantlıların
yürüyüşü sürüyor;**

**Ölüm Orucundaki
Tutsaklar:**

**Sevgi ERDOĞAN
Ölüm Orucu Ekibi**

**Fehim Horasan
Vedat Çelik
M. Kemal Eren
M. İnan Işık
H. Sergül Albayrak**

**TKEP/L Davası'ndan
Remzi Aydın**

Uzun Soluklu Bir Direnişe Hazır Olmayanlar TECRİT'e ve TTE'ye Karşı DİRENEMEZ

TTE, 1984'te nasıl gündeme geldi, o gün TTE'ye karşı nasıl direnildi, TTE saldırısı nasıl püskürtüldü?

Bugün TTE nasıl, neyin parçası olarak gündeme geliyor? Nasıl direnilecek, nasıl püskürtülecek?

Hapishanelerde teslim alma politikasına karşı halen bedeller ödeyerek direnenler tüm devrimci, demokrat güçleri, demokratik kitle örgütlerini, yukarıdaki sorular üzerinde düşünmeye çağırıyoruz!

Türk Ceza Yasası ve İnfaz Yasası tasarılarının önümüzdeki ay içinde yasallaştırılmasıyla, başta Tek Tip Elbise (TTE) ve zorla çalıştırma olmak üzere, hapishanelere yönelik yeni yaptırım, dayatma ve cezalar da yürürlüğe sokulmuş olacak.

Herkes şunu bilmelidir ki; bugün tecritin bir parçası olarak gündeme getirilen TTE'ye karşı mücadele, dünkünden çok daha zorlu olacaktır. Bunu, 1984'te TTE'ye karşı mücadelede en büyük bedelleri ödeyen ve bugün de oligarşinin hapishanelerdeki teslim alma politikalarına karşı en büyük bedelleri ödemeye devam edenler söylüyorsa, herkes bu sözlerin üzerinde bir değil, iki kez düşünmelidir.

Bu mücadele dünkünden daha zorludur; çünkü:

Birincisi; TTE, bu kez, oligarşinin bugüne kadar hapishanelerde yürürlüğe koyduğu teslim alma politikalarının en kapsamlısı ve en kararlısı olan TECRİT'in bir parçası olarak gündeme getirilmiştir.

İkincisi; devrimci örgütlenmeleri ve devrimci düşüncüyü tasfiyeyi amaçlayan tecrit saldırısı karşı-devrim cephesinde çok daha geniş bir ittifakla sürdürülmektedir.

1984'te Avrupa emperyalizmi cuntanın yanında değildi. Bugünse karşımızda çok daha genişlemiş bir blok var: AB-ABD-oligarşi tecrit politikasını birlikte sürdürüyorlar. Kuşatma bunlarla sınırlı da değildir; karşımızda AB-ABD-oligarşi ve bunların doğrudan-dolaylı uzantıları var. Bu tablo gözönüne getirildiğinde, mücadelenin politik anlamda 1984'ten daha zorlu koşullarda sürdürüldüğü açıkça görülür.

Bugün bu kadar büyük bedeller ödenmesinin nedeni işte budur.

4 yıllık direnişi kimse ne beklemiş, ne öngörmüştür. Kimse böyle bir direniş ortaya çıkacağını hesap edememiştir.

Karşı-devrimin şiddetli saldırıları altında kimse direnişin bu kadar sürebileceğini düşünmemiştir; bu direnişe damgasını vuran gücün iradesini, tarihini, direniş geleneğini hesaba katmayanlar, dört yılı yanılıgılarla ve boş beklentilerle geçirdiler. İçeride ve dışarıda direnenlerin kararlılığı, dünya çapında eşi görülmemiş bir direnişi ortaya çıkarmıştır.

Hiç kimse bu kadar uzun bir direnişi öngörmemiş olsa da, Cepheli tutsakların sınıflar mücadelesi konusundaki bakış açıları çok yalındı: Şunu çok iyi biliyorlardı: "Mücadele eden yenilgiye uğrayabilir, mücadele etmeyen zaten yenilmiştir." Bu nedenle bu dört yıl boyunca tüm katliamlara, sansüre, kuşatmalara, soldan gelen düşmanca tutumlara rağmen, kararlılığımızdan hiç bir şey eksilmeksizin direnişi bugüne getirdik.

Devrimciliğin tasfiyesinde oligarşiden ve Avrupa'dan farklı düşünmeyen "sol" kesimler de, oligarşinin sansürünün direnişi boğabileceğini düşündüler. Çünkü kendileri "*medya yazmıyor, o zaman direnişi niye sürdürüyorlar?*" diyen bir kafa yapısına sahiptiler. Sınıflar mücadelesinin uzun soluklu, büyük bedeller ödemeyi gerektiren bir mücadele olduğunu unutmuş, her şeyi "sivil toplumculuğun" ölçülerine vuruyorlardı.

Başkalarını da kendileri gibi sandıkları için desteklemezsek, yazmazsak biter diye düşünmüştür.

Yanıldılar.

Devrimciler, uzun soluklu mücadelelerin öncüsüdürler.

Bu direniş bunun örneğidir. Hiç bir direniş yoktur ki, nefes almaksızın bu kadar büyük bedeller ödenerek bu kadar uzun sürsün. Bir çok boyutuyla dünya ve ülkemizde "ilk"tir. Bu "ilk" elbette başka "ilk"lerin üzerinde yükseldi. Devrimci hareketin tarihinde onlarca destan var, sayısız direniş örnekleri var. Bu direniş de onların üzerinde yükseliyor. Türkiye'de başka hiç bir siyasi güç bu irade ve kararlılığı gösteremezdi.

Tarih böyle yazılmıştır. Büyük zaferlerin koşulları böyle hazırlanmıştır.

Bugün TTE'ye karşı mücadeleden sözeden herkes, 1984 ölüm orucundan da söz etmek durumunda kalıyor.

84'te ölüm orucu direnişine karşı "siyasi intihar"dan "cinayet"e kadar sayısız suçlama getirenler, "ricat" teorileriyle, "sivil" ANAP hükümetinden beklentilerle bu direnişin dışında kalanlar, bugün tarihin hakkını vermek zorundadırlar.

1984 ölüm orucu anılmadan hiç kimse TTE'ye karşı mücadele konusunda tek bir cümle kuramaz.

84'te eğer bize söylenenlere kulak assaydık, medya yazmıyor diye, solun neredeyse tamamı bu eylem biçimine karşı diye, aralıksız süren işkencelerde kayıplar veriyoruz diye, dışarıda güçlü bir "kamuoyu desteği yok" diye... Biz de direnmeseydik, bedel ödeme cüretini göstermeseydik, tarih böyle yazılmayacaktı.

Devrimcilik budur; kat kat kuşatmalar altında, tüm dünya susarken, büyük bedeller öderken, direnebilmektir. Devrimciliği böyle kavramayanlar, faşizmin politikalarına karşı sonuç alıcı direnişler gerçekleştiremezler.

Soluğu uzun direnişlere yetmeyenlerin, tuzu

kuruların bu konuda yapabileceği fazla bir şey de yoktur. Reformistlerin bu konuda tuzu kuru dur mesela; TTE onlara giydirilmeyecek. Onlar F tiplerine atılmayacak. Çünkü F tiplerine atılmamak için yapmaları gerekenleri yapmayacak, sorumluluktan kaçacaklar.

TTE'nin, zorla çalıştırmanın nasıl ve hangi cüretle gündeme getirilebildiğini iyi düşünmeli herkes. F tiplerine karşı çıkıyor görünürken bile "*biz de koğuştardaki örgüt disiplinine karşıyız*" diyerek direnişe "soldan" vuranlar, tecrite karşı direnişte ölümsüzleşen devrimcilerin tabutlarına omuzlarını koymayanlar, oligarşinin sansürüne ortak olanlar, AB'nin F tiplerine onay verdiği noktada AB standartlarını savunup "*F tipleri, hücreler olsun ama...*" deyip esasta tecrit politikasına destek verenler, oligarşiye yeni saldırı ve yaptırımları gündeme getirme cüreti vermiştir.

TTE de, zorla çalıştırma da "uluslararası standartlara" uygundur. AB'ciler, TTE'nin, zorla çalıştırmanın nesine ve nasıl karşı çıkacaklar?

TTE, yıllar önce de söylediğimiz gibi, tutsakları siyasi kimliklerinden soyundurmanın bir aracıdır. Fakat bugün bu amaç, esas olarak TECRİTTE somutlanmaktadır. Tecrit, halkın karşısında siyasi kimliğinden soyundurmanın ötesinde, o siyasi kimliği beyinlerden sökme politikasıdır. O halde, TTE'ye karşı çıkanların tecrite karşı çıkmaması nasıl yorumlanabilir? Bu anlamda, direniş karşısında yukarıda belirttiğimiz tavrı alanların TTE'ye muhalif açıklamalarının bu mücadele açısından özel bir anlamı yoktur. Tecriti görmezden gelerek TTE'den sözedenler, daha baştan bu mücadeleye niyetli olmadıklarını da göstermiş oluyorlar.

"Ölüm orucunda tek bir tutuklu kalsa bile ilgilenmeye devam edeceğiz" diyenler, bu sözlerini çabuk unuttular. 19 Aralık öncesi F tiplerine karşı olduklarını açıklayanlar, karşı olduklarını bile unuttular. Bu pratiğin sahipleri, bu sürecin muhasebesini yapmadıkları sürece, onların TTE konusunda yaptıkları açıklamalara ne kadar inanılabilir? Burada TTE'ye sözde karşı çıkıp çıkmamaktan değil, fiilen, pratik olarak karşı çıkmaktan söz ediyoruz. Tecrit politikasını sürdüren karşı-devrim, yarın bunun bir parçası olarak gündeme getirdiği TTE'de de içeride ve dışarıda aynı şiddete ve sansüre başvurduğunda bu güçler ne yapacaklar?

Devrimcilik, uzun soluklu mücadeledir. Tüm devrimci, sol güçler işte bu açıdan kendilerini gözden geçirmelidirler: Buna hazır mısınız?

Siyonizmin zindanlarında Filistin direnişi

Filistinli tutsakların tecrite son verilmesi ve koşulların düzeltilmesi talebiyle 15 Ağustos'ta başlattıkları açlık grevi üçüncü haftasına giriyor.

4000 bine yakın tutsağın aşamalı olarak katıldığı açlık grevini desteklemek için 23 Ağustos'ta Batı Şeria ve Gazze'de gösteriler yapıldı. Ağırlıklı kadınların katıldığı gösterilerde, siyonizmin hapisanelerinde tutsak ve katledilmiş Filistinlilerin resimleri taşındı. 24 Ağustos'ta ise Filistinli esnaflar kepenk kapatarak tutsakları destekledi.

Arafat yönetimi hapisanelerdeki tutsakları "Filistin halkının kahramanları" ilan ederek, açlık grevini desteklemek için Filistin çapında bir **günlük oruç** ilan etti.

21 Ağustos'ta Mazlum-Derliler'in ve Özgür-Derliler'in de içinde yer aldığı Filistin Dostları Girişimi, Filistinli tutsakları desteklemek için İstanbul Taksim'de oturma eylemi yaptı.

Siyonizmde insan değeri yoktur!

Filistinli tutsaklar, dünyanın her yerindeki tutsaklar gibi, açlık grevinde sınırlı miktarda TUZ alıyorlar. Ama İsrail yönetimi, koşullara düzenledikleri baskınlarla tuzları da topladı. Siyonist yönetim, **"bir an önce ölü!"** politikasını hayata geçiriyor.

Tuz ve şekerlere el koymak veya düzenli olarak vermemek, tüm zindancıların her yerde başvurduğu bir yöntemdir. F tiplerinde, ölüm orucu direnişçilerinin kaldırıldığı hastanelerde de sık sık yaşanıyor bu sorun. Çünkü kafa aynı kafa. Ha AKP'nin kafası, ha Siyonist kafa.

"Ölürlerse ölsünler" diyen İsrail İç Güvenlik Bakanı Tazi Hanegbi'nin ardından Sağlık Bakanı Danny Naveh de *"hastalanacak tutsakları hastaneye kaldırmayacaklarını"* duyurdu. Zorla müdahale işkencesiyle tescilli MHP'li Osman Durmuş ve AKP'li Recep Akdağ'ın "meslekdaşı" olan Siyonist Sağlık Bakanı aynen şöyle diyor: *"Bu katilleri sokup da hastanelerimizdeki hasta ve sağlık ekiplerinin hayatını tehlikeye atacağı-mız bir duruma hazır değilim..."*

İsrailli bakan, tutsakların ancak *"demir parmaklıklar arkasında kurulabilecek sahra hastanelerinde tedavi edilebileceklerini"* söylüyor.

İnsanlıktan bir gram nasibini almamış bir kafa konuşuyor. Başka ne söyleyecek ki.

Siyonizmin seyyar Guantanamo'ları

Filistin - Batı Şeria'daki Aksar Mülteci Kampı'nı 24 Ağustos günü tanklar ve zırhlı araçlarla kuşatan İsrail, yaşları 16 ile 50 arasındaki yaklaşık 300 erkeği gözaltına aldı.

Gözaltına alınanlar, kamp meydanına toplandıktan sonra, işgalci askerler, ev ev arama yaptılar ve gözaltına alınanlar bir okulun bahçesine hapsedildiler. Tel örgüler ardındaki görüntüler, Guantanamo'yu andırıyordu.

Amerikan emperyalizmi ve siyonizm, tüm işkence, katliam, zulüm yöntemlerinde birbirlerinden öğrenip halklara zulmetmenin tarihini yazıyorlar.

DHKP-C'li Tutsaklardan Filistinli Tutsaklara "Zafer yolunuz açık olsun!"

Tekirdağ ve Kandıra F Tipi Hapishanesi'ndeki DHKP-C davası tutsakları, Filistinli tutsaklara ve tutsak yakınlarına gönderdikleri mesajlarla 15 Ağustos'ta başlattıkları direnişi desteklediklerini belirttiler. Mesajlarda özetle şöyle deniliyordu:

"Türkiye hapishanelerindeki özgür tutsaklar olarak, Filistinli tutsakları en içten duyguları-mızla selamlıyoruz.

Sizlerin de yakından bildiği gibi, bizler de tam dört yıldır F tipi hapishanelere karşı direniyoruz. Bu dört yıllık süre içinde zulmün başvurmadığı kepezelik kalmadı. Bizim de hücrelerimizden içeriye ekmekler atıldı, hapishane koridorlarında yemek arabaları gezdirildi, ölüm oruçlarına zorla müdahalelerde bulunuldu, sakat bırakıldık, ailelerimize saldırılarda bulunuldu. Ama yılmadık, yıkılmadık ve bugüne kadar tam 117 şehit verdik ve yeni şehitlerimiz yolda-dır.

Emperyalist zulüm her yerde aynı. Ülkelerimiz, dilimiz, rengimiz farklı ama, yaşadığımız zulüm aynı. İşte bu zulüm ve zulme karşı direnme kararlılığımız bizi kardeş, yoldaş yapıyor. Daima sizinleyiz. Daima yanınızdayız. Zafer yolunuz açık olsun!

**Sabah Gazetesi Yazarı, Adana Milletvekili ve
Tayyip Erdoğan'ın Başdanışmanı Ömer Çelik'e**

“Allahü Ekber, Yaşasın Kapitalizm!” Riyakarlığına Son Verin

Siyonist İsrail yönetimi, Filistinli tutsakların direnişini kırmak için işkenceden, mangalda et kızartmak gibi yöntemlere başvururken, ülkemizde ise 117 ölümü görmezden gelen bazı kesimlerin riyakarca Filistinli tutsakları destekleme(!) şovlarına tanık oluyoruz.

Filistinli tutsakların süresiz açlık grevini haklı ve meşru bulan, Siyonist yönetimin zalimliğini eleştirenlerden biri de Tayyip Erdoğan'ın başdanışmanlarından Ömer Çelik ve Vakıf Gazetesi'ydi. Haklar ve Özgürlükler Cephesi, 25 Ağustos'ta Ömer Çelik ve Vakıf Gazetesi'ne hitaben yaptığı iki açıklamayla bu riyakarlıkları teşhir etti. Aşağıda Ömer Çelik'e hitaben yazılan 54 No'lu açıklamayı özetleyerek sunuyoruz:

Sayı 121
22
29 Ağustos
2004

18 Ağustos tarihli Sabah Gazetesi'ndeki köşenizde Filistinli tutsakların açlık grevini yazmışsınız ve çok doğru söylüyorsunuz. Mesela diyorsunuz ki:

“Bu şartlar altında meşru bir yaklaşım neyi gerektirir? Açlık grevine başlayan insanlara nasıl bir çağrı yapılır?”

Bir devlet kendi cezaevlerinde açlık grevine gidenleri bundan vazgeçirmek için doğru yöntemler kullanmakla mükellef değilse, neyle mükelleftir?... Fakat İsrail İç Güvenlik Bakanı Tazi Hanegbi açlık grevlerine karşı, ‘Filistinliler ölmeye kadar açlık grevi yapabilirler’ gibisinden inanılmaz bir açıklama yapıyor.”

Siz eğer bu ülkede yaşamıyor olsaydınız ve eğer bu ülkede F tiplerinde tecrit zulmü yaşamıyor olsaydı ve siz de bu zulmü uygulayan iktidar içinde sorumlu bir mevkide olmasaydınız, yazdıklarınız, çok demokratça sözler olarak değerlendirilirdi.

Ama şimdi bu doğru ve güzel sözler, tarih karşısında sadece bir **riyakarlığın** ifadesidir.

AKP hükümeti de, İsrail yönetimi de aynısını söylüyor: Herşey *“insan haklarına uygun!”* (...)

Kim doğru söylüyor? **Hangisi** gerçeği anlatıyor? Sami Türk ve Cemil Çiçek'in, Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürleri Ali Suat Ertosun ile Kenan İpek'in açıklamaları mı, yoksa 117 ölüm mü?... Siyonist bakanların iddiaları mı, binlerce Filistinli tutsağın açlığa yatışı mı **gerçeğin** ifade-

sidir?

Filistinli tutsaklar sözkonusu olduğunda diyor-sunuz ki; *“Cezaevlerindeki yaşam koşullarının iyileştirilmesi için başka seçenek kalmadığından bu yola başvuruyorlar.”*

Peki Türkiye'deki tutsakların da aynı nedenle, aynı koşullar altında ölüm orucuna başvurmadıkları konusunda elinizde başka bir veri mi var?

Ve yine Filistinli tutsaklar sözkonusu olduğunda diyorsunuz ki, *“Zor koşullardan kurtulmak için kendi hayatlarını ortaya süren insanlar...”*

Filistinli tutsaklar henüz *“yaşamlarını ortaya sürme”* aşamasında. Türkiye'deki tutsaklar, yaşamlarını ortaya sürdüler ve tam 117 ölü verdiler. **BİR DAHA OKUYUN; TAM 117 ÖLÜ!!!**

Bu nasıl bir riyakarlıktır ki, Filistin'deki açlık grevi için yukarıdaki satırları yazabilirken, kendi ülkesindeki 117 ölümü görmezden gelir? Böyle bir riyakarlığın boyutlarını tarif etmek zordur.

İsrail İç Güvenlik Bakanı Tazi Hanegbi'nin sözlerini *“inanılmaz”* bulmuşsunuz. Tarihe geçeceğini söylemektесiniz. Siz bu ülkeyi yönetenlerin neler söylediklerinden bihabersiniz galiba!!!

F tiplerine ilişkin şu sözleri hatırlatalım:

“Bırakalım gebersinler! Ne yapalım kendileri istedi... Ölmemeleri için altlarına mı yatacağız?”

Bu sözün söylendiği yer TBMM İnsan Hakları Komisyonu'ydu. Söyleyen ise MHP'li “İnsan Hakları Komisyonu” Üyesi Mehmet Arslan.

Ecevit, 19 Aralık günü, 20 hapislinenin maltaları kan gölüyken, 28 tutsak katledilmişken, operasyona ilişkin bazı eleştiriler olduğunu söyleyen gazetecilere şöyle diyordu.

“Siz sonuca bakın... Artık devlete karşı konulamayacağını anlamış olmalılar.”

Sami Türk ve Sadettin Tantan, cesetlerin üzerinde “zafer” kazanmış komutanlar gibi şöyle diyorlardı: **“Devlet otoritesi sağlanmıştı!”**

Ve AKP...

DSP-MHP-ANAP hükümetinin her şeyini eleştiren AKP bir tek konuda, **“57. Hükümetin çok iyi bir iş yaptığını”** söylüyordu. O konu da işte yukarıda anılan “gebersinler” anlayışıyla gerçekleştirilen 19-22 Aralık katliamı ve F tipleriydi. Sizin Adalet Bakanı'nız Cemil Çiçek'in, koltuğa oturur oturmaz F tipleriyle ilgili verdiği ilk demeçlerden biri şöyle oldu:

“Bu konuda geçmiş uygulamalar aynen devam eder. Bu konuda en ufak bir tereddüte yer yoktur” (Bkz. Türkiye Gazetesi, 2 Aralık 2002)

Senin Adalet Bakanın “ölüm oruçları konusunu ne yapacaksınız?” diye soran gazeteciye ise siyonist bakana rahmet okuturcasına şunları söyleyebiliyordu:

“BUNUN İÇİN BU KİŞİLERİN NEDAMET DUYUP EYLEMLERİNİ SONA ERDİRMESİ GEREKİR. ... SORUNUN KAYNAĞI OLANLAR ADIM AT SIN...” (Bkz, Radikal, 4 Aralık 2002)

Tam da sizin söylediğiniz gibi, bu satırlardaki yaklaşım “Zor koşullardan kurtulmak için kendi hayatlarını ortaya süren insanların, seslerine kulak vermek yerine, *insan hayatını rulet masasındaki bir pul düzeyine indirmeye çalışmak demek*” **değil midir?**

Gerçek bir Müslüman, elbette asla Allah'ın verdiği can üzerine böylesine pervasız olamaz; fakat AKP'nin islamcı riyakarlığına **“allahın verdiği canı”**, rulet masasındaki pul düzeyine indirmek çok yakışıyor kuşkusuz.

Devam edelim; sizin AKP'niz, İsrail'den daha beter; **KATLIAMCIYA ÖDÜL VERİYOR**. 19-22 Aralık katliamının ve tecrit politikasının mimarlarından Ali Suat Ertoş'un AKP hükümetinin kararıyla **“DEVLET ÜSTÜN HİZMET MADALYASI”** verildiğini biliyorsunuzdur mutlaka.

Peki siyonistlere söylediklerinizin tek kelimesini söylemeyecek misiniz bunlara? Bu nasıl bir riyakarlıktır?

(...) Bir insan, ancak kendi ülkesinde yaşanan 117 ölümü, tecrit ve direnişi yok sayarak yazabilir bu satırları veya daha vahim bir ikiyüzlülük sonucunda: Filistinli tutsaklara sahip çıkar görünerek AKP tabanına hoş görünüp kendi ülkesinde katletmeye devam etmek ikiyüzlülüğü. Bu ikiyüzlülük AKP tabanının aldatılmasında, dini istismar etmede neredeyse her alanda mevcut. Din, kitap, Allah AKP'lilerin dilinden düşmez, kapitalizmin bütün pespayeliklerini, sömürsünü, zulmünü uygulamaya ve savunmaya devam ederler. Başlığımızdaki söz bu nedenle içinde bulundukları riyakarlığı en veciz şekilde anlatıyor.

İsrail'in “mangal işkencesi”, F tiplerinde direnişi kırmak için başvurulmuş yöntemlerin, yapılan işkencelerin yanında hiç kalır. (...)

Direnenler, direnişi kırmaya yönelik bu vahşi yöntemlere karşı kendilerini yakıyorlar.

Son beş ay içinde F tiplerinde altı ölüm orucu

“İsrail'den ızgara et işkencesi”

“İsrail bunu hep yapıyor!”

“Katil İsrail'den Aşağılık Uygulama”

“Bu nasıl insanlık”

“Filistinliler'e Barbekü işkencesi”

başlıklarını atan burjuva medyaya ithaf olunur:

“Bu taktiği açlık grevlerinde son derece deneyimli olan Türkiye ve İngiltere'den öğrendik.”

(İsrail Cezaevleri Yöneticisi, aktaran İsrail Jerusalem Post ve İspanyol El Pais gazetesi)

direnışçisi bedenini tutuşturarak öldü. Nasıl bir vahşet, direnişi kırmak için başvurulmuş hangi aşağılık yöntemler insanları kendilerini yakmaya zorluyor? Ucuz hamasete kaçmadan düşünün şöyle bir; kimse hiç bir neden yokken kendisini yakmayacağına göre, sizce neden yakıyorlar?

Siz ki Tayyip Erdoğan'ın danışmanı, akıl hocası, onun konuşmalarını hazırlıyorsunuz. Peki bugüne kadar F tipleriyle ilgili tek bir konuşma yazdınız mı? Veya herhangi bir konuşma içinde bir cümleyle olsun F tiplerine, tecrite, 117 ölüme yer verdiniz mi?

Niye?

İş Filistinliler'e gelince insanlık onurundan, zulümden söz ediyorsunuz. Niye, çünkü onların bir çoğu “islamcı”! **“Komünistlerin ise katli vacip!”** ondan mı?

(...) Bütün bunları tekrar düşünün. Sizi Filistinli tutsakların açlık grevi üzerine bunları yazarken, 117 ölümü görmezden gelmeye yönelen riyakarlığın boyutlarını ve kaynağını düşünün.

Sizin yazınızın girişine koyduğunuz cümleyle bitiriyoruz açıklamamızı: **“Dünyada hiçbir kuvvet insan onuruna karşı zafer kazanamadı, kazanamaz!”**

AKP de kazanamayacak. AKP ve onun tüm yöneticileri, bakanları, akıl hocaları, tarihe; insanların düşüncelerini değiştirmek, onurlarını, kimliklerini yok etmek için uyguladıkları F tiplerindeki katliamla geçecekler. **Siz de buna dahilsiniz;** Filistinli tutsaklar için yazdığınız **“doğrular”** sizi bu sorumluluktan kurtaramaz.

**“faili meç-
hul cinayetler
yapılarak, ba-
raj inşaatları**

**bu ekibin mezar arazisi haline
getirilmiştir.” (MİT’çi Engin)**

MİT Müsteşarı Açıklamalıdır: Baraj inşaatlarına kimleri gömdünüz?

Eski MİT’çi Mehmet Eymür’ün Atin.org site-
sinde yayınlanan ve Eymür’ün “bir zamanlar
Şenkal Atasagun’un sağ kolu olan eski Operas-
yon Başkanı Engin” olarak tanıttığı MİT’çi, Kaşif
Kozinoğlu’nu kastederek şöyle diyor:

*“Oyakbank eski genel müdürü olan Coşkun
Ulusoy ve bir siyasi partinin halen başkanı olan
birisi ile üvey akrabalıkları olduğu bilinen, İstan-
bul’un yeraltı kesimiyle karanlık irtibatları olan
bir başkanımız, Sayın Atasagun ile beraber hare-
ket ederek, illegal operasyonlar planlayıp icra et-
mişlerdir. Hatta faili meçhul cinayetlerin dahi bu
ikili tarafından yapılarak, **baraj inşaatları adeta
bu ekibin mezar arazisi haline getirilmiştir.”***

Coşkun Ulusoy, TSK’nın holdingi OYAK’ın
halen yöneticisidir. Faili meçhullerle adı anılan
“bir parti başkanı”nın, DYP Genel Başkanı Su-
surlukçu Mehmet Ağar olduğunu sanırsız söyle-
meye bile gerek yoktur.

MİT’çi Kozinoğlu ve Atasagun, dönemin İst-
anbul Emniyet Müdürü, sonraki süreçte İçişleri
Bakanı olan Susurlukçu Mehmet Ağar ve ordu-
nun holdinginin başyöneticisi. Yani, MİT-Ordu-
Polis ve kayıpların, faili meçhullerin mezarlığı
haline getirilen baraj inşaatları....

JİTEM, MİT, polis kaçırıyor, kaybediyor, kat-
lediyor ve yüzlerce mezsarsız ölümler yaratıyorlar.
MİT’çinin itiraflarını yeniden okuyun; MEZAR
ARAZİSİ HALİNE GELEN BARAJLAR...

Kayıplar nerede açıklanmalıdır.

Başta MİT müsteşarı olmak üzere, yüzlerce
insanımızı nasıl kaybettiklerini, nasıl katlettikle-
rini, nereye gömdüklerini açıklamalıdır. Hu-
kuku bir yana bırakarak “devlet sırrı” saklama-
yı başgörevi bilen Eraslan Özkaya’nın temsil et-
tiği hukuk mekanizması, DGM’lerden Yargıtay’a
kadar kaybetme ve katletmelerden haberdardır.
Açın bakın arşivlere; Kürdistan’da yaşanan ve
sayıları dahi tahmin edilemeyen kayıp-faili
meçhullere ilişkin bu ülkenin hukukunun aldığı
tek bir karar, ciddi tek bir soruşturması yoktur.

MİT’çinin itirafları karşısında da susuyorlar.
Tek bir savcı çıkıp sormuyor; “hangi baraj inşaa-
tlarına, nasıl gömdünüz” diye soruşturmuyor.

Susurluk ilişkileri böyle işliyor; ölüm manga-
ları halka karşı suç işliyor, devrimcileri kaçırıyor,

kaybediyor, katlediyor, gömüyor, yargı üzerini
örtüyor, görmezden geliyor. Kayıplarla ilgili ola-
rak yıllarca mücadele verildi, Galatasaray Lise-
si önündeki eylemler Türkiye sınırlarını aştı. Ki-
mi kontra elemanlarının itirafları çarşaf çarşaf
yayınlandı, yine “hukuk devleti”nin hukukundan
“cıt” yok. Bu onayın nedenini Yargıtay Başkanı
çok veciz şekilde özetliyor; **“MİT’çi diye bir şey
demedim.”** MİT kaçırır, kaybeder, her türlü suçu
işlerse, orada mutlaka “devletin yüksek çıkarla-
rı” görülerek “birşey denilmez.”

Hukuka bakın! Yargıya bakın!

Kaybedilenlerin Mezarları Sadece Baraj İnşaatlarında Değil

4 Temmuz 1999 günü Çankırı Hapishane-
si’nde Cepheli tutsaklarca sorgulandıktan sonra
ölümle cezalandırılan kontra elemanı **Turan
Ünal**’ın itirafları hatırlanacaktır. 8 Temmuz 1999
tarihli ve 90 no’lu Devrimci Halk Kurtuluş Cep-
hesi açıklamasında itiraflarına genişçe yer veri-
len Ünal, JİTEM’in sayıları 60’ı bulan üçer kişi-
lik timlerinden birinin elemanıydı. Kaçırma, iş-
kence, provokasyon, kaybetme ve faili meçhul
cinayetlerde yer aldığını kendisi anlatıyordu.
İlişki kurduğu emniyetçileri, ordu içinden su-
bayları ve MİT’çileri de tek tek anlattığı itirafla-
rında, mensubu bu-
lunduğu kontranın

**Bu kitapçıkta ve
binlerce eylemde
sorduğumuz soru-
yu yine soruyoruz;
kaybedilen insanla-
rımız nerede?**

**MİT-Polis-JİTEM
açıklamalıdır; han-
gi baraj inşaatında,
hangi emniyet mü-
dürlüğü, askeri
garnizon arazisin-
de, hangi denizin
sularına attınız iş-
kence edilmiş be-
denleri?**

03 timlerinin "Merkezinin Ankara Yenimahalle İl Jandarma Komutanlığı. Emniyet Hizmet Birimi Amirinin Albay Erol BULUN. Arşiv Bilgileri Amirinin Albay İBRAHİM ile İstihbarat ve Fizibilite Amirinin Albay SONER..." olduğunu söyleyen Ünal, gerektiğinde MİT, gerektiğinde polis, gerektiğinde JİTEMÇİ kimliklerini kullandıklarını söylüyordu. Adı Susurlukta geçen bütün kontra güçlerinin içiçe geçtiği ilişkiler ağında kaybetmeleri ise şöyle anlatıyordu Ünal:

"Sorgulamayı işin büyüklüğüne göre farklı yerlerde yapıyoruz. Büyükse Bayrak Garnizonunda, normalse Yenimahalle'deki JİTEM'de veya Gölbaşındaki Özel Tim binalarında... Eskişehir yolu üzerinde arazilere ve emniyetin inşaat halindeki binalarına götürülüp gerekli sorgulama ve sonrası durumlar gerçekleştirilir..."

"95'te Gazi Ayaklanması sonrası İstanbul ve Ankara'da JİTEM, MİT ve Emniyet'in hazırladığı bir listede kaybedilecek kişiler tespit edildi. **Liste 03 timlerine verildi.** Ve yoğun olarak 96 başlarından itibaren kaybetmeler yapıldı. Kamuyunda bilinenlerin dışında **kayıplar var**, hatta kullanılan bazı işbirlikçiler de işleri bitince, bazı şeyleri bildikleri için kaybettik.

DAL'da kaybedilmesi gereken biri olursa, biz gidiyor, onu DAL'dan alıyor ve sorguladıktan sonra kaybediyoruz."

Kaybedilen insanlarımızı nerelere gömdüklerini de anlatıyor JİTEMÇİ Ünal:

"Bir kısmı Bayrak Garnizonu'nun askeri alanına gömüldü, bir kısmı Haşemoğlu İnşaat'ın yaptığı devlet -çoğu emniyet- binalarının temellerine gömüldü, bir kısmı ise devlete ait ya da devletle ilişkisi olan asit kullanan petrol yan ürünlerinin işlendiği fabrikalarda asit kazanla-

Kontracı Turan ÜNAL'ın itiraflarından...

1995'te ilk ilişkiyi Amasya Emniyet Müdürü Mümtaz KARADUMAN ve Ankara Emniyet Müdürlüğü Personel Şube Müdürü Burhan TANSU ile kuran Ünal, Ankara DAL'da DHKP-C timine Osman AK, İsmet ..., Can (veya Cem), Tansel isimli polislerle de ilişki sürdürüyor.

Turan ÜNAL'ın içinde olduğu üç kişilik 03 TİMİ'nin diğer elemanları:

Sedat KABASAKAL, Ertan ÇETİN.

BAZI KONTRA İSİMLERİ:

HAKAN YAĞIZ, EKREM AKDEMİR, ALİ CEYLAN, ERDOĞAN KAYA, HÜSEYİN EREN, ERDAL, İBRAHİM GÖKÇE, TARIK ATEŞ

Kontracı anlattı, AKP ve yargı izledi

JİTEMÇİ Abdulkadir Aygan'ın kontra cinayetlerine, kaybetmelere ilişkin günlerce Ülkede Özgür Gündem Gazetesi'nde itirafları yayınlandı. Ne AKP iktidarından ne de Susurluk hukukundan hiçbir ses çıkmadı. Sanki böyle biri ve bu itiraflar yoktu. Aygan'ın anlattığı Susurluk cinayetlerine, infaz ve kaybetmelerin sorumlularına değil de, "neden bu yayını yaptınız" diye gazeteye soruşturma açan bir yargı, elbette MİT'le, faşist mafya ile içiçe olacak, susurlukçu olacaktır.

rında eritilip yok edildi. Buraları kendi içimizde 'Çukur' olarak adlandırırız."

"Kayıplar"ı Nasıl Katlediyorlar?

31 Mart 1998'de Çeşme'de kaybedilen Metin Andaç, Neslihan Uslu, Mehmet Ali Mandal, ve Hasan Aydoğan'ın kaybedilmesi konusunda da itiraflarda bulunuyordu Turan ÜNAL. Buna göre; Çeşme ALAÇATI'dan kaçırılan dört devrimci, Foça'da Askeri alan içerisinde olan kontrgerilla-ya ait binalarda işkenceli sorguya alınıyor. Sonra Hatay Üçkuyular semtinde kontrgerillaya ait binada 3-4 gün tutuluyorlar.

Nisan sonunda ağır işkenceden çıkmış, kolları kırık ve hap ile uyutulmuş bir halde İzmir Seferihisar kıyısında küçük kamarası olan bir balıkçı teknesine bindirilip tekneyi batırıyorlar. Seferihisar'ı seçmelerinin nedeni dağların direk denize inmesi, ıssız, derin bir yer olması.

Dört devrimci kaybedildikten sonra Çeşme'de bulunan 40 dönümlük arazi üzerinde kurulan FLY-İN adında bir eğlence yerinde bu operasyonu kutluyorlar. Burası kontrgerillanın sürekli eğlenmek için gittikleri bir yer. İstanbul'da da bir şubesi bulunuyor.

Hep böyle kaçırıp "kaybettiler" ve katlettiler. MİT, JİTEM, polis ve yargı bu mekanizmanın hep içindeydi. Aralarındaki ilişkiyi bir mafyacının kurtarılması ile sınırlayanlar, dün de Susurluk'u bir kumarhanecinin ölümüyle sınırlayanlardır. MİT-polis-JİTEM-yargı arasındaki hukukdışı ilişkiler aydınlatılacaksa, önce devrimcilere, halka karşı işlenen suçlar, kayıplar, işkenceler, infazlar ortaya çıkarılmadık.

Teferruatları Bırakın Susurluk Devletini Tartışın

Halka ve devrimcilere karşı işlenen tüm suçların, Susurluk'un ortasında yer alan MİT kapatılmalıdır. Nasıl bir mekanizma içinde çalıştığı artık herkesçe görülen yargının bütün kararları adaletsizdir, iptal edilmelidir.

Faşist mafya Alaattin Çakıcı'nın kurtarılması için MİT'in Yargıtay Başkanı Eraslan Özkaya nezdinde devreye girmesinin alenileşmesiyle başlayan tartışmalar sürüyor. Doğan Medya'nın gazeteleri, polisin parça parça servise sunduğu bilgiler ile çatışmayı derinleştirirken, değişim, demokratikleşme sözlerinin ne kadar yalan olduğu ve Susurluk devletinin bütün kurum ve işleyişi ile ayakta olduğu gerçeği bir kez daha gözler önüne seriliyor.

MİT tarafından yıllardır devrimcilere karşı kullanılan faşist mafya Alaattin Çakıcı'ların, MİT müsteşarı Şenkal Atasagun ve eski özel hareketçi, yani ölüm mangası elemanı MİT Dış Operasyonlar Daire Başkan Yardımcısı Kaşif Kozi-noğlu'ların, Yargıtay Başkanı Eraslan Özka-ya'nın, ordu mensubu subayların, Çakıcı'nın müteahhiti Süha Şen'lerin adı etrafında her gün bir "gelişme" her gün bir "delil" ortaya atılıyor. MİT ile yargıtay başkanları birbirini yalancılıkla suçlarken, pislik ortaya saçılmışken hiçbiri istifa etmediği gibi, AKP iktidarı sanki iktidar değilmiş, tirübünlerde oturuyormuş gibi susuyor.

MİT-Mafya-Yargı ilişkilerinin hiçbir yasal dayanağı yok. "Ne görüşüyorlar ve kendi yasaları-

nu neden çiğniyorlar?" sorusu, bu nedenle çeşitli biçimlerde tartışılıyor bugün.

MİT Başkanı Yargıtay ile **50 kez görüştüklerini** söylerken, bu görüşmelerde sadece Çakıcı vb. mafya ilişkilerinin konuşulmadığı açık. Başka neler konuşuldu? Hiçbir delile dayanmadan devrimcilere nasıl cezalar veriliyor, polis ve MİT raporları hukuken hiçbir şey ifade etmemesine rağmen yargı tarafından nasıl kullanılıyor gibi soruların cevapları bu görüşmelerle daha bir somutlanıyor. Mevcut baskıcı yasaları dahi bu amaç için yok ediyor, sahte belgelerle, komplo-larla devrimci demokrat insanları bu yasadışı ilişkiler içinde tutuklatıyorlar.

Kim Ne Hesap Yapıyor, Neden Çatışıyor?

1- Görünürde MİT ile Yargıtay arasında birbirlerini yalancılıkla suçlamaya varan bir çatışma yaşanıyor. Ancak çatışma bu iki kurum arasında olmayıp, bu yansıyan yanıdır.

Doğan Medya tarafından her gün parça parça yayınlanan bilgilerin kaynağı polistir. Çatışmanın bir yanını polis ile MİT arasındaki hiç bitmeyen it dalaşı oluşturuyor. Susurluk döneminde ayyuka çıkan bu çatışma rant ve güç çatışmasıdır. Trilyonlar aktarılan oligarşinin "istihbarat-güvenlik" örgütleri kendi içlerinde çatışırken, devrimcilere karşı hep birlikte imha operasyonları düzenlerler.

2- Polisin MİT'e karşı savaşı, AKP iktidarından bağımsız değildir. AKP iktidarı da, kadrolaşma çerçevesinde kendi hesabını yapmaktadır.

AKP günlerce suskun kalmıştır. Bakanlar kurulu toplantısı arkasından yaptığı açıklama da bir tavır belirleme, insiyatif koyma değil, bu suskunluğun sürdürülmesidir. Başbakan Erdoğan, sanki futbol maçı oynanıyor ve bu ülkeyi sözde onlar yönetmiyormuş gibi, "bu olay bizi ilgilendirmiyor, bizim dışımızda. Bizimle ilgisi olmayan bir konuda niye taraf olalım?" diyor.

3- Çatışmanın bir diğer yanını Genelkurmay ile Avrupa arasındaki çatışma oluşturmaktadır. Genelkurmay mevcut yapıyı, bürokrasiyi sür-

Hatırlanacağı gibi, iki ay önce çıkan yeni Basın Yasası'na göre 'soruşturma ile ilgili diğer belgelerin içeriğini yayımlayan kimse iki milyar liradan elli milyar liraya kadar ağır para cezasıyla cezalandırılır' deniliyordu. Bugün "soruşturulan" bir konu üzerine çarşaf çarşaf yayınlar yapılıyor ve sözkonusu madde askıya alınmış durumda. Demek ki, 'iktidarın işine gelirse her şeyi yayımlayabilir, yasaları çiğneyebilirsin" yok "gelmezse cezayı yersin".

dürmek istiyor. Avrupa ise Susurluk devletine yeni imaj operasyonu yapmak, “temizlik” havası yaratmak için gelişmeleri kendi çıkarlarına kullanmak istiyor. AB’ci Doğan Medya da, kendi hesaplarını da yaparak bu çerçevede vuruşlar yapmaktadır. Örneğin İzmir’de AB’ci avukatların “temizlikten” söz edip bunu “istifa” ile ifade etmeleri bu Avrupacılık çerçevesinde ele alınmalıdır. Gerçekten temizlik, hukuk gibi bir kaygının “istifa” ile olmayacağı açıktır. AB’nin her alanda imaj yenilemeyi yeterli gören tavrı, Yargıtay ve MİT nezdinde de istifalar aracılığıyla uygulanmak istenmektedir.

Muhtemeldir ki, tıpkı Susurluk gibi bir iki “kelle” ile “temizlik” oyunu oynanacaktır.

4- “Devlet kurumlarını yıpratmayalım” diyenler, doğrudan ya da dolaylı Susurluk devletini savunmaktadırlar. Temel çıkış noktaları “şeriatçı AKP’ye karşı olmak”tır. Yani mevcut çatışmayı buna indirgeyen, emperyalist hesapları, sermayenin çıkarlarını, Susurluk’u görmek istemeyen yaklaşım içindedirler.

Örneğin Cumhuriyet Gazetesi’nin temsil ettiği “Kemalistler”, “laikler”ler, 28 Şubatçılar bu safta durmaktadır. Türkiye Barolar Birliği’nin, mevcut yasaların dahi ayaklar altına alınmasını bir yana bırakıp Özkaya’ya sahip çıkan tavrı da bu çerçevededir. Bu konuda yalnız değildirler. Karşı çıktıkları AKP de, Avrupa da farklı düşünmemektedir. Çünkü bu yıpranmanın nerede duracağı bilinmez... Hükümet sözcüsü Cemil Çiçek’in “*her kurumun yedeği var, ama yargının ve ordunun yedeği yok*” sözleri Susurluk’u sahiplenişin açık göstergesidir.

Yıpratılmaması gereken kurumlar hangisi; biri onyıllardır her türlü provokasyonun, katliamın, işkencenin, kayıpların, infazların, her türlü kirli ve kanlı işin, Susurluk’un tam ortasında yer alan MİT. Diğer, bu ülkede halkın tüm kesimlerinin yakındığı adaletsizliğin simgesi. Her türlü rüşvet çarkının döndüğü, her yanından dökülen, Susurluk hukukunu temsil eden Yargıtay. “Yıpratmayalım” diyenler arasındaki tek fark; olduğu gibi sürdürme ya da makyajlayıp, kendi kadrolaşmasını yaratıp sürdürme konusundadır.

Kendine “sosyalist” diyen Zülfü Livaneli gibi kimileri, “Avrupa Birliği’nin istediği demokratikleşme sürecini, laik cumhuriyeti yıpratma ve yıkma manivelası olarak kullanmak isteyenler çıktığını” dile getiriyorlar. Elbette bundan doğal birşey yoktur. Neden rahatsız oluyorlar? O, AB süreciyle faşizmin maskelenmesine itirazları yoktur bu kesimlerin, devrimcilerin F tipleri ile tasfiye edilmek istenmesine, hak ve özgürlükler mücadelesi yerine AB’ciliğin konulmasında bir-

Yargıtay’da Rüşvet Çarkı Hortumcular İçin Dönüyor

SSK’daki ilaç yolsuzluğu davası olan **Neşter-2** soruşturması sonucu açılan davanın 20 Ağustos günkü ilk oturumunda sanıklardan avukat Cenk Güryel, rüşvet çarkının Yargıtay Başkanı ile sınırlı ve istisna olmadığını ortaya koydu. Babası, eski Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu (HSYK) Başkanvekili Ergül Güryel’in, kendisinin izlediği davaların hâkimleriyle görüştüğünü itiraf eden Cenk Güryel, **Yargıtay üyelerini Kıbrıs’a tatile götürdüğünü** de itiraf etti.

Yargının haline bakın! Ve dikkat edin rüşvet çarkları mafyacılar, hortumcular, dolandırıcılar sözkonusu olduğunda aksamadan işliyor. Çünkü sistem onların sistemidir.

Yargıdaki rüşvet ve yolsuzlukların artık herkesçe bilinmeye başlayınca, yani pisliğin ortalığa saçılmasıyla, Ankara DGM Savcısı Ömer Süha Aldan bir soruşturma başlatmıştı. Aldan soruşturma sonucunda **8 Yargıtay üyesi ve 32 hakime** ulaştı. Kitlesel rüşvet çarkına ulaşmanın bedeli, Aldan’ın görevden alınması oldu. Kim aldı görevden? Elbette bu işlerin Adalet Bakanı Cemil Çiçek’in bilgisi dışında olması mümkün değildi. Çünkü, bu rüşvet çarkı öyle sıradan davalarda değil, büyük tekeller hakkında şu veya bu nedenle açılan davalarında işliyordu ve kararlar onların istedikleri doğrultusunda çıkıyordu. Özelleştirmelerden, ihale yolsuzluklarına, Turkcell’den ilaç tekellerinin SSK’yı dolandırmasına kadar onlarca dava bu kapsamdadır. Emperyalist ve işbirlikçi tekeller sürekli olarak “yargının sermayenin önünde engel durumunda olduğundan” şikayet ederler. AKP iktidarı da yasal düzenlemeleri yaparken, bir yandan da tekellerin işleri “bağımsız yargı” tarafından bu işiği ağında sürüp gider.

şey demezler, tüm bu konularda AKP iktidarını dolaylı ya da dolaysız desteklemekte sakınca görmezler. Elbette AKP de kendi hesapları için bu süreci kullanacaktır, ona AB’cilik uğruna güç verenler oturup düşünmeli.

Oligarşi İçi Çatışmalar ve Devrimcilerin Sürece Müdahalesi

Bu çatışmada halk güçlerinin bir çıkarı yoktur. Devrimci, demokrat, vatansever güçler bu çatışmanın bir yanında yer alamazlar. Mevcut durumda çatışıyor görünen, çarşaf çarşaf teşhir yayınları yapanlar özde mevcut düzenin sahipleri ve savunucularıdır.

Ancak bu demek değildir ki, devrimciler gelişmelere “tarafsız” ve tavırsız kalırlar. Tersine sürece güçleri oranında müdahale ederler. Susurluk’ta yaşanan da buydu. Oligarşi içi kesimler iktidar savaşı verirken, aynı zamanda bir teş-

hiri de kaçınılmaz olarak yaşarlar, pislikler ortaya saçılır. Devrimcilerin insiyatif işte burada önem kazanır. Belirlenen politika ve sloganlarıyla halk kitlelerine bu kurumların gerçek niteliğini ve halka karşı nasıl örgütlendiklerini, nasıl savaştıklarını, hangi güçleri kullandıklarını göstermek devrimcilerin görevidir. “Susurluk devlettir” tespiti bu nedenle tarihsel olmuştur. Devrimciler, ne “aman AKP operasyonuna alet olmaya-lım” kaygısıyla hareket eder, ne de AB’cilerin makyajlamasına alet olur. Somut talepler de dile getirilmekle birlikte, esas olarak “değişimin”, “temizliğin” devrimle, bu kokuşmuş düzenin kökten yıkılmasıyla mümkün olduğu şiarını yükseltmek bu nedenle önemlidir.

Oligarşi gerçekte tükenmiştir. Ortaya saçılan pislik tükenmişliğin ifadesidir. Çürüyen bir düzen bir yandan böyle lime lime dökülürken, öte yandan daha fazla katliamlara, baskıya başvuru-

ma ihtiyacı duyar. Çünkü böylesi süreçlerde halk kitlelerinin “değişim” talepleri yükselir. Bu talep ister sesli olarak meydanlara taşsın, isterse içten içe bir kaynamaya yol açsın, düzen için büyük tehlikedir. Bu pislığe sözde karşı çıkıp temizlikten söz edenler ve AB de oligarşik düzene yeni bir imaj vermek, halk nezdinde teşhir olmuşluğunu gidermek istemektedirler. Reformizm de buna hizmet ediyor, politikalarının özünü “statükoyu bozmayın, AB kurtaracak” oluşturuyor. Bu politikada sol yoktur, Susurluk sürecinin, 28 Şubat günlerinin icazetçiliği vardır. Çatışmanın yükseldiği her dönemde reformizmin yaslandığı güçler değişse de icazetçi, devrimi geliştirmeyi amaçlamayan politikası hiç değişmiyor. Statüko hiçbir şekilde bozulmamalıdır.

Pisliği Devrim Temizler

“Susurluk devlettir” tesbitinin geçerliliği ortaya çıkanlarla yeniden doğrulamaktadır. Temizlikten söz etmek, Susurluk’u yeni baştan tartışmak, Susurluk devletini teşhir etmek, mevcut yapıyı tümünden lağvetmekle, kökten değiştirmekle mümkündür. Bu **değişim, devrimdir**.

Oligarşik güçler, burjuva basının yazarları “bütün devletlerin derin devletlere ihtiyacı vardır” derken, bu devletin temel işlevinin halka karşı sermayenin çıkarlarını korumak olduğunu da itiraf etmektedirler. Bugün yaşananlarda asıl suyun başında duran MİT’ten çok Yargıtay’ın (o da sadece bir başkanının) odağa oturtulması da, MİT’in yasadışı ilişkilerinin, mafyayı kullanmasının doğallaştırılmak istenmesiyle ilgilidir. Halka karşı savaşta onyıllardır her türlü yöntemi ve kirli ilişkileri kullandılar. Katliamlar, infazlar, işkenceler, kaybetmelerle savaştılar bize karşı. Bu savaşta mafyacıları, faşist katilleri, itirafçıları hep kullandılar. “**Milli çıkarlar... teröre karşı mücadele**” tüm bu pislğin üzerini örtmenin demagojileri oldu. “Terör” diyerek vatanseverleri katlederken ülkeyi sattılar, mafyayı büyüttüler, halkı soydular. “Terör” diyerek sahte belgelerle devrimcileri komplolarla tutuklarken, mafyacıları kurtarma operasyonları yaptılar. Bakın Cemil Çiçek, telefon dinlemede Yargıtay kararına atıf yaparak, bu kararın mahkemelerin “terör davalarında karar alamaz duruma getirilmesine yol açabileceği” uyarısını yapıyor. Düzenin bütün kurumları her türlü pislğin içinde yüzebilirler, ama “terör” deyince akan sular durmalıdır.

Bu düzen kendi yasalarına uymayan, patronların, emperyalistlerin istekleri için yasalar yapan ama halkın uymasını isteyen, uymayanı cezalandıran bir düzendir, gayrimeşrudur. Gayrimeşru bir düzende yaşamak zorunda değiliz.

Bir Susurluk Demagojisi: “DEVLET SIRRI”

Yargıtay Başkanı AA’ya yaptığı açıklamada, “**Kozinoğlu bana bir devlet sırrı verdi**. Bunu açıklamayı mahzurlu görüyorum.” diyor.

“Devlet sırrı” en çok Susurluk sürecinde kullanılan bir kavramdı. Çiller’in halka karşı savaşta kullandığı örtülü ödenekte, Başbakanlık Susurluk Raporu’nun infazlar, kayıplara ilişkin bölümünün sansürlenmesinde, Ağar’ın “bin operasyon yaptık” deyip, bunların ne olduğunun açıklanmamasında ve daha yüzlerce kirli ve kanlı iş ve ilişkide katiller bu demagojiye sarıldılar.

Yeni Şafak yazarı Taha Kıvanç’ın bir internet sitesinde yazan Yeşim Küçükköylü’den aktardığı bir görüşmeyi hatırlatalım: “Son kavga patlamadan önce (31 Temmuz 2004) Kaşif Kozinoğlu’ndan söz ederken, Afganistan’da Raşit Dostum’la yakınlıklarına değinme ihtiyacı duyuyor. Kozinoğlu çevresinde **‘İkinci Korkut Eken’** diye bilinirmiş... Kozinoğlu’nun yakın zamanda kapısını aşındırdığı bir askeri de anıyor: Org. İlker Başbuğ... 24 Haziran, 19 Temmuz ve 26 Temmuz günlerinde Genelkurmay İkinci Başkanı Org. Başbuğ ile görüşmüş Kozinoğlu... Bu bilgi doğruysa, Yargıtay Başkanı Özka-ya’yı gördüğü tarihler ile Org. Başbuğ’u ziyaret ettiği tarihler arasında yakınlık göz açı. Acaba, aynı ‘devlet sırrı’nı paylaşmak için mi yapıldı bu ziyaretler?”

Hiç kuşkunuz olmasın, “devlet sırları” Susurluk devletin sırlarıdır, halka karşı suçlardır, Genelkurmay, polis, MİT, yargı... tüm devlet kurumları bu ilişkilerin içindedir. Çakıcı’nın kullanılması da salt MİT’in tasarrufu değildir. Susurluk kararları “zirve”de, yani MGK’da alınmıştı. Bu kararlar arasında da mafyanın, itirafçıların devrimcilere karşı kullanılması önemli bir noktayı oluşturuyordu. MİT bunun gereğini yaptı.

İşkence Aklayıcı Birgen'e Ceza Haydi AKP; Terfi Ettir O'nu

AKP iktidarının isteği doğrultusunda Wernicke-Korsakoff hastalarına "iyileşti" raporları hazırlayan Adli Tıp Kurumu 3. İhtisas Kurulu Başkanı Nur Birgen ve kurul üyeleri hakkında İstanbul Tabip Odası'nca açılan soruşturma sonuçlandı.

Wernicke-Korsakoff hastası Bekir Balyemez'e verilen rapora ilişkin açılan soruşturma sonucunda, İTO Onur Kurulu "**gerçek dışı rapor düzenlemekten**", işkence aklayıcısı Birgen'i bir ay süre ile geçici olarak meslekten alıkoyma cezasına çarptırdı.

Nur Birgen, işkence görenlere "işkence görmedi" raporları düzenlemesiyle tanınan ve namuslu doktorlara karşı İstanbul Valiliği ve Emniyeti ile birlikte kampanyalar yürüten, tescilli bir işkence aklayıcısı. 13 Temmuz 1995'te kayıpları protesto için YDH binasını işgal eden ve Taksim Devlet Hastanesi'nce işkence izleri tespit edilen 7 kişiye "işkence görmediği" raporu vermişti. İşte bu olaydan dolayı 6 ay meslekten men cezası alan Birgen devletin kadrolu işkence aklayıcısı olarak terfi ettirildi. Devlet geleneği bozulmadı ve AKP iktidarı tarafından Adli Tıp Kurumu 3. İhtisas Kurulu Başkanı yapıldı.

AKP iktidarı bir aylık cezanın ardından yine terfi ettirmeli Mengele artığını. Birgen **tam AKP'nin terfi ettireceği biri**; arsız, utanmaz bir işkenceci.

Aksu'dan Polise;

"**Görüntüyü Kurtarın**" Genelgesi

AKP iktidarı her konuda gözboyamaya devam ediyor. İşkenceci polise ilişkin gözboyama oyunları da İçişleri Bakanlığı'nın genelgeleri aracılığıyla sürüyor.

Bakan Abdulkadir Aksu, 19 Ağustos tarihinde 81 il valisine gönderdiği genelgeyle, polisin toplumsal olaya müdahale sırasında orantısız güç kullandığını belirterek, mümkün olduğunca cop kullanımının azaltılmasını istedi. İşkencenin devlet politikası olduğunu gizlemek için polisin psikolojisinin iyileştirilmesi vb. saçmalıklarına yer verilen genelgeye neden ihtiyaç duyulduğu gayet açık olarak ifade ediliyor.

Müdahale esnasında istenmeyen görüntülerin yer aldığını anımsatan Aksu, bu görüntülerin, "Ülkemiz ve kolluk kuvvetlerimiz hakkında adil olmayan kanaatlerin oluşmasına zemin hazırladığını" belirtti. Kafa kol kır, tutup burnuna biber gazı sık, yere düşenin gözünü patlatana kadar tekmele... sonra da "adil olmayan kanaat" de. Yalan, demagoji dizboyu.

Kafa sadece görüntüyü kurtarmaya çalıştığı için, (demagojik de olsa) "demokratik gösteri hakkına saygılı olunmalı" gibi gerekçelere dayandırmıyor Aksu, tüm mesele "görüntünün temizliğinde", AKP de, Avrupa da bunu istiyor.

İçişleri Bakanlığı'nın genelgeler mezarlığına bir yenisi daha eklendi demektir. Genelgelere rağmen herşeyin aynen sürdüğünün binlerce kanıtı vardır bu ülkede. Daha geçtiğimiz ay, "gösterilerin kameraya alınmaması" genelgesi yayınlandı ve aynı günlerde kameralar çalışmaya devam etti ve hala çalışıyor. Üstelik, aynı bakanlık, memurların eylemi hakkında, bu kameralara dayanarak suç duyurusunda bulunuyor.

Ebu Gureyb'de İşkence "Doktor" Gözetiminde

MENGELELER HER YERDE

Örneği çoktur; işkenceyi bir politika olarak uygulayan devletler, polis merkezlerinde, hapsedilerde 'doktor' kılığında elemanları da istihdam ederler.

Irak'ta vahşi işkencelerle gündeme gelen Ebu Gureyb Hapishanesi'ndeki işkencelerin de doktor gözetiminde ve bizzat katılmaları ile yapıldığı ortaya çıktı. Sadece Irak değil elbette; Afganistan ve Guantanamo'daki esirlere de yapılan insanlık dışı işkenceleri ve cinsel aşağılamaları Amerikalı doktorlar bizzat katıldığı ve düzenledikleri raporlarla aklamaya çalıştılar. Hatta bu raporlarda dayak sonucu ölümlerin gizlenmek istendiği de ortaya çıkan gelişmeler arasında. Şimdi, Ebu Gureyb işkencecilerini yargılama oyununda, 24 doktor da yargılanacak!

Ünlü Nazi işkencecisi Dr. Mengele'nin soyu dünya üzerinde hiç tükenmemiştir. Ezenler ve bunlara karşı halkların direnişi oldukça işkenceciler ve onların ortakları hep olmuştur. Bu ortaklık, işkencenin devlet politikası olduğunun göstergesidir.

Ülkemizde de böyledir.

Bütün işkencehanelerin bir "doktor"u vardır örneğin. Böyle olmasa, mekanizmanın bir ayağı eksik kalır. Bunca işkenceye karşın o "sağlam raporlar" nasıl veriliyor? Nur Birgen'ler, 12 Eylül döneminin HZİ Vakfı, Turan İtil'ler bunun en bilinen, teşhir olmuş örnekleridir. Bu mekanizmanın parçası olmayı reddetme cüretini gösteren doktorların sayısı çok azdır; Tabip odaları da bu konuda devletle karşı karşıya gelmekten özenle kaçınmış ve bu yıllardır böyle sürüp gelmiştir.

Hak arayan, düşünen, örgütlenen gençlerin bursunu kesme yasası Gençlik AKP Kuşatmasına Teslim Olmayacak

Dini, imanı para olan, her gün beş vakit, üç öğün "Allahü ekber yaşasın kapitalizm" diye naralar atan riyakar islamcılar, gençliği de parayla teslim almak istiyor

AKP iktidarının Milli Eğitim Bakanlığı tarafından hazırlanan, Yüksek Öğrenim Kredi ve Yurtlar Kurumu Burs-Kredi Yönetmeliği Resmi Gazete'de yayınlanarak yürürlüğe girdi. Yönetmelikte, kimlerin burs alıp alamayacağına ilişkin bölüm, kimlerin apolitik, yoz, duyarsız gençlik istediğini gayet açık ortaya koymakta. Harçlara fahiş zamlar yapan, eğitimi daha da paralı hale getirme hamleleri yapan AKP iktidarı, bir lütuf olarak sunduğu bursları kimlerin alamayacağı ya da alanların kesileceği konusunda bakın hangi kıstasları sıralıyor:

Okulda, yurttta, okul ve yurt dışında, *"münferiden veya topluca her ne şekilde olur ise olsun anarşi ve terör olaylarına karışan, öğrenim özgürlüğünü ihlal edici (direniş, boykot, işgal, yazı yazma, resim yapma, slogan atma vs.) davranışlarda bulunan, bu fiillere eksik veya tam teşebbüste bulunan.... öğrenciler ile belirtilen fiillere istinaden öğretim kurumlarının disiplin kurullarınca herhangi bir ceza verilmiş olan öğrencilerin bursları kesilecek."*

Gençliği Kuşatmak, Tecrit Etmek İçin Her Türlü Araç Devrede

Gençliğin ülkesinin, dünyanın, halkın, kendisinin sorunlarıyla ilgilenmesini nasıl önleriz diye düşünülmüş bir genelge. Adeta "başka neleri yasaklasak" diye kafa patlatılmış ve sıralayacak şey bulmak için büyük gayret gösterilmiş. Slogan attın deyip bursunu kesen kafa yapısının nasıl bir gençlik istediği sır değildir.

12 Eylül askeri faşist cuntası gençliği apolitikleştirmek için YÖK'ü, faşist disiplin yönetmeliklerini devreye sokmuş, her şeyi ceza gerekçesi, okulları kışla haline getirmişti. Cuntanın gençliği ne hale getirdiği bugün ortada. Bu apolitikleşme, yozlaşma o düzeydedir ki, düzenin kendisi dahi zaman zaman şikayet etmektedir bu durumdan. **AKP iktidarı cuntanın politikasını sürdürüyor.** Düşünmeyeceksiniz, konuşmayacaksınız, örgütlenmeyeceksiniz, hak aramayacaksınız, vatansever olmayacak, bağımsız bir ülke istemeyeceksiniz, ülkede ve dünyada yaşanan hiçbir gelişmey-

le ilgilenmeyecek, zulme kulak tıkayıp sömürüyü görmeyeceksiniz... Hatta bunları aklınızdan bile geçirmeyecek, teşebbüs bile etmeyeceksiniz... Gençliğe söylenen budur. Örneğin herhangi bir nedenle disiplin cezası almak, burs kesilmesi için gerekçe. Peki YÖK'cü rektörler hangi durumlarda disiplin cezaları veriyor? Hangi durumda vermiyor ki! Son bir yıl bunun örnekleriyle doludur. "İdeolojik halay" gerekçeli cezalar bu durumu çok veciz şekilde açıklıyor.

Faşist disiplin yönetmelikleri, meydanlarda kalkıp inen coplar, her türlü demokratik hak aramanın hapisle, işkencelerle cezalandırılması, "anarşi terör" demagogisi; **her şey gençliği apolitikleştirmenin, politik gençliği kuşatıp tecrit etmenin aracı** olarak kullanılıyor.

Şimdi tüm bu araçlara bir de para eklendi. Gençlik ekonomik, siyasi her alanda kuşatılmak isteniyor.

Yok edilmek istenen bu ülkenin gençliğidir. Kapitalist zihniyetin tezahürü olarak paranın teslim alma aracı olarak kullanılması, AKP iktidarının ahlakını, ideolojik yapısını da göstermektedir. Onlar paraya tapan ve paranın sultanları önünde secdeye duranlar olduklarını kanıtlamaya devam ediyorlar. Öte yandan, bu yasada halkı tebâsı olarak gören Osmanlı'nın "devlet baba"lığını görebilirsiniz. "Devlet baba" yardımlarla, aşevleri, imarethaneler ile halka yardım eder. Halkın yardıma mazhar olmasının yolu ona karşı çıkmaktır, zulmüne ve sömürüsüne boyun eğmektir. Osmanlı özentisi AKP, bu mantığı kapitalizmin ihtiyaçları ile bütünleştiriyor.

Gençlerimiz;

Yanlış Düşüncelerden Kurtulalım

Çoğu zaman şöyle düşünürsünüz; **okulu bitireyim, sonra mücadele ederim.** Genelde aileleriniz de "önce okulunu bitir..." diye başlayarak bu yönde öğütler verir.

İşte bu genelge, nasıl bir düzende yaşadığımızın ve "okulu bitirince" sizi nasıl bir hayatın beklediğinin göstergesidir.

Kapitalist düzen böyledir; herkesi paranın kölesi yapmak ister. Daha okul sürecinde her türlü demokratik talebi ve örgütlenmeyi parayı kullanarak yok etmek istiyor. Ya benim istediğim gibi bir gençlik olursunuz, ya da burs vermem, harcını ödeyemez ve okuyamazsınız, yurt bulamaz sokakta kalırsınız dayatması yapıyor. Kapitalizm tüm gençliği, halkı kendi çıkarlarına hizmet ede-

cek bir kalıba sokmak ister. Üniversitelerin ticarileştirilmesi, bilimsel ve halk için eğitim yerine tekellerin teknik eleman ihtiyacını karşılayacak bir yapı bunun sonucudur. Gençlik de buna uygun olarak apolitik olmalıdır.

“Hayata atılınca” da farklı olmayacak, daha da katmerleşecektir. İşten atma tehditleri bu kez gündeme gelecek, demokratik her türlü girişim aynı şekilde bastırılacaktır.

Gençlerimiz; Teslim Olmayın!

Bu dayatmaya, kuşatmaya karşı çıkın. Ba-

ğımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesine katılın. Paranın, faşist yasa ve disiplin yönetmeliklerinin kölesi olmayı reddedin. “Bu ülkenin gençliğini yok ettirmeyeceğiz; bu topraklarda vatansever, ilerici, devrimci demokrat öğrenciler var olmaya devam edecek” diye haykırın. Geleceğinize, kişiliğinize ve kimliğinize sahip çıkmak, örgütlenmekten, onurlu bir yaşam ve bağımsız bir ülke için mücadeleden geçmektedir.

Zincirleri kırarak, kuşatmaları parçalayacak güç ve on yıllara dayanan bir mücadele birikimi önünüzdedir.

Emperyalizm “devşirme” gençlik yaratmak istiyor

İki projeden söz etmek istiyoruz. Birincisi ABD’nin Ortadoğu’ya yönelik bir projesi. Diğeri ise AB’nin ülkemiz gençliğine yönelik bir programı.

AB ve onun gönüllü ajanları bir çok ilde “Habitat ve Gündem 21 Gençlik Derneği” örgütüyor. Dernek, “yerel yönetimi teşvik amacıyla sürdürülebilir ilişkiler ağı kurulması” projesinin bir alt ayağı. Projenin bir amacı, “merkezin yetkisinden sıyrılan yerleşme ile ülkenin AB’ye giriş sürecini hızlandıran bir sosyal dönüşümü gerçekleştirmek”. Bu amaçla, Avrupa Komisyonu İnsani Yardım Örgütü ortaklığı ile Kocaeli-Yeniköy, Bolu ve Sakarya’da, Diyarbakır, Mardin, Adıyaman, Şanlıurfa ve Batman’da gençlik merkezleri kuruldu. Gençlik merkezlerine katkıyı da İsviçre hükümeti sağlıyor.

Örgütlenmesine karşı her türlü engeller çıkartılan, dernekleri baskıyla susturulmak istenen, tutuklanan, okullardan atılan gençlerimiz ve iktidarın desteğindeki gençlik merkezleri; çelişki gibi görülsede bir çelişki yoktur. Kuşkusuz gençlerimiz bu gençlik merkezlerine kültürel, sosyal faaliyet gibi amaçlarla geliyorlar. Ancak, AB emperyalizminin amacı çok daha farklı. Emperyalistler bu tür örgütlenmelerle sömürgelerde kendi kültürü ve düşünce tarzına uygun gençler yaratıyor. Projenin bizzat AKP tarafından desteklenmesi ise, onun kime hizmet ettiği ve nasıl bir gençlik istediğini gösteriyor.

ABD’nin programı ise, “**Kültürel Değişim Programı**” adını taşıyor. Washington Post Gazetesi’nin haberine göre, İslam ülkelerinde yükselen Amerikan karşıtı dalgayı kırmak için öğrenciler Amerika’ya belli sürelerle getirilip öğrenim görmeleri sağlanıyor. Böylece gençler **Amerikan kültürünü, düşünce tarzını** alarak dönüyorlar.

ABD’nin subaylar, siyasetçiler, sanatçılar, yazarlar ve “kanaat önderi” tarikat şeyhleri nezdinde uyguladığı politikanın aynısı ve yeni de değildir. Keza sadece Ortadoğu’ya yönelik de değildir. Ülkemizde

bir çok politikacı, asker bu yoldan geçmiştir. Demirel’lere boş yere “Morrison Süleyman” denilmedi.

Politika ve hedef yeni olmamakla birlikte, bir gerçeğin altının yeniden ve daha kalın çizilmesine vesile olmaktadır: ABD’de okuyan-okutulan ve o kültürü ve yaşam tarzını benimseyen gençler **kime hizmet eder hale gelmektedirler?** Koskoca bir coğrafyanın ele geçirilmesini bir yandan işgallerle sürdüren emperyalizm, kurduğu TV, radyo istasyonları ile sonuç alamıyor ve bu programa bel bağlayıp 685 milyon dolar yatırıyor. Ortadoğulu gençlerin bilimsel koşullardan daha fazla yararlanmasını amaçlamadıkları açık ve böyle bir iddiaları da yok. Emperyalizm bir çok politikasında gayet kaba bir şekilde amacını dile getiriyor. Burada da amacın “Amerikan düşünce tarzını yaymak, Amerikan karşıtlığını dizginlemek” olduğunu söylüyorlar. Bu aleniye rağmen hâlâ “batı kültürü” propagandaları yapanların kime hizmet ettikleri düşünülmelidir.

Gençlerimiz AB ve ABD’nin yaşam ve düşünce tarzını reddetmeli, kendi kültürümüze, halkımızın ilerici değerlerine sahip çıkmalıdır.

Burası CocaCola’nın düzenlediği Rock festivalinin İstanbul’u. Bu gençler bu ülkenin insanları. Haber kendini anlatıyor; alın size düzenin yarattığı “özgür gençler”; iktidarından medyasına, birey propagandistlerine kadar bu gençliği yaratanlar eserleriyle övünebilirler.

İlaçta soygun bitmiyor

Hepatit B aşısının eşdeğeri Küba'dan 1 milyona ithal edilebilecekken, işbirlikçi politikalar emperyalist tekellerden satın alıyor. Ve aynı ilaç halka 25 milyona satılıyor

İlaç alımındaki soygunun tek örneğinin, Roche'un tekel konumunda olduğu Neorecormon adlı ilacı ecza deposuna 88 milyona sattığı halde SSK ihalesinde 230 milyona satışıyla ortaya çıkan soygun olmadığının ilişkin her gün yeni bir örnek ortaya çıkıyor.

Tıp Kurumu tarafından yapılan açıklamayla, aynı soygunun Hepatit-B aşılarında da yaşandığı anlaşıldı. Tıp Kurumu, Sağlık Bakanlığı'nın Küba'dan alım yaparak 1 milyon liraya eşdeğerini mal edebileceği Hepatit B aşısını, Glaxo Smithkline, Aventis gibi ilaç tekellerinden alınmasına müdahale etmeyerek, halka 25 milyon liraya satıldığını belirledi. (Cumhuriyet, 21 Ağustos)

Sağlık Bakanlığı, emperyalist tekellerin çıkarları için, biyotek ilaçların (genetik bilimi kullanılarak üretilen biyoteknolojik ilaçlar) eşdeğerini çok daha ucuza üreten ülkelerden ithalatını engelliyor. İşbirlikçilik politikaları halka bu alanda da fahiş fiyata ilaç olarak yansıyor. Hepatit B burada sadece bir örnek, daha bir çok ilaçta aynı soygun yaşanıyor.

Yine ortaya çıkan bir başka soygun örneği de, Başbakanlık Yüksek Denetleme Kurulu'nun SSK'nın ilaç alımlarına ilişkin araştırması ile ortaya çıktı. Buna göre, ilaç tekellerinin ve onların Türkiye temsilcilerinin, 87 dolarlık malzemeyi tam 972 dolara, bin dolarlık kalp pilini ise 5 bin 140 dolara sattıkları belgelendi. Üstelik aynı kalp pili her SSK Hastanesi'ne farklı fiyatla, SSK'dan Emekli Sandığı'na kadar her kuruluşa başka fiyatla satıyor. (Tercüman, 24 Ağustos)

Serbest piyasa bu; soyabildiğin kadar soy!

İşbirlikçi Bülent Eczacıbaşı tartışmalardan memnun, hem de uyarıyor. Memnuniyeti, aynı sektörde bir rakibinin darbe alması. Uyarısı ile tartışmanın *"yabancı sermaye veya orijinal ilaç üreticisi firma düşmanlığı boyutlarına vurdurulmaması..."* (Vatan, 25 Ağustos)

Yani, bir ilaçta pazarı tutan tekellerin yerine, Küba gibi sağlıkta en ileri olan ve sağlıklı tüm yoksul halklar için gören bir ülkeden ilaç almayın, Roche vesilesiyle emperyalist sermaye düşmanlığı geliştir-meyin... Eczacıbaşılar'ın derdi hiçbir zaman halkın sağlığı olmaz, çıkarlarını düşünürler. ilaçsız ölümü bekleyenler onları ilgilenirmez.

Patent sözleşmeleriyle, işbirlikçi hükümetlerin çıkardığı yasalarla ilaç tekelleri sömürge ülkeleri soymakla kalmıyor, ilaç özelliğini kaybettiği bilinen ilaçları bu ülkelere pazarlıyor, yeni ilaçlarda yoksulları kobay olarak kullanıyorlar. İTO Başkanı Prof. Gencay Gürsoy da ilaç tekellerinin kâr için neler yapabileceğini, *"Hayat kurtarıcı diye dünya tıp literatüründe lanse edilir ve bir süre sonra bu ilacın hiçbir işe yaramadığı ortaya çıkar. Bu ilaçlar, Batı'da foyası meydana çıktıktan sonra Afrika'ya pazarlanır. Bunlar, uluslararası ilaç tekellerinin daima yaptığı şeyler."* sözleriyle ifade ediyor.

AKP iktidarı bu durumdan rahatsız değildir. "Yabancı sermayeyi çekmek" için kırk takla atan bir iktidar ilaç tekellerinin çıkarları yerine halkın sağlığını, ilaç alamadıkları için ölüme mahkum edilen yoksulları düşünmezler. "Yabancı sermaye" dedikleri emperyalist tekeller de ülkeye işte böyle giriyor.

Yasak "Transgenik" ürünler cirit atıyor

Yasak olmasına rağmen, transgenik ürünler piyasada cirit atıyor. "Transgenik", yani genleriyle oynanmış ürünler konusunda uyarıcı Ziraat Mühendisleri Odası Başkanı Gökhan Günaydın, bir çok ürünün bu şekilde olduğunu ve sağlığa zararlarını anlattı.

Günaydın Transgenik ürünlerin zararlarını şu sözlerle ifade etti:

"İnsan ve hayvan sağlığı, biyolojik çeşitlilik, çevre ve sosyo-ekonomik yapı üzerinde risk oluşturma olasılığı taşımaktadır. Gen aktarımı ile birlikte diğer organizmalardan hastalık ve alerji yapacak özelliklerin taşınması olasılığı, Transgenik ürünlerin birincil ve ikincil metabolik ürünleri içinde beklenmeyen biyokimyasal ürünler bulunması riskini ortaya çıkarmaktadır."

Transgenik bitkilerin salve-rildikleri çevrede bitki örtüsünü de bozduğu ifade edilen açıklamada, Günaydın, piyasada bu tür ürünlere ilişkin rakamlar da verdi. Buna göre "2003'te toplam 1 milyon 818 bin 131 ton mısır girdi. Bu miktarın yüzde 81'i ABD ve Arjantin'den, yani genleriyle oynanmış mısır. Soyada da durum farklı değildir. Türkiye, 2003'te toplam 813 bin 635 ton soya dışalımını yapmıştır."

Hem yasak, hem piyasaya hakim. Üstelik gümrüklerde Transgenik ürün değerlendirilmesi yapabilecek laboratuvar altyapısı da yok! Amerikan tekelleri kazandıkça halkın sağlığını düşünmeye ne gerek var.

Alibeyköy Halkı İstimlaka Karşı

Halk AKP'nin yalanlarına inanmıyor, evlerinin istimlakını değil, derenin islahını istiyor

Karadolap Mahallesi sular altında kalmaya devam etti.

Bu son sel baskınında da resmen halkla alay edercesine, “uyarılar” ve seyerttiler. Seyircilik sel anında bile sürdü. TV’ler naklen sel baskınına yayınlarırken orada belediyenin tek bir kurtarma aracı yoktu saatlerce. Ve gerçek niyetleri sel baskını yaşanırken ortaya çıktı:

“**Bu bölge istimlak edilecek**” açıklaması yaptılar. Görünürde, sular altında kalan halkı düşünüyorlardı. Üstelik istimlak bedellerini de ödeyeceklerdi yıktıkları evlerin. Ne kadar da düşünürleri yoksulları!

Böyle olmadığı hemen ortaya çıktı.

İstimlak çalışmaları başlarken halkın tepkisi ve istimlaka karşı çıkışı da yükselmeye başladı. İstimlak kapsamında bulunan 345 evden sadece 6 aile yıkımı kabul ederek belediyeye başvurdu. Halk her yağmurda su altına kalmaya meraklı olmadığına göre bu karşı çıkışın nedenleri olmalıydı.

Birincisi, bölgede önceki istimlaklarda, “park, bahçe, yeşil alan yapılacak” denildi, işyerleri yapıldı. Bu istimlaklarda da aynı talan yaşanacağını halk çok iyi biliyor. İkincisi, hiçbir gecekonduya evinin gerçek bedeli ödenmiyor. Belediye Başkanı Kadir Topbaş, tapulu arazi üzerinde ev sahibi olanlara ev bedelinin, tapu sahibi olmayanlara ise yıkım bedelinin ödeneceğini açıkladı. Yani siz zaten evleri kaçak yaptınız, yıkacağız deniliyor. Gecekondu, adı üstünde zaten “kaçaktır.” Ama halkın barınma sorununa bulduğu bir çözüm olarak aynı zamanda da haktır. Topbaş da bunu bilir. Bir an halkın sosyal yaşamının, ilişkilerinin, kurulu düzeninin darmadağın edilmesinin sonuçlarını bir yana bıraksak dahi, bu hesaplama bakıldığında bile, tapulu arazi üzerinde evi olanlara biçilen değerle bir başka yerden ev alabilmeleri tamamen hayal. Sokağa atmanın, gecekondu yıkımının sel bahane edilerek yaşama geçirilmesidir yapılmak istenen. Medyanın suçlu halkmış gibi yaptığı yayınlar bu zemini yaratmak içindi.

Bu yıkımların, başka yıkımların önünü açması da sürpriz olmamalıdır. Hep böyle olmuştur. Topbaş’ın “dere yatağına 30 metre uzaklıktaki yerlerin istimlak çalışmaları yapılacak, kamuya ait yerlerin ise daha sonra...” sözleri bunun göstergesidir. Yani bölgede yıkıma devam edeceğiz mesajı şimdiden veriliyor.

Alibeyköy’de çözüm bellidir ve halk açıkça bunu dile getirmektedir. Bu çözüm istimlak değildir, baskınlara neden olan derenin islah edilmesidir. İktidar bugün “halkın gönüllü katılımı” demagogileriyle yaklaşmaktadır, ancak yarın yıkımları polis zoruyla gerçekleştirmeyi deneyecektir. Alibeyköy halkı evine sahip çıkmalı ve sorunun çözümünü birliği ve direnişiyle dayatmalıdır.

Yıkıma Karşı Eylem

Sultanbeyli Belediyesi’ne bağlı Mimar Sinan Mahallesi halkı, belediyenin yıkım kararını protesto etmek için 20 Ağustos günü belediye binası önünde eylem yaptı. Belediyenin verdiği izin belgelerine karşı evleri yıkılmak istenen halkın “Başkan Şaşırma, Sabrımızı Taşırma” sloganlarıyla gerçekleştirdiği eylem nedeniyle yıkım kararı ertelenirken, sorun karar tümden kaldırılmış değil.

Eylem sırasında bir heyet belediye başkanı ile görüşürken, nerede olursa olsun hak arayan herkese düşman olduğunu gösteren polislerin, halkı “dağılmazsanız biz dağıtırız” diye tehdit ettiği gözlemlendi. Etiler’deki zenginlerin kapısında bekçilik yapanlar yoksullara hep düşman olmuşlardır. En sıradan bir talep, evsiz kalmak istemiyoruz diyen bir halk bile korkutuyor onları ve terör demagojisine başvuruyorlar.

Görüşmeyi yapan heyet çıkışta, Belediye Başkanı’nın hazine arazisi üzerinde olmayan bazı evlerin hatayla yıkılmış olabileceğini kabul ettiğini, hazine arazisi üzerindeki evlerin yıkımının süreceğini, ellerinden bir şey gelmeyeceğini söyledi.

Sorumsuzluğa bakın, yanlış yıkılmış! Halk umurlarında mı? Hazine arazisi dedikleri halkın malıdır, onların hazineleri IMF’nin elindedir. Bu toprakları rant kapısı yapmak istiyorlar. **“Elimizden bir şey gelmez”** tavrı bu amaçlarına boyun eğmektir. **Biz halkız, bu topraklar bizindir.** Barınma sorunumuzu çözmeden, köyümüzden ekmeğe muhtaç edip süren bu düzendir. Hakkımız olanda ısrar edelim, direnelim.

Tekellerin Hangisi Adaletli Ki?

Haksızlıklar, yolsuzluklar, skandallar ve hakkında açılan davalar kıstas alınarak yapılan bir araştırmayla, 2003 yılında dünyanın en adaletsiz 10 tekeli tespit edildi. İlk sırayı ünlü ilaç tekeli Bayer alırken, onu AKP'lilerin de uçak almaya karar verdikleri Amerikan uçak tekeli Boeing takip etti. Örneğin Bayer ile ilgili dosyada Medicaid indirimlerine uymama, ölümcül kas rahatsızlıklarına neden olan anti-kolesterol ilacı Baycol'u piyasaya sürme gibi suçlar yer alıyor.

Bayer, Boing adaletsiz de, ötekiler adaletli mi? Tekeller, bugün yaşanan bütün adaletsizliklerin sorumlusudur. Sendikalaşmaya karşı baskılar, bu amaçla kurulan silahlı çeteler, ülkelerin yeraltı yerüstü zenginliklerini ele geçirmek için yaratılan iç çatışmalar, ülkelerin bağımlılaştırılması, karşı-devrimler, desteklenen cuntalar, finanse edilen faşist çeteler, Latin Amerika'nın acımasızca kıyıma uğratılan yerli halkları, altın madenleri üzerinde otururken açlık çeken halklar, kana bulanana Kara Afrika, göç yollarına düşürülen ve o yollarda düzinelerce ölen göçmenler, halklara zulmeden diktatörlerin kara paralarını aklayan "medenî Avrupa"nın en "çağdaş ülkesi" İsviçre bankaları... Kapitalizmin ve tekellerin suçları saymakla bitmez. Onmilyonların öldüğü dünya savaşları onların pazar kavgalarının ürünüdür. Sadece "sömürgecilik ve yeni-sömürgeciliğin bir buçuk yüzyıllık yıkımları hesapsızdır; ona yüklenebilecek milyonlarca ölü de rakama vurulamaz. Tüm büyük Avrupa ülkeleri ve Birleşik Devletler suçludur. Kölelik, acımasız baskı, işkence, el koyma, Batılı, Amerikalı ya da uluslarötesi büyük şirketlerce ya da bunların yerli adamlarınca toprak ve doğal kaynak hırsızlığı, ülke kurma ya da yapay bir biçimde bölme, diktatörlükler dayatma, geleneksel gıda maddeleri tarımı yerine tek cins ürün tarımı, atalardan kalma yaşam biçimi ve kültürlerin tahribi, ormansızlaştırma ve çölleştirme, çevresel yıkımlar, kutluk, insanları işsizlik ve sefaletin beklediği büyük kentlere sürgün..." (Kapitalizmin Kara Kitabı)

Hangisi adaletli?

Irak'ta, Ebu Garib Hapishanesi'nde esirlere işkence yapan, katleden özel güvenlik şirketleri "CACI International" ve "Titan" mı? Tekellerin kanlı tarihine, ülkelerin işgaline doğrudan askeri katılımı ve hapishanelerde her tecavüz başına borsalarda yükselen hisseleri eklemeyi başaran, vahşeti özelleştiren kapitalist sistemde adaletli tek bir tekel bulmak mümkün mü?

Dönelim ülkemiz özeline; Türkiye halkının acılarını hala yaşadığı 12 Eylül cuntasının ardından "gülme sırası bizde" diyen patronlar mı adaletli? Yoksa otomotiv tekelleri, lastik fabrikaları kâra doysun diye demiryollarına yatırım yaptırmayan, yollarda, kazalarda onbinlerin ölümüne neden olan Koç ve Sabancı mı?

Adalet ve tekeller yanyana gelemeyecek iki kavramdır. Tekellerin sistemi kapitalizm barbarlığın öteki adıdır. Yüzüne geçirdiği "çağdaşlık, medeniyet" şalını kaldırdığınızda o kapkara tarihini görürsünüz. Ve kapitalizm tarihine yeni kara sayfalar eklemeye devam ediyor.

Tutsak Gerillalar Dağlara Dönecek!

Kolombiya - FARC, Uribe hükümetinin esir değişimi önerisini reddettiğini açıkladı. Amerikancı Uribe hükümeti, geçen hafta, FARC'a, elindeki ABD'li ve Kolombiyalı esirleri bırakması karşılığında tutuklu gerillaların bir kısmını bırakma teklifinde bulundu. Ancak Uribe'nin bırakılan esir gerillaların "yeniden gerillaya katılmama, yurtdışına gitme" şartı, FARC tarafından kesin bir dille reddedildi. FARC'tan yapılan açıklamada, tutsak gerillaların kendi saflarına dönmesi dışında herhangi bir çözümü kabul etmedikleri ifade edildi.

Gerilla saldırılarını sürdürüyor

Nepal - Nepal hükümeti, başkent Katmandu'ya giriş-çıkışları engelleyen NKP(M) gerillaları karşısında geri adım attı. Gerillaların taleplerinden, "kayıpların akibetininin açıklanması" konusunda komisyon oluşturmayı kabul eden hükümet, tutsak gerillaların serbest bırakılmasını kabul etmiş ancak kaç gerillanın ne zaman bırakılacağını açıklamamıştı.

Öte yandan, gerillalar, bir haftadır başkent Katmandu'da hayatı durduran ablukaya birinci haftasında halkın taleplerini dikkate alarak son verdiler. Kuşatmanın sürdüğü günlerde ana otoyolda devriye gezen askeri güçlere yönelik gerilla saldırısında 4 asker öldü.

NKP(M) gerillalarının ülkenin diğer şehirlerindeki eylemleri ise sürüyor. Khalanga Kasabası'na düzenlenen büyük çaplı bir basında hükümet binası ve polis karakolu bombalandı, hapishane ve vergi dairesi basılarak, tutuklular serbest bırakılıp vergi belgeleri imha edildi.

büyüyen ırkçılık yabancılar yasaklar Afrika'da toplama kampları!

Avrupa'da "aşırı sağ", "dazlaklar" gibi adlarla anılan Nazi artığı ırkçı örgütlenmelerin geliştiği uzun süredir bilinen bir şeydi. Avrupa emperyalist ülkelerinin yöneticileri ise, görünürde ırkçılığın gelişmesinden rahatsızlardı. Fakat 11 Eylül 2001'den bu yana Avrupa'da yaşanan süreç, asıl tehlikenin dazlakların ırkçılığı değil, bizzat Avrupa devletlerinin politikası olarak yürürlüğe konulan ırkçılık olduğunu gösterdi.

Göçmenler, bir anlamda "iç düşman" olarak görülmektedirler. "Kaçak göçle savaş" artık AB'nin resmen adı konulmuş politikalarından biridir. Bu savaşın hak ve özgürlük gaslarıyla ve hatta askeri yöntemlerle sürdürüldüğü ise açıktır. Bu "savaş" sonucu Akdeniz sahillerinde hemen her hafta onlarca göçmen ölüyor. Son olarak evvelki hafta Sicilya açıklarında 28 Afrikalı göçmen hayatını kaybetti.

Sorun sadece Avrupa'ya akan mültecilere karşı önlem sorunu da değil. Halen bu ülkelerde yaşayan ve sayıları onmilyonlarla ifade edilen çeşitli uluslardan "yabancı"lar da **resmi ırkçılığın** esas hedeflerinden biri durumundadırlar.

Başta Almanya, İngiltere olmak üzere, "yabancı"lara yönelik açıkça ırkçı, ayrımcı yasalar peşpeşe çıkarılıyor. Gözaltı süreleri, tutukluların gözaltındaki hakları, Avrupa ülkelerinin vatandaşları için farklı, "yabancı"lar için farklı standartlara bağlanıyor. Kısacası, "yabancı" olmak baştan "potansiyel suçlu" olarak görülmeyi getiriyor ve Avrupa emperyalizmi bu ırkçı zihniyetle baktığı yabancıların demokratik haklarını gasbetmekte de hiç bir mahsur görmüyor.

Bu politikanın sonucu olarak Avrupa ülkesindeki "yabancı"ların devrimci, demokratik, islamcı tüm faaliyetleri ve kurumlaşmaları, yoğun bir polis takibi ve cezai soruşturmalar tehdidi altındadır. Almanya'da **Anadolu Federasyonu** tarafından düzenlenen tatil kampına düzenlenen baskın, bunun Almanya'daki son örneklerinden biriydi.

Bugün Avrupa'nın bir çok ülkesinde, devrimci düşünceleri, sosyalizmi savunan ve "yabancı"lar tarafından çıkarılan dergi ve gazetelerin, kurulan derneklerin hiç bir güvencesi yoktur. Avrupa demokrasisinin "basın özgürlüğü", "örgütlenme hakkı" adeta onlar için geçersizdir; sık

sık keyfi gerekçelerle basılmakta, yasadışı ilan edilebilmekte, "terör örgütünün uzantısı" demagojisi yapılarak kitlelerden tecrit edilmeye çalışılabilmektedirler. Bu noktada faşizmin yürürlükte olduğu herhangi bir yeni-sömürge ülkeden daha "demokrat" oldukları söylenemez.

Özellikle "yabancı" muhalif güçlere karşı sürdürülen baskılarda, Avrupa demokrasisinin "medarı iftihar"ı olan en temel hak ve özgürlükler, rahatlıkla rafa kaldırılabilir. Irkçılığın bu kadar aleni ve resmi bir hal kazandığı Avrupa'da artık "göçmenlerin trenlerde ayrı vagonlarda yolculuk yapması" gibi öneriler de gündeme getirilebiliyor. İtalya'da Kuzey Ligası Partisi'nin üyeleri tarafından getirilen ve şimdilik kabul görmeyen bu ırkçı önerinin yakın gelecekte Avrupa'nın diğer ülkelerinde gündeme gelmesi kimse için şaşırtıcı olmamalıdır.

Göçmenlere karşı Afrika'da mülteci kampları

Avrupa'da uzun süredir "mültecilere" karşı alınacak faşist yöntemler tartışılıyor. Hatırlanacağı gibi, İtalya'da Berlusconi yönetimi mültecileri taşıyan gemilerin savaş uçaklarıyla vurulabileceğini açıklamıştı bir süre önce.

İngiltere yakın zamanda çıkardığı yasayla, mültecilerin mültecilik başvurusu reddedilir reddedilmez sınır dışına çıkartılmasını kararlaştırdı, öyle ki, mültecinin başvurusunun reddine itiraz hakkı bile elinden alınmaya çalışılıyor.

Benzeri uygulamalar Avrupa'da yaygınlaşırsa, İtalya'da Berlusconi hükümeti mülteciler için Afrika'da kamplar kurulması önerisini ortaya attı. Öneriye göre, Avrupa'nın çeşitli ülkelerine gelen göçmenler, Afrika'da açılacak bu kamplara gönderilecek ve iltica başvuruları sonuçlanıncaya kadar orada tutulacaklar.

Almanya bu öneriyi kabul ettiğini açıklayan ilk ülke oldu. Mussolini'nin ve Hitler'in çömezleri, insanlık dışı uygulamaların başını çekmekte yine yanyanaydılar. Konunun Almanya'da yoğun tartışmalara yolaçması üzerine, geçen hafta İçişleri Bakanı Otto Schily, bir açıklama yaparak "Kuzey Afrika'da mülteci kampları kurma projesinden vazgeçmediklerini... Bu konuda kararlı olduklarını" açıkladı.

Evet, kararlıdırlar.

Milyarları aç bırakıp, onları insanlık dışı koşullarda yaşatmakta kararlıdırlar. Kendilerinin sorumlu olduğu göç ve mültecilik sorununu, Nazi kafasıyla toplama kampları kurup "çözmekte" kararlıdırlar. 11 Eylül sonrası Avrupa, hızla, burjuva diktatörlüğün baskıcı yüzünün daha açık hale geldiği bir Avrupa olmaya doğru gidiyor.

“Sosyal Devlet” Yokoluyor Almanya’da Eylemler Sürüyor

SPD ve Yeşiller hükümetinin Agenda 2010 adıyla başlatıkları saldırı programı kapsamında çıkarılan Hartz IV yasasına karşı her pazartesi yapılan eylemler bu hafta da sürdü. Bu hafta 140 kentte yapılan eylemlere 70 bin emekçi katıldı. İlk haftalarda katılım eski Doğu Alman kentlerinde daha yüksekken, batıdaki katılım da giderek artıyor. Bu haftaki yürüyüşlerde Berlin’de 30 bin, Leipzig’de 30 bin, Thüringen’de 12 bin, Köln’de 2 bin kişi eylemlere katıldı.

Köln’de düzenlenen eyleme Anadolu Federasyonu da pankartıyla katıldı. Kurulan Serbest Kürsü’de konuşmak isteyen CDU temsilcisine, “neden yabancılar üzerine politika yaparak ekonomik ve siyasi saldırılara meşruluk kazandırmaya çalışıyorsunuz” şeklinde soru soran Anadolu Federasyonu temsilcisi kitle tarafından alkışlandı. CDU temsilcisinin “biz yabancılarla birlikte politika yapıyoruz” sözleri ise, “yalancı” diye yuhalandı. Anadolu Federasyonuna bağlı Duisburg Anadolu Eğitim ve Kültür Derneği de Duisburg’ta düzenlenen eylemde yerini aldı.

Saldırı Yasaları Hız Kesmiyor

Sosyal haklarda büyük kısıtlamalar yapan **Agenda 2010** saldırısının bir ayağı olan **Hartz IV** yasası adı verilen yeni düzenlemeyle işsizlere ödenen işsizlik parası ve yardımı azaltılıyor ve sosyal yardımlarla birleştiriliyor. İşsizlerin çok düşük ücretlerle kalifiye olmadıkları alanlarda düz işçi olarak çalıştırılmalarını da öngören yasa değişikliğiyle hükümet bütçe açıklarını azaltmayı hedefliyor. Halktan kıs, tekellere aktar!

2003 sonunda çıkarılan “Sağlık Reformu” ile de emekçilerin önceden ödenen sağlık giderlerinde yük çalışanların sırtına yüklenmiş, bir çok tedavide ödemeler kaldırılmıştı. Öte yandan patronların esnek çalışma saldırıları da Almanya’da başlatıldı ve Siemens, Mercedes gibi işletmelerde çalışma süreleri 40 saate çıkarılarak kazanılmış haklara büyük darbe indirildi. Şimdi Belçikalı patronlar da bu yolu izlemek için harekete geçti.

Tüm bu gelişmeler, reformizmin ve liberallerin dilinden düşürmediği Avrupa **sosyal devletini** adım adım yok ederken, işsizlerin ve emekçilerin de tepkileri giderek yükseliyor.

Yoksullar ve zenginler artıyor

Çıkarılan son saldırı yasaları ile sosyal güvenlik sisteminde ciddi kesintiler ve ağır ek yükler getirilirken, yapılan bir araştırma Alman halkının ciddi bir yoksullaşma sürecine girdiğini, yoksullarla birlikte zenginlerin sayısının da artarak ucu-

rumun büyüdüğünü gösteriyor.

Son reformların yoksulların sayısını daha da artıracağına dikkat çeken araştırmacılar eşitsizliğin derinleşeceğini belirtiyorlar. Bu araştırmalardan biri olan “Datenreport 2004” başlıklı raporda, geliri ülkedeki ortalama gelirin yarısından az olanların oluşturduğu “yoksullar kategorisinde”, 2002’de, 2001’den daha çok yoksulun yaşadığı belirlendi. Yoksullaşmanın sürdüğüne vurgu yapılan rapora göre, bu dönemde, yoksulların nüfus içindeki payında yüzde 1 oranında bir artış yaşandı. Almanya’da yoksulların toplam nüfus içindeki oranı 2000 yılında yüzde 9.2 idi.

Doğu Almanya’da Sosyalizme Özlem

“Datenreport 2004” başlıklı raporun ortaya çıkardığı bir başka çarpıcı gerçek de, eski Doğu Almanya’da yaşayan halkın yüzde 76’sının “sosyalizmin iyi bir fikir olduğu, ancak uygulamasının iyi yapılamadığı”nı düşünmesi oldu.

Revizyonist politikaları mahkum eden halk, sosyalizme sahiplenmeye devam ederken, gelişen tepkiler, tekellerin işinin kolay olmadığını gösteriyor. Sosyalist Doğu Almanya’nın yıkılışından 14 yıl sonra halkın ezici bir çoğunluğu böyle düşünüyor ve Almanya genelinde halkın yarısı “halinden memnun olmadığını” söylüyorsa, kaçınılmaz olarak halkın arayışı gelişecektir. Bu arayışın akacağı yer ise sosyalizmden başkası değildir.

‘AB Terör Listesi’ne Avrupalılardan Tepki

Danimarka’da Mayıs ayından bu yana kurulu bulunan “BAŞKALDIRI” (Oprör) isimli bir örgütlenme, AB Terör Listesi’ne alınan devrimci, ilerici örgütlenmelerle dayanışma faaliyetleri başlattı. Bu kapsamda önümüzdeki günlerde bir konser düzenleyecek olan Oprör’ün sözcüsü John Jacobsen Türkiye, Kolombiya, Filistin gibi ülkelerden AB’nin listesine alınan devrimci örgütlenmelere destek verdiklerini belirtti.

Danimarka devletinin faaliyetlerini görmelerini, bunu aleni şekilde yapacaklarını belirten sözcü, “baskı ve işkence, dünyanın bir çok yerinde insanları silaha itmiştir. Özgürlük ve sosyal adalet için mücadele edenleri destekliyoruz. AB ve ABD’nin özgürlük mücadelesini terörizm olarak tanımlamasına karşıyız” şeklinde konuştu. Bu arada hükümet ortağı Liberal Parti ve sağcı Demokratik Halk Partisi yaptıkları açıklamalarla bu faaliyetin durdurulmasını istediler.

Sorular

Cevaplar

Kurtuluş yolunun klavuzu Marksizm=Leninizm'dir

FELSEFE Veya Dünyayı Yorumlamanın ve Değiştirmenin Yöntemi -4

Felsefe üzerine yazılarımızın ilk bölümlerinde diyalektiği, materyalizmi (ve karşıtlarını) ayrı başlıklar halinde ele aldık. Bu sayıda ise, bu anlayışın “topluma” uygulanmış hali diyebileceğimiz tarihsel materyalizmi ele alarak Felsefeye ilgili yazımızı tamamlamış olacağız.

? Tarihsel materyalizm nedir, nasıl ortaya çıkmıştır?

Tarihsel materyalizmin ortaya çıkışı, toplumsal gelişmelerin de, aynı doğadaki olaylar gibi kendine özgü yasalarının olduğunun tesbit edilmesiyle başlar. Bunun tesbiti ise, diyalektik materyalizmin yasalarının tarihin ve toplumların incelenmesinde kullanılmasıyla mümkün olmuştur. Tanım olarak tarihsel materyalizmi “**toplumsal gelişmenin genel yasalarını ortaya koyan bilim**” olarak özetleyebiliriz.

İdealist felsefenin tarihe ve toplumların gelişimine getirdiği açıklama “*tarihin daha önce tanrının belirlemiş olduğu, onun yazdığı bir kader doğrultusunda oluştuğu*” veya tarihi **üstün insanların, kahramanların, rastlantıların** şekillendirdiği idi. Metafizik düşünce “savaşları tanrının buyruğu veya cezası” olarak gösterirken, kimi idealistler de savaşları şu veya bu kişinin davranışlarının, şu veya bu düşüncelerin sonucu olduğunu ileri sürüyorlardı.

Her iki durumda da toplumların tarihindeki olayların gerçek nedenlerinin üstü örtülmekte, kitlelerin bu gelişmeler üzerinde nasıl etkide bulunabileceği belirsizleştirilmiş olmaktadır. “Böyle gelmiş böyle gider” düşüncesi elbette ancak böyle hakim bir düşünce haline getirilebilirdi.

Toplumsal gelişmenin yasalarını Marks ve Engels ortaya çıkardılar. Diyalektik yöntemi, toplumsal gelişmelere uyarlayarak tarih konusundaki “**bilinmezliğe**”, “**kaderciliğe**” ve “**bireyselleştirmeye**” son vererek tarihin sırlarını çözdüler.

Toplumlar, **neden, nasıl ve ne zaman** sınıflara bölünmüştü? Toplumda “*kötü, zalim, sömürücü insanların ortaya çıkmasının*” sonucu muydu bu gelişme, yoksa, farklı ekonomik, toplumsal temelleri mi vardı? Dinin cevabı, insanların ve toplumların zaten böyle yaratıldığı idi. Ama şu sorular da her dönem düşünürlerin önüne çıktı: Kurulan düzenler bir rastlantının sonucu mudur?

Zenginlik ve yoksulluk tanrı takdiri ve ebedi midir?

Marks ve Engels, diyalektik materyalizmin yasalarıyla toplumsal gelişmeye bakarak, sınıflı toplumların, mülkiyet ilişkilerinin nasıl oluştuğunu, toplumun bir kesiminin neden mülksüz bazıların ise neden mülkiyetin sahibi olduğunu, devlet, hukuk, din, ahlak, kültür, gibi kurumların nasıl oluştuğunu, savaşların nedenlerini, tüm yönleriyle açıkladılar. Marksizm öncesi tarih bilminde olaylar, sonuçlar vardı ama sebepler, nesnel belirleyenler yoktu.

“**Alman İdeolojisi**”nde Marks ve Engels bunu şöyle özetlerler:

“*Bu güne kadar tarihin bu gerçek temeli ya hiç gözönüne alınmamış ya da tarihin gelişmesini ilgilendirmeyen bir konu sayılmıştır... gerçekten tarihsel olan ne varsa tarih dışına itilmiştir. Bundan ötürü de tarihte sadece prenslerle devletlerin siyasal eylemleri, dinsel ya da başka türden kuramsal kavgalar görülebilmektedir.*”

Tarihe getirilen bu yeni bakış açısı, toplumbilim açısından bir devrimdi. İnsanlığın tarihi artık anlaşılabilir bir olgu haline gelmişti. **Geçmişini anlamak, geleceği de görmektir.** Bu çerçevede, Marks ve Engels, kapitalizmin gelişme yasalarını, içinde barındırdığı çelişkileri ve kapitalizmin hangi noktada nasıl daha ileri bir toplumsal yapıya dönüşeceğini de gösterdiler.

Tarihle ve toplumla ilgili bilimsel bir inceleme yapmak isteyen herkes için, gerçeğe ulaşmada başvurabilecekleri tek yöntem tarihsel materyalizmdir. Aynı şekilde içinde yaşadığı toplumu anlamak ve değiştirmek isteyen herkese yol gösterebilecek tek bilim, yine tarihsel materyalizmdir.

? Tarihsel materyalizme göre tarih ve toplumsal yapılar nasıl şekillenmiştir?

Tarihsel materyalizmin en önemli keşfi, toplumsal gelişmenin maddi yaşam koşullarına yani **ekonomik yapıya** sıkı sıkıya bağlı olduğunun keşfedilmesidir.

Diyalektik materyalist yöntemle toplumların tarihine bakıldığında görülüyor ki, toplumlar tarihi boyunca üretim sürekli bir gelişim ve değişim içindedir. Bu gelişim içinde beş temel üretim

ilişkisi ayırddedilir: **İlkel toplum, köleci toplum, feodal toplum, kapitalist toplum ve sosyalist toplum.**

Üretim tarzlarına bir göz attığımızda görürüz ki, üretim ilişkilerini belirleyen temel şey, üretim araçlarına kimin sahip olduğudur. İlkel toplumda özel mülkiyet ilişkileri ve sınıflar yoktur. Köleci toplum ise, toplumların bir bölümünün köleleştirilmesi ve köleler üzerindeki özel mülkiyete dayanır. Feodal toplumda esas olan toprağın özel mülkiyetidir. Kapitalist toplum ise üretim araçlarının özel mülkiyetine dayanır. Sosyalist toplumda üretim araçları üzerindeki mülkiyete ve bu mülkiyete dayanan sömürüye son verilir, üretim araçları toplumun kolektif mülkü haline gelir.

Herhangi bir toplumun karakterini belirleyen, bir toplumsal düzenden diğerine geçişi sağlayan **üretim tarzı** dediğimiz ekonomik yapıdır. Devlet, din, hukuk, ideoloji, kültür, toplumsal bilinç gibi tüm **“üst yapı”** kurumları, **“alt yapı”** ya yani ekonomik yapıya göre şekillenirler. Üretim ilişkileri değiştiğinde, bunun belirlediği üst yapı kurumları da alt üst olur, yeniden şekillenir.

Marks ve Engels’in toplumlar tarihini inceleyerek o güne kadar yaşanmış, görülmüş dört toplum biçimini tesbit etmeleri elbette anlaşılabilir birşeydir. Fakat, Marks ve Engels, toplum biçimlerini sayarken, henüz bir örneği görülmemiş, henüz tarihsel olarak yaşanmamış bir aşama olan sosyalist toplumu da öngörmüşlerdir.

Çünkü, yukarıda belirttiğimiz gibi, tarihsel materyalizm, **geçmişini anlamayı** mümkün kıldığı kadar, **geleceği görmeyi** de beraberinde getirir. O güne kadar ki tarihsel gelişimin incelenmesiyle ortaya çıkarılan ekonomik ve toplumsal gelişmenin genel yasaları, kapitalist toplumun da kendi iç çelişkileriyle yıkılacağını ve yerini daha ileri bir toplumsal düzenin (yani sosyalizmin) alacağını göstermiştir.

? Tarihsel gelişimde düşüncenin ve insanın rolü nedir?

Tarihsel materyalizm alt yapı ve üst yapı arasındaki ilişkide önceliğin alt yapıda olduğunu söylerken, bu, tarihin gelişiminde insanların, düşüncelerin hiç bir etkisinin olmadığı anlamına gelmez.

Diyalektik materyalizmin ilkelerini incelerken gördük ki, “madde bilinçten öncedir.” Aynı şekilde bunu toplumların tarihine uygularsak, toplumsal gelişmeyi belirleyen insan düşüncesi değil, insanların düşüncesini belirleyen toplumsal yapıdır. Toplumsal gelişim insanın bilincini belirler. Tarih insan iradesinden bağımsız maddi bir zemin üzerinde ilerler. İnsan ancak bu maddi ze-

min oluştuktan sonra, onun üzerinde etkide bulunur.

Tarihsel materyalizm, insanın kendisini çevreleyen koşulları değiştirmek için sürdürdüğü bilinçli savaşı yadsımaz. Herhangi bir düşünce toplumsallaştığı oranda maddi bir güce de dönüşür. Maddi güce dönüşen düşünce tarihin gelişimine etkide bulunur, üretim ilişkilerinin yeniden biçimlenmesinde rol oynar.

Sadece düşüncenin değil, bütün olarak üst yapının alt yapı üzerindeki etkisi sözkonusudur. Alt yapı yani ekonomik ilişkiler, ideolojisi, dini, ahlakı, siyaseti, kültürü, sanatı vb. bir çok yanıyla toplumun üst yapı kurumlarını biçimlendirirken, bu üst yapı da kendisini oluşturan altyapı üzerinde etkide bulunur. Onun gelişimini **hızlandırır** veya **yavaşlatır**. Kısacası, aralarında karşılıklı etkileyen ve etkilenen bir ilişki vardır. Marksist tarih anlayışında, nesnel ve öznel etkenler, ilk kez karşılıklı etkileşimleri içinde birlikte ele alınmıştır. Şimdi ortaokullarda, liselerde bize okutulan tarihi düşünelim.

O tarih kitaplarında 1. veya 2. emperyalist paylaşım savaşlarının gerçek nedenlerini asla bulamazsınız. Veya köleci Roma İmparatorluğu nasıl çıkmış, köleci sistemler neden ve nasıl feodal sistemlere, feodal sistemler de nasıl kapitalist sistemlere dönüşmüş, bunların cevabını da bulamazsınız. Bu tarihte, idealist anlayışın sonucu olarak, gelişmelerde ekonomik alt yapının etkisi yoktur, bu tarihte kitleler ve halklar yoktur.

Onmilyonlarca insanın ölümüne, emperyalistler arası ilişki ve dengelerin değişmesine yol açan 1. Dünya Savaşı, bu tarih anlayışına göre, bir suikasttan dolayı çıkmıştır. Başbakanlığın hazırladığı bir tarih dökümünde aynen şöyle denilmektedir: *“28 Haziran: Avusturya Velihtı Ferdinand ve eşinin Saraybosna’da öldürülmesi üzerine Avusturya-Macaristan İmparatorluğu Sırbistan’a savaş ilan etti. Bu olay 1. Dünya Savaşı’nı başlattı.”*

İdealist tarihte kişiler ve olaylar vardır, ama o kişilerin politikalarını oluşturan, olayları koşullayan nesnel koşullar ve nedenler yoktur. Osmanlı ve Cumhuriyet tarihine ilişkin okutulan tarih kitapları, bu tarih anlayışının çok karakteristik örnekleridir.

Engels, tarihte bireylerin rolünü şöyle tarif eder. *“İnsanlar, herbiri bilinçli olarak istedikleri kendi amaçlarını izleyerek, bu tarih nasıl bir biçim alırsa alsın, kendi tarihlerini yaparlar ve işte bu başka başka doğrultularda etki yapan sayısız iradenin ve bunların dış dünya üzerindeki çeşitli yankılarının bileşkesi, tarihi oluşturur. Öyleyse burada da önemli olan sayısız bireyin*

ne istediğidir. ... Öte yandan, **bu güdülerin de arkasında gizli olan devindirici güçlerin neler olduğunu ve etkin insanların beyinlerinde hangi tarihsel nedenlerin bu güdülere dönüştüğünü kendi kendine sorabilir insan. Bu soruyu, eski materyalizm hiçbir zaman ortaya koymadı.**" (Engels, Ludwig Feuerbach Ve Klasik Alman Felsefesinin Sonu)

Bir deyişle, tarih, çeşitli toplum biçimlerinin birbirini izlediği bir tablo çıkarır ortaya. Ama bu izleme kendiliğinden değildir. Bu toplum biçimleri arasındaki bu geçişleri sağlayan, her toplumun kendi içinde barındırdığı çelişkiler temelinde hiç durmaksızın süren sınıf savaşımıdır. Ve bu anlamdadır ki, "*Tarih, esas olarak sınıf savaşımından ibarettir*". Başka bir deyişle "**tarihi oluşturan sınıf mücadeleleridir.**"

? Tarihsel materyalizmin belirleyici yasaı nedir?

Toplumsal yasalar insan iradesinden bağımsız işler. Bu yasaların en temel olanı **üretim ilişkisiyle, üretici güçler arasındaki zorunlu uygunluk yasasıdır.**

Üretici güçlerin gelişebilmesi için üretim ilişkilerinin bu gelişime uygun olması, onunla çelişmemesi gerekir. Çelişme ortaya çıkıp bu uygunluk bozulduğunda, yani mevcut üretim ilişkileri üretici güçlerin gelişmesinin önünde engel olmaya başladığında sistem sarsılmaya, çelişkiyi ortadan kaldıracak yeni bir üretim ilişkisi kendini dayatmaya başlar. Yeni ile eski çatışır. Bu çelişki mutlaka çözülmek zorundadır. Bir üretim ilişkisinden diğerine geçiş de böyle olur. Üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki uyum bozulduğunda ezenler ne tür yöntemler kullanırsa kullansın yeni bir üretim tarzına geçişi engelleyemez. Marks'ın ifadeleriyle; "*Gelişmelerinin belirli bir aşamasında toplumdaki maddi üretim güçleri varolan üretim ilişkileriyle çatışır; ya da aynı şey hukuki bir yönden ifade edilirse, maddi üretim güçleri eskiden içerisinde bulundukları mülkiyet ilişkileriyle çatışır. Üretim güçlerinin gelişme şekillerinden dolayı üretim ilişkileri engelleyici zincir haline gelir. İşte o zaman toplumsal devrim dönemi başlar.*" (Ekonomi Politikin Eleştirisine Katkı, Karl Marks)

Her bir üretim ilişkisi, kendinden önceki üretim ilişkisinden daha ileri bir nitelik taşır.

Feodal üretim ilişkileri kölecilik üretim ilişkilerine göre, kapitalist üretim ilişkileri feodal üretim ilişkilerine göre ve sosyalist üretim ilişkileri kapitalist üretim ilişkilerine göre daha ileridir.

Kapitalizm de ilk döneminde üretici güçleri geliştirmiştir. Ancak kapitalizmin serbest reka-

betçi döneminin sona erip tekelleşmenin başlamasıyla mevcut üretim ilişkileri bu sefer üretici güçlerin önünde engel olmaya başlamıştır. Ve bu noktada Marks'ın dediği gibi, "*Gerçekte, tarihteki tüm kavgaların kaynağı üretim güçleriyle üretim ilişkileri arasındaki kavgadır.*"

? Kapitalizm üretici güçlerin gelişimini nasıl engelliyor? Engel nasıl aşılanacak?

Köleciliğin, feodalizmin üretici güçlerin gelişiminin önünde engel olması, nisbeten daha kolay ve açık anlaşılır bir şeydir. Fakat kapitalizmin üretici güçleri engellemesi bazen o kadar açık görülemeyebiliyor. Öyle ya, kapitalizm, karşımıza her gün yeni bir buluşla, yeni bir alet, yeni bir teknik ve bilimsel ilerlemeyle çıkıyor. Tıpta, uzayda, iletişimde, bilgisayarda gelişmelerden söz ediliyor.

Sorunu somutlamak için önce üretici güçler nedir, onu bir kez daha hatırlayalım: Üretici güçler dediğimiz şunlardır: Doğaya karşı savaşta, üretimde kullanılan aletler, bu aletleri işleten insanlar ve işletmek için gerekli bilgi birikimi. Kuşkusuz üretici güçlerin en belirleyici ve dinamik unsuru insandır.

Kapitalizmde üretim aletleri geliştiriliyor; ancak bu gelişme insanlığın yararına değil, tersine işçiye daha az ücret ödemekte kullanılıyor. Dahası burjuvazi ancak kârını artıracak gelişmelere izin verirken, halkların çıkarına olan ama emperyalist tekellerin kârını engelleyen gelişmelere izin vermez. Yani bu alandaki ilerleme toplumun gelişmesini değil, kâr hırsıyla gözleri kararan burjuvazinin kasasını doldurmayı sağlar. Kapitalist üretim ilişkileri daha fazlasını engeller. Öte yandan, kapitalizm, uzun süre boyunca üretimi sürdürmek için üretici güçlerin bir parçası olan insanı "daha eğitilmiş" hale getirmeyi esas almış, okuma-yazma oranı gelişmiştir. Ama sosyalizmin bu alanda sağladığı gelişmeyle kıyaslandığında kapitalizmin teknik-mali imkanlar olmasına rağmen, bu konuda hala çok geri olduğu, bilinçli olarak insanın gelişmesini engellediği görülür. Dahası, okulda eğitim görme oranı yükseldiğinde bile aynı zamanda "cehalet" oranı da yükselmektedir. "Cehalet" sadece okur yazar olup olmama meselesi değildir, bilinç ve düşünce işidir ve kapitalizm, eğitim sistemiyle, insanları fabrikasında çalıştıracak kadar eğitmeyi hedefler, bilincin ve düşüncenin daha fazla gelişmesinin önüne keser. Kısacası, kapitalizm, üretici güçlerin belirleyici parçası olan insanın toplumsal, sosyal, kültürel gelişmesini temsil etmemektedir bugün. Bilim ise tümüyle tekellerin denetimine alınmıştır.

Bunlar aslında bir sonuçtur. Kapitalizmde üre-

tim ilişkileriyle üretici güçler arasındaki uygunluğun bozulmasının çeşitli sonuçlarıdır. Kapitalizmde, üretim alabildiğine **toplumsallaşmasına** rağmen üretim araçlarının özel mülkiyeti giderek çok daha **dar bir kesimin** elinde toplanır. İşte bu durum üretici güçlerle üretim ilişkilerinin arasındaki çelişkinin derinleşmesine yol açar. Çelişkinin derinleşmesi burjuvazi ile ezilen sınıflar arasındaki çatışmayı da şiddetlendirir. Bu çelişki ve çatışmalar, çelişkiyi ortadan kaldıracak yeni bir üretim tarzına ulaşmadan ortadan kalkmaz. Kapitalizmdeki bu çelişkinin ortadan kalkması ise ancak **üretim araçlarının da toplumsallaştırılmasıyla** mümkündür. Tarih kapitalizmi yokolmaya mahkum etmiştir.

Kapitalist üretim ilişkileri, üretici güçlerin hızlı gelişimini ve toplum yararına kullanımını engellerken, ezilenler ile ezenler arasındaki çelişkiyi de derinleştirir. Kapitalist, milyarları sömürerek kârını artırmak isterken, ezilenlerin çıkarı, üretim araçlarının toplumsallaştırılması ve sömürünün ortadan kaldırılmasındadır. Bu da sosyalist topluma geçişin maddi koşuludur. Emperyalistler ne kadar engellemeye çalışırsa çalışsın tarihin bu doğal akışını, çelişkinin çözüme ulaşmasını engelleyemez.

Tam bu noktada yukarıdaki altbaşlığımıza dönersek; tarihte bilincin ve insanın rolü işte burada gündeme gelir. Kapitalizmin yıkılışı, tarihin bu hükmüne karşın **kendiliğinden** olmayacaktır. Halkın öncülerinin ve kitlelerin toplumsal gelişmenin yasalarının bilincinde olarak, çelişkiyi derinleştirip çözüm için bizzat devreye girmeleri gerekir. Köleciliğin yıkılıp feodalizme, feodalizmden kapitalizme geçilmesinde de, kapitalizmden sosyalizme geçilmesinde de kitlelerin hareketi bu anlamda bir tür lokomotif görevi görürler.

Üretim ilişkileri, üretim ve bölüşüm sürecinde insanlar, toplumu oluşturan çeşitli kesimler arasında kurulan ilişkileri ifade eden bir kavramdır. Üretim aletleri kime aittir, üretim araçlarını fiilen kim çalıştırmaktadır, üretim sonucunda elde edilen değerlerden kim nasıl ve ne kadar yararlanmaktadır? İnsanlar arasındaki bu ilişkiler, aynı zamanda çelişkinin de somut olarak kendini gösterdiği alandır.

Bir kesim üretim araçlarının sahibidir (burjuvazi), bir başka kesim ise üretim araçlarını çalıştıranlar durumundadır (emekçiler). Ne var ki kapitalizmde üretilen değere üretim araçlarını çalıştıran işçiler değil, üretim araçlarının sahibi olan burjuvazi sahip olur. Bu anlamdadır ki burjuvazi asalak bir sınıf olarak tanımlanır. Kapitalizm, bir bütün olarak toplumsal gelişmeye hizmet ettiği sürece, bu çelişki çok öne çıkmaz,

toplum çapında genelleşmez, ama 1800'lerin sonundan bu yana, kapitalizm toplumsal gelişmenin önündeki başlıca engel durumundadır.

Tarihsel materyalizme göre kapitalizmden sonra sosyalizmin geleceği tartışmasızdır. "Tarihte insanın ve düşüncenin rolü" konusunda soru şudur. Kapitalizmden sonra sosyalizmin geleceği kesinse, o halde oturup gelmesini mi bekleyeceğiz?

Elbette hayır!

Kapitalizmin üretici güçlerin önünde engel olmaya başlaması, sosyal devrimin ve sosyalizme geçişin maddi koşullarının varlığı demektir.

Tarihteki tüm toplumsal devrimler, ancak maddi koşulları varsa, zafere ulaşabilirler. Örneğin, feodalizm döneminde, sosyalizmi hedefleyen bir hareket, başarıya ulaşamazdı. Öte yandan, tarihsel olarak maddi koşullar oluşmuşsa, zafer de artık mümkün demektir.

Yukarıda da işaret ettiğimiz gibi, bu geçişler kendiliğinden değildir, sınıflar savaşının sonucudur. Adı üstünde **SAVAŞ**. Burjuvazi, tarihsel olarak ömrünü doldurmuş düzenini mümkün olduğunca uzatabilmek için, üretici güçlerin önünün açılmasını isteyen tüm kitle hareketlerini silahla bastırmaya çalışır. İşte, tarihin diyalektik gelişiminin önünü açmak için bu noktada, devrimci örgüt sorunu devreye girer. Devrimci bir örgüt, üretici güçlerin kapitalizmle çelişkilerini değerlendirip, kitleleri düzeni alaşağı edecek bir orduya dönüştürerek tarihsel gelişimin önündeki karşı-devrim engelini kaldırır. Tarihi, üretici güçlerin önüne engel olan üretim ilişkilerini yıkan halklar yapar.

Son söz olarak şunu tekrar etmeliyiz; Diyalektik ve tarihsel materyalizm, tarihte ilerici bir rol oynamak isteyenlerin pusulasıdır. Bu pusulayı kullanmasını kavrayanlar, hiç bir zaman tarih karşısında aciz ve umutsuz kalmazlar.

- 0 -

Bu konuda başvurulabilecek kaynaklar:

- *Ludwig Feuerbach Ve Klasik Alman Felsefesinin Sonu -F. Engels*

- *Felsefenin Sefaleti -K. Marks*

- *İlkel, Kölecî, Feodal Toplum -Zubritski, vd.*

- *Kapitalist Toplum -Zubritski, vd.*

- *Emperyalizm -Lenin*

- *Komünist Manifesto -K. Marks*

- *Sosyalizmin Alfabetesi - Leo Huberman*

- *Felsefenin Başlangıç İlkeleri -G. Politzer*

- *Felsefenin Temel İlkeleri -Georges Politzer*

- *Diyalektik ve Tarihsel Materyalizm -J. Stalin*

Eve Dönüş'ün romanını ne zaman yazacaksınız?

“Örgüt baskısı” hikayelerinizi çok okuduk, şimdi döndüğünüz evinizi, işinizi, doya doya yaşadığınız “özgürlüğü” anlatın!

Eve dönenler peşpeşe kitaplar yayınlıyorlar. Dili geçmiş, mişli geçmiş zaman konuşuyorlar hep; yapmıştık, etmiştik, söyleydik, böyleydik... Bir türlü “şimdiki zaman” a gelmiyorlar. “Şimdiki zaman” a geçtiklerinde bitiyor romanları. Gazetelerde, dergilerde yayınlanan röportajlarında da şimdiki zaman yok.

Peki o mişli geçmiş zamanlardan sonrası?

Bir zamanlar, çok kahramanlıklar yapmışsınız, çok eziyetler çekmişsiniz, bunu anladık... Keza, örgütleriniz çok aşırı disiplinliymiş, dogmatikmiş, aşkı bile yasaklamışlar, birey iradesini, özgürlüğünü yoketmişler... bunları da anladık. Ya sonrası?

Şimdi ne yapıyorsunuz, ne düşünüyorsunuz, ne yiyip içiyorsunuz? Şimdi nasıl yaşıyorsunuz? Şimdi, **özgür müsünüz?**

Bunları da anlatın.

Mişli geçmiş zamanlarda anlattığınız gibi, şimdiki zamanda, gecelerinizi, gündüzlerinizi, rüyalarınızı anlatın.

Sohbetlerinizi, dedikodularınızı anlatın. Hiç bitmeyen askerlik anıları gibi tekrarladığınız kahramanlıklarınıza, neden bıraktınız, nasıl kaçtınız, onları anlatarak devam edin.

Anlatmıyorsunuz. Anlatamıyorsunuz. Bin dereden su getirir, atlarsınız yaşamınızın o “büyük dönüşüm” kesitini. Ve bugünü yalanlarla, dolanlarla sisler içine boğarsınız.

Bugününüzü, evinizi, işinizi, “sevginin yasaklanmadığı” dünyanın “aşk”larını, kaynatanızla, kaynatanızla kavgalarınızı, çocuğunuza burjuva düzende “gelecek kurma” kaygılarınızı, onları bilmem ne kolejlerinde okutmak için nasıl çırpındığınızı... ve bütün bu düzen içi yaşamların içinde, nasıl da hala devrimcilik, solculuk oynamaya devam ettiğinizi... anlatın.

Eşinizi, çocuklarınızı bir mitinge katabiliyor musunuz mesela, ya da katmaya çalışıyor musunuz, yoksa aman başları **belaya girmesin** mi diyorsunuz? **Öyle diyorsanız**, hangi hakla ve hangi yüzle hala mücadeleden, örgütlenmeden söz edebiliyorsunuz. **Öyle demiyor**, onları mücadeleye katıyorsanız, bu ne ikiyüzlülük, siz başım

belaya girmesin diye bırakmadınız mı o işleri? Ya bugün mitinge gönderdiğiniz çocuğunuz yarın silahlı mücadeleyi savunan bir örgüte girerse?

Kısacası, eve dönenler için iki ucu b.klu değnek. Ne yapsalar, nereye dönseler, riyakarlıktan, tutarsızlıktan kurtulamazlar.

Mişli geçmiş zamanda “örgütün baskıları, yanlış politikaları karşısında nasıl iç çatışmalar yaşadığınızı” anlattığınız gibi, düzen içi yaşamla-
nızdaki iç çatışmalarınızı da anlatın.

Anlatın, özgür müsünüz şimdi?

Evim, işim, çocuğum... Bu ruh hali tam bir tutsaklıktır. Yapacağınız, yapmayı düşündüğünüz veya yapmanız gereken her şeyde sizi engelleyen, sınırlayan onlarca etken vardır artık bu yaşamda. Bu yaşamı mutlaklaştıranlar, statüleştirilenler ve bu statüden vazgeçemeyenler, asla özgür değillerdir ve olamazlar.

Reddediyoruz bunları. Bunlar düzene aittir. Kim bunları yaşıyorsa, yaşamını bunlara göre şekillendiriyorsa, devrimcilik iddiasında bulunmamalıdır.

Uzun tutsaklık yıllarının ardından mücadeleye değil de “eve dönen”ler, kendilerini ikinci bir tutsaklık zincirine hapsedmişlerdir.

Özgürlük nedir?

Marks’ın “zorunlulukların özgürlüğü” kavramı ne mükemmel bir özgürlük tarifidir. Zorunlulukla özgürlük, içiçedir. Toplumsal anlamda bu ikisini birbirinin karşısına koymak düpedüz idealizmdir.

Kelli felli Marksist teorisyenler(!) iş “*örgüt disiplini, birey özgürlüğü*” konusuna gelince, materyalizmi bırakıp metafizik düşünmeye başlıyorlar. Metafizikçidir ki, biri varsa öteki yoktur diye düşünür. Şimdi bu arkadaşlara diyalektiğin en temel yasalarından biri olarak “zıtların birliği”ni anlatsak, ayıp olacak. Ama yine de şu kadarını hatırlatalım:

Özgürlük “nesnel zorunluluğu bilme ve bunu kullanma” iradesine sahip olmaktır. İnsanlar, sınıflar, doğanın ve toplumsal gelişmenin yasalarını öğrendikçe özgürleşebilmişlerdir. Eve dönenler ise, nesnel yasaların zorunluluklarını inkar ederek, daha baştan özgürleşmekten vazgeçmişlerdir.

Yine Engels’te geçer; **Özgürlük, “ihtiyaçların baskılanmasından kurtulmak”tır.** Siz, evim, işim, eşim... diyen düzen içi yaşamın ihtiyaçlarıyla kendinizi tutsak etmişsiniz, haberiniz yok,

“birey özgürlüğü” diye avutuyorsunuz kendinizi.

Marks, Engels, “eve dönenler” için birşey ifade etmiyorsa, ünlü Alman yazar Johann Wolfgang Goethe’nin şu sözünü hatırlatalım:

“Özgür olmadıkları halde, kendilerini özgür sananlar kadar hiç kimse tutsak olamaz.”

Evet, işte bu söz, tam da eve dönenlerin durumunu anlatıyor. Beyinlerinden ve günlük yaşamlarından düzene öylesine tutsak olmuşlardır ki, düzen için artık onları demirparmaklıklarla hapsetmenin hiç bir gereği kalmamıştır.

Eve dönenler, bu aralar peşpeşe kitaplar yazıyorlar, kâh 12 Eylül “mağdurlarına”, kâh ölürken dönüp bakmadıkları hapisanelerdeki tutsaklara sahip çıkmaya soyunuyorlar, 68’lilik, 78’lilik edebiyatı yapıp “piyasada” yer kapmaya çalışıyorlar. Dönekliliğin, yılgınlığın bir romanı çıkmaya görsün, bir tanıtım, bir reklam...

Eve dönüşü allayıp pullayıp meşrulaştıranlar, elbette yine eve dönüp medyada bir köşe kapırlar.

Tutsakların kitaplarını yayınlayacaklarmış!!!

Ne adına, kime hizmet edecek? Tutsaklara mı sordunuz AB’den fon alırken? Tutsaklar “*emperyalistler benim mektubumu kullanamaz, bizi katleden emperyalistlerdir*” dediğinde ne olacak? Ama diyorsunuz ki, nasıl olsa, bağımsızlaşmış, örgütsüzleşmiş, veya duyarsızlaşmış üç beş kişi çıkar, biz de projemizi hayata geçirip fonları alınız... Ve bu arada da ne kadar hayırlı bir iş yaptığımızın propagandasıyla “solculuk” zevahirini kurtarınız.

AB fonuyla kitap yazmak ne kadar da “doğal” karşılanır oldu. Ütanmıyor da bundan. Bunun neresi devrimcilik? AB furyasından biz de yararlanabilir miyiz acaba? Hesaplar, kitaplar bunun üzerine.

Şehitleri yaşatıp, mezarlarını da yaptıracaklarmış!!! Eve, işe, eşe dönenler, şehitler adına konuşuyor. Bu kabul edilemez. Bu, en başta şehitlere saygısızlıktır. Ve dahası, kaba bir istismarcılıktır.

Siz onlar adına nasıl konuşabilirsiniz? Kim size bu hakkı verir? Ve en başta “adına” konuştuğunuz vermez o hakkı. Adına konuştuğunuz ki, o yolu sonuna kadar yürümüş, sizin gibi yoldan dönmemişlerdir.

12 Eylülü yargılayacaklarmış!!! Hangi cesaretle, hangi örgütlülükle. Eve dönenler, örgütsüzler, örgüt düşmanları, ve daha kendilerini bile yargılamaktan aciz olanların soyunduğu işe bakın. Düzen “hop” dediğinde gerisi yoktur. On-

lar ancak düzenin izin verdiği kadar yargılayabilirler 12 Eylül’ü. Ötesine bir adım bile geçemezler. Çünkü zaten ötesine geçecek cüretleri, siyasi kararlılıkları olsaydı, eve dönmezlerdi.

1983’ten bu yana 12 Eylül’e karşı yürütülen kampanyaları, şehitlerin, tutsakların verildiği mücadeleleri yok sayıp, 12 Eylül’ü sanki ilk kendileri gündeme getirmişcesine ortada dolaşıp, bir de büyük haklar kazandıklarını söyleyenlerin pişkinliği, çiğliği nasıl anlatılabilir? Kazanımlarının devrimci mücadeleye ne katkısı olur? Olmaz. Çünkü devrimci mücadelenin içinde değiller. Ama düzenin çeşitli kademelerinde yeralmalarının önü açılır. Kazanımsa, işte kazanımları(!) budur.

Ve zaten dert de budur. Tüm eve dönenlere bakın; yaşamları nasılsa, ona uygun teori yaratıyorlar. “Parti olmayan parti”ler nasıl çıktı, bu kaynaktan. 68’lilik, 78’lilik nereden çıkıyor? Aynı kaynaktan. Devrimciliği bırakmışlar, ama popülizmden, kariyerizmden vazgeçememişler ve kendilerine bir “paye” arıyorlar. Bu paye sayesinde düzende bir yer edinecek. Bugün 68’lilik, 78’lilik düzen içinde bir “rant” aracı haline gelmiştir. Bir dönemin -hala kesintisiz devam ettiğini yadsıdıkları- mücadelesini en çirkin biçimde istismar etmektedirler. 68’liler reklam sektöründen medyaya kadar belli yerleri tutmuşlardır. 78’liler de yavaş yavaş aynı konuma gelmektedirler.

Zaten bu açıkça da dile getiriliyor. Deniyor ki, Avrupa devletleri, 68’lileri istihdam etti, oligarşi de bizi istihdam etsin...

Evet, bunlar sosyalistlik, devrimcilik adına söyleniyor. Hiç bir değer, hiç bir ölçü kalmamış!

Eve dönüşçülerin gözünde, düzene hizmet etmek, artık sıradandır.

“Ceyda Erem, eskinin hızlı solcularından. Sermayeye hizmet etmesine rağmen fikri anlamda bu özelliğini muhafaza ettiğini söylüyor. Türkiye’nin en büyük fuar organizasyon şirketinin CNR Fuarcılık’ın Yönetim Kurulu Başkanı...”

Aksiyon’da yapılan bir röportajın girişinden alındı bu cümleler. (Aksiyon, 26 Nisan 2004)

Ama sanmayın ki islamcı Aksiyon’un bir demagojisi bu. Hayır. Tam da yukarıda işaret ettiğimiz “eve dönüşün” meşrulaştırılmasının ifadesidir. Ve aynı cümleleri, mesela “Halkın Sesi” Birgün’ün “sosyalist” yazarı Aydın Engin’den de okuyabilirsiniz:

“Reklam dünyasının göbeğinde yer alıp, üstelik yönetici koltuğuna oturup da entellektüel kirlenmeye uğramamak hünerse - ki hünerdir - o hünerin bir adı da Mehmet Günsür’dür.

Reklam dünyasının göbeğinde yer alıp, üstelik yönetici koltuğuna oturup da gençliğinde edindiği siyasal inancı ve kazandığı Marksizm üstüne bilgileri yitirmemek, korumak ve savunmak hünerse - ki hünerdir- o hünerin bir adı da Mehmet Günsür'dür." (23 Haziran 2004)

Hiç kimse, hem düzenle bütünleşip hem sosyalistlik maskesini taşımayı böylesine pervasızca meşrulaştırmaya kalkmaz; eve dönenler hariç. Şıracının sosyalistliğinin şahidi de bozacı oluyor tabii.

Bir yazar (Irwin Shaw) güzel özetlemiş: *"Eğer yürüdüğünüz yolda güçlük ve engel yoksa, bilin ki o yol sizi önemli bir yere ulaştırmaz."*

Eve dönenler de bir yere ulaşmaktan vazgeçenlerdir. Ama dilleri hala onların önünde koşmaya devam ediyor, devrimciliğe, direnişlere kara çalmakta üstlerine yok. Susup, hadlerini bilip yerlerine oturmuyorlar.

Ükalaca akıllar veriyorlar. Kendilerine demokratlık görevleri hatırlatıldığında "direnişe, mücadeleye karar verirken bana mı sordunuz?" diyecek kadar utanmaz ve devrimci ölçülerden uzaklar(*). Beyinlerinde de, yaşamlarında da devrimciliğin kıstasları kaybolmuştur.

Özgürlük sandıkları bir tutsaklığın içinde, düzen içi yaşamın bir kenarına tutunmuş ve oradan kopmamak için aklınıza gelebilecek herşeyden taviz vermektedirler. İlkesizlik, pişkinlik, utanmazlık, işte bu nedenle onların sık rastlanan bir davranış biçimlerine dönüşmüştür.

Eve dönenler, işte bu yaşamlarını yazamıyorlar. Ne yazacaklar? Çürümüş, yozlaşmış ilişkilerden, sorumsuz, duyarsız, bencil hayatlardan başka ne var ki ortada? Haz duymaksa, mutluluksa, özgürlükse, bu devrimciliktedir. İnsana ait, halka ait tüm güzellikler devrimciliktedir. Kapitalizmin hayatları mahvettiği, çürüttüğü bir yaşam içinde bunları yaşamak mümkün değildir.

(*) Mücadele etmeye, direnmeye niyetlenenler, sakın karar alırken Tayfun Materler'e, Ali Askerler'e sormayı ihmal etmeyin. Mater'in Kongra-Gel'in ateşkese son verme kararı üzerine söylediği "bana mı sordunuz"unu hatırlayacaksınız. Aynı kafa yapısının ürünlerinden olan Ali Asker de geçtiğimiz günlerde NATO mitingi vesilesiyle Abdi İpekçi parkına gittiğinde, birisinin TAYAD'lı Aileleri ziyaret etmesi önerisine aynı sözlerle cevap verdi: "ona mı sormuşlardı TAYAD'lılar oraya otururken, 117 kişi, ölürlerken ona mı sormuşlardı? Siz siz olun, bir şey yapmaya niyetlendiğinizde ne yapıp edip onlara sorun; bürolarında bulamayabilirsiniz, hatta ülkede de bulamaya bilirsiniz, Fizan'da da olsalar sorun. Direniş kararları, tarihsel, sosyal gerçeklere göre alınmaz, onlar bilir.

Açıklamaya ve Ciddiyete Çağrı!

EMEP ve SDP, Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu'ndan çekildiler. EMEP tümüyle çekilirken, SDP "gözlemci" olarak toplantılara katılmaya devam edeceğini belirtti.

Elbette kendi tercihleridir; çekilebilirler. Çekiliş gerekçelerini açıklarlar ve kimin ne diyeceği varsa, o gerekçeler üzerinden söyler.

Fakat halen ortada üzerinde tartışılacak bir açıklama da yoktur. Bu çekiliş son derece sorumsuz ve gayri-ciddi bir biçimde olmuştur.

Arkadaşlar, NATO zirvesine karşı eylemler çerçevesinde yapılan toplantılar sonrasında toplantılara gelmediler.

Bunun üzerine kendileriyle gidilip görüşüldü. EMEP farklı güçlerle birlikte yeralmayı düşündükleri "blok" nedeniyle artık katılmayacaklarını açıkladı. SDP ise bir sonraki toplantıya gelerek "artık gözlemci statüsüyle" katılacaklarını açıkladı.

İki gruba da neden koordinasyona gelip durumlarıyla ilgili bilgi vermedikleri sorulduğunda ise **"yoğunluklarını"** gerekçe gösterdiler.

Ciddiyetsizliğe bakın; kalkıp ayaklarına kimse gitmese, lütfedip bu gerekçeyi bile açıklama gereği duymayacaklar.

Gerekçe de gerekçe olsa!

Başkalarının işi yok tabii. Bir tek onlar yoğun! Başkaları "tembellik hakkını" kullanıyor!

İşte bu tür tavırlar, birlikleri ve siyasi hareketler arasındaki ilişkileri ciddiyetten yoksun bırakıyor. Bu ciddiyetsizliği yaratanlar, birlikleri kalıcılaştıramamaktan şikayet de edemezler. Düşünün, içinde yer aldığı birlik ve o birlikteki güçler, onun için o kadar önemsiz ki, artık gelmeyeceğini açıklama zahmetine bile katlanmıyor. Bunu bildirmek, onun "çok önemli"(!) işlerinin arasında sıraya bile giremiyor. Elbette böyle bir durum, içinde yer aldıkları süreçte de o birliğe ne kadar ciddi ve sorumlu baktıklarını tartışılır hale getirir.

Kuşkusuz EMEP ve SDP'nin bu birlik pratikleri üzerine söylenecek başka şeyler de vardır: Ama önce neden çekildiklerini açıklama görevini yerine getirmek durumundadırlar.

Ciddiyet ve sorumluluk bunu gerektirir.

ÖDP'nin Koordinasyona yönelik bozgunculuğu karşısında Koordinasyon'da kalanlar, şimdi neden çekildiklerini halka ve Koordinasyonda yeralan tüm devrimci, demokrat kuruluşlara ve kişilere açıklamak durumundadırlar.

Psikolojik Savaş ve İdeolojik Sağlamlık

kanaldan ortaya çıkmışlardır. İdeolojik, politik bir muhasebeyle bu kanal kapatılmadığında, oradan daha başka Osman

İdeolojik olarak sağlam durmayanlar, emperyalizmin ve oligarşinin psikolojik savaşının etkilerine açık hale gelirler.

Geçen hafta Kongra-Gel’le ilgili olarak Bush’un Güvenlik Danışmanı Condalea Rice’nin dikkat çekici bir açıklaması oldu. Rice, “PKK’ya karşı askeri olmayan yöntemlerle savaştıkları”nı söylüyordu.

Amerikalı yetkililer bunu ilk kez de söylüyor değiller. Irak’ın işgalinden hemen sonra yaptıkları çeşitli açıklamalarda da buna benzer görüşler dile getirmiş, PKK’ya karşı silahlı operasyon yerine başka tür operasyonlara öncelik vereceklerini belirtmişlerdi.

Gerçekte bunun belirtilmesinin de özel bir önemi yoktur. Çünkü bu her zaman böyledir. Emperyalizm ve oligarşi, devrimci, yurtsever hareketlere karşı her zaman, askeri, polisiye olmayan yöntemleri de çeşitli yoğunluklarda kullanmışlardır. Irak’ın işgalinden sonra Kongra-Gel özelinde ABD bu yöntemlere daha da ağırlık vermiştir.

“Askeri olmayan yöntemler”in neler olduğu, Osman Öcalan ve beraberindekilerin ayrılığıyla daha açık hale geldi.

Kürt milliyetçi basında da bu çerçevede Kongra-Gel’e karşı sürdürülen psikolojik savaştan söz ediliyor. Böyle bir savaşın yürütüldüğü son derece açıktır. Fakat Kongra-Gel açısından sorun, Osman Öcalanlar üzerinden yürütülen psikolojik ve ideolojik saldırılar karşısındaki zayıflığıdır.

Emperyalizmin ve oligarşinin çok yönlü saldırıları karşısında, ideolojik, kültürel kuşatmaya direnemeyenler, askeri ve örgütsel olarak da direnemezler.

Amerikanın imparatorluk politikalarının ideolojik kuşatması, sadece Osman Öcalanları değil, Kongra-Gel’i de büyük ölçüde etkisi altına almıştır. Bu anlamda, Kongra-Gel, bu ayrılık karşısında ideolojik olarak adeta silahsız durumdadır.

Osman Öcalan’ların ABD’nin Irak müdahalesini olumlama tavrından “birey özgürlüğü” söylemlerine kadar, her şey, Kongra-Gel bünyesinde üretilmiş düşüncelerdir. Bireyciliğin, düzeniçileşmenin, emperyalizmle işbirliğinin önu ideolojik olarak açılmış, Osman Öcalanlar da açılan bu

Öcalanlar’ın çıkması da sürpriz olmaz.

A. Öcalan’ın bütün bu süreç boyunca geliştirdiği politikaların bir iç tutarlılığı olmamıştır. Kah ABD’ye, kah AB’ye, kah Genelkurmay’a göz kırpan taktiklerle sonuç almaya çalışmıştır. Fakat bu süreç Kürt milliyetçi hareketini ideolojik olarak daha zayıf, politik olarak daha etkisiz ve örgütsel olarak da parçalanmaya açık hale getirmiştir. **Benmerkezcilikle, konjonktürellikle, “büyük politika” adına düzen içi manevralarla siyaset sürdürülemez.** Devrimci olmak gerek. Düz ve açık olmak gerek. Tersisi durumda, emperyalizmin ve oligarşinin onlarca kılığa bürünmüş, ideolojik, kültürel, polisiye, askeri, psikolojik yöntemlerine karşı direnilemez.

PKK ve A. Öcalan sık sık Türkiye solunu “doğmatik”likle, değişmemekte ısrar etmekle suçluyordu. Şimdi Osman Öcalan PKK’ya aynı şeyi söylüyor; “değişmiyorlar” diyor. Birey özgürlüğü, aşk konusunda söylenenlerin “pratikleştirilmediğini” söylüyor.

Bunun karşısında kendini savunamaz durumda PKK. PKK’yi Yeniden İnşa Komitesi tarafından “Osman Öcalan ihanetine” karşı yapılan açıklamada, ihanetin tezlerini eleştirmek bir yana “kim daha değişimci, kim daha birey özgürlüğü savunucusu” yarışına giriliyor.

Açıklamada şöyle deniyor: “**Değişim sürecinde bir kesim çete tarzında örgütlenerek, bilinçli bir şekilde değişimin önüne geçmeye çalıştı.**

“**Değişimin gelişmesi, özgür birey ve özgür toplum temelinde demokratik örgütsel sistemin oturtulması hareketimizin temel bir amacı olurken, çete tarzında örgütlenmiş dar bir grup değişim sürecini sabote ederek önemli tahribatlar yaratmıştır.**” (26 Ağustos 2004, Özgür Politika)

Kim daha devrimci, kim devrimci politikaları savunuyor diye değil, kim daha “değişimci”, kim daha “birey özgürlükçüsü”, tartışmasından elbette devrimci bir sonuç çıkmaz.

Tecrübelerle bilinir ki, karşı-devrimin psikolojik saldırıları, karşısındaki gücün ideolojik, örgütsel anlamda dik durmadığı koşullarda daha tahrip edici etkiler yaratır.

Bu anlamda, Osman Öcalanların çıkışı gibi gerici çıkışları önlemenin yolu da, emperyalizme, oligarşi içindeki çeşitli kesimlere yaslanarak

politika yapmaktan, düzen içi çözümler aramaktan vazgeçmektir.

Düzen içi çözümlerin teorileştirilmesi, şehitlerin, ödenen bedellerin, tutsaklıkların, dağda gerilla olmanın anlamsızlaştırılması demektir. Bir yandan silahlı bir güce sahip olmak, bir yandan “demokratik cumhuriyet”, “sivil toplumculuk” teorileriyle böyle bir süreç uzun süre böyle gidemez. Bir yerde tıkanacaktır ve tıkanmıştır.

Bir ayağı düzende, bir eli silahta bu durum, Kürt milliyetçi hareketini ideolojik saldırılar ve psikolojik savaş yöntemleri karşısında alabildiğine zayıf düşürmüştür. Osman Öcalan’ların ayrılığı bunun sonuçlarından sadece biridir. O hale gelmiştir ki, Kürt milliyetçi hareketi ne oligarşinin terör demagojisi üzerinden yaptığı saldırılara güçlü bir karşılık verebilmekte, ne de reformizmin aynı temeldeki saldırılarına karşı ideolojik mücadele yürütebilmektedir. Emperyalizmin demagoji bombardımanı altında haklılığı ve meşruluğu savunmak, devrimci olmakla, net devrimci politikalar izlemekle mümkündür.

İdeolojik olarak sağlam olmayanlar, oligarşinin psikolojik savaşının parçası olmaktan kurtulamazlar

Osman Öcalan, 20 Ağustos’ta “Ayrılmak Çözüm Aramaktır” başlıklı bir açıklama yaptı.

Kongra-Gel’den ayrılık nedenlerini anlattığı oldukça uzun bir açıklamaydı bu. **Psikolojik savaş medyası** bu uzun açıklamadan sadece evlilik konusunu anlattığı iki paragrafı öne çıkararak haber yaptı.

23 Ağustos Sabah: “Kongra-GEL’e karşı aşka gel”... “Aşk yüzünden yeni parti kurdu.”

23 Ağustos Hürriyet: “Aşk itirafları”... “İLK AŞK ZEHRİ”

23 Ağustos Milliyet: “Öcalan, aşkı için idamı göze almış”

23 Ağustos Vatan: “Aşkımı örgüte rağmen gururla sahiplendim”

Burjuva medyanın bu haberlerinde fazla şaşılacak bir yan yok. Psikolojik savaş yürütüyorlar. Fakat onlardan hiç farksız şu başlıklar dikkat çekicidir:

23 Ağustos Birgün: “Öcalan aşkını anlattı” ... Örgüt saygı göstermedi...” “İLK KEZ AŞKI TATIM”

Birgün’ün manşetlerini Sabah’la, Hürriyet’le, Milliyet’le aynılaştıran şey burjuva bakış açısıdır. Olaylara bu açıdan baktıkları için aynı şeyleri görüyorlar. Aslında Osman Öcalan’ın açıklama-

sında Birgün’ün kullanabileceği daha bir çok şey var; ama Birgün tam “**magazin gazeteciliği**” anlayışıyla “Osman Öcalan’ın Aşkı”nı başlığa çıkarmayı yeğlemiştir.

Gayri-ciddi, halkın mücadelesi karşısında solumsuz ve **kirlenmiş** bir beyin üretebilir böylesi başlıkları. Halkın mücadelesi karşısında sorumluluk yok. Psikolojik savaş bilinci hiç yok. Oligarşi Osman Öcalan üzerinden tüm devrimcilere yönelik anti-propaganda yürütüyor, ve bunu görmekten aciz Birgün de aynı psikolojik savaşın parçası oluyor.

Ama elbette Birgün bunu **bilinçsiz yapmıyor**. Osman Öcalan ÖDP’li Birgün yazarlarının yıllardır söylediklerini söylüyor; örgütlerin ne kadar baskıcı olduğunu, aşkı nasıl yasakladıklarını anlatıyor, birey özgürlüğünün avukatlığını yapıyor.

Osman Öcalan Birgün’ün sevgili “yoldaşı” şimdi. **Aşk**’tan bahsediyor, **barış**’tan bahsediyor, “**kahrolsun silahlar**” diyor. Ve Birgün de sadece bunları görüyor. Osman Öcalan’ın Amerikan işbirlikçisi Talabani’yle yakınlığı, Osman Öcalan’ın “*Ortadoğu’yu ve Kürtleri Amerika kurtarır*” demesinin bunların yanında ne önemi var? Osman Öcalan ayrılığının Kürt halkına karşı kullanılan gerici bir gelişme olmasının ne önemi var?

Bu haberde, “sol”un bazı kesimlerinin psikolojik savaş konusunda nasıl bir **aymazlık** içinde olduğunu da görebilirsiniz. Kendini “sol” olarak tanımlayan, daha 5 ay önce yerel seçimlerde DEHAP’la işbirliğini savunan Birgün, öyle bir “habercilik” yapıyorki, psikolojik savaşın medyasıyla aynı şeyleri yazıyor.

Psikolojik savaş konusundaki bu aymazlık, reformist solu, kah İHD’nin devrimci avukatlara yönelik açıklamasında olduğu gibi, Hürriyet’in figüranı olmaya, kah polis komplolarından, dezenformasyonundan hareketle bir harekete ilişkin “bölündüler” kehanetinde bulunmaya, kah bir katliamın arifesinde oligarşiyle aynı ağızdan devrimcilerle ilgili “bittiler” açıklaması yapmaya... sürükleyebilmektedir.

Elbette bu sürüklenişler, “**masum**” değildir. **Psikolojik savaş küçümseyenler, halkın mücadelesini küçümseyenlerdir**. Oligarşiyle halk arasındaki savaşın ciddiyetinde olmayan, kendisi bedel ödemediği için ödenecek bedeller karşısında sorumluluk duymayan düzen içi solculardır. Şunu hiç kimse unutmamalıdır: Her ilkesizlik, her pragmatizm, her aymazlık, yarın dönüp sahibini vuracak, onu kontrgerilla provokasyonları veya propagandaları karşısında savunmasız bırakacaktır.

Solda iddiasızlaşmanın yansımaları (3)

İdeolojik Savrulma

İddiasızlaşmanın en önemli görünüşlerinden biri de bazen yazılı çizili halde, ama çoğu kez de pratik tavır ve politikalarda kendini gösteren **ideolojik savrulmalardır**. İddiasızlaşma ideolojik savrulmanın sonucu olabildiği gibi, nedeni durumunda da olabilir. Kısacası, tavuk-yumurta misali, hangisinin neden, hangisinin sonuç olduğunu ayırt etmek çoğu kez zordur. Ama iddiasızlaşmayla, ideolojik savrulmanın hemen her zaman yanyana bulunduğu kesindir.

Sol adına AB'nin, ABD'nin bile savunulabilir hale gelmesi ve sol adına bunun **"normal"** kabul edilebilmesi, ideolojik savrulmanın bugünkü en vahim yanını oluşturmaktadır. AB'cilik ÖDP'de, Amerikancılık Kürt milliyetçiliğinde en açık ifadesini bulmuştur. Ama sorun sadece onlarla sınırlı kalmamıştır. Solun çeşitli kesimleri de bunu normal görmüş, kanıksamış veya normal görmese de çeşitli hesaplarla bu doğrultuda bir ideolojik mücadeleden kaçınıp suskun kalmıştır. Bu da ideolojik savrulmanın bir başka görünümüdür. *"AB'ye uyum demokrasisi"* ne solun radikal kesimlerinde de ciddi ciddi inanma eğilimi ortaya çıkmıştır. Teoride çok bariz olmasa da pratikte vardır bu eğilim. Bu, propaganda ve ajitasyonun şekillenişinden pratiğin ele alınışına kadar kendini bir çok noktada göstermektedir. "Sivil toplum örgütleri" gibi bir kavramın kullanımının yaygınlaşmasından F tiplerine karşı direniş sürecinde, Marksist-Leninist, komünist olduğunu iddia eden grupların "Uluslararası Standartlar"ı talep edebilmesine kadar bir çok olgu, bu eğilimin kendini göstermesinden başka bir şey değildir.

Haziran ayındaki NATO'ya karşı eylemlere Kürt milliyetçilerinin katılmaması üzerine çeşitli çevreler bunu eleştiren yazılar yazdılar. Ama bunların çoğunda yine köklü

Sol adına AB'nin, ABD'nin bile savunulabilir hale gelmesi ve sol adına bunun "normal" kabul edilebilmesi, ideolojik savrulmanın bugünkü en vahim yanını oluşturmaktadır. AB'cilik ÖDP'de, Amerikancılık Kürt milliyetçiliğinde en açık ifadesini bulmuştur. Ama sorun sadece onlarla sınırlı kalmamıştır. Solun çeşitli kesimleri de bunu normal görmüş, kanıksamış veya normal görmese de çeşitli hesaplarla bu doğrultuda bir ideolojik mücadeleden kaçınıp suskun kalmıştır.

bir ideolojik eleştiri yoktur. Kürt milliyetçiliğinin emperyalizm karşısındaki tavrını, sadece pratik bir sorun haline dönüştüğünde eleştiri konusu yapanlar, neredeyse on yıldır Öcalan'ın, PKK'nın emperyalizmle ilgili söylediklerini görmezden gelmişlerdir. Aynı şekilde, legal partilerden işçi konfederasyonlarına, odalara, aydınlara kadar kendilerine sosyalist diyenlerin AB'ciliği adeta sorgulanmaz haldedir. Dergilerinde AB'nin teorik eleştirisini yapanlar bile, bu kurumların AB'ci tavrılarını, açıklamalarını eleştirmekten uzak duruyorlar. Bu eleştirmeme tavrının altında elbette pragmatizm de, başka küçük hesaplar da vardır ama "pragmatik hesaplar" nedeniyle bile bu konunun sol içi ideolojik mücadelenin bir parçası haline getirilmemesi, ideolojik bir zaafa işaret eder. Bu tavır, kendi ideolojisine güvensizleşenlerin tavrıdır.

İdeolojik-politik

hantallık:

Amerikan emperyalizminin sosyalist sistemin parçalanmasının ardından "Yeni Dünya Düzeni" adı altında, geçmişin sosyalist sisteme yakın ülkelerine ve dünya halklarına karşı başlat-

tığı saldırının emperyalizm ve halklar cephesinde yeni olguları ortaya çıkardığını ancak yıllar sonra görebilmiştir sol. 1990-91'deki Körfez saldırısında, henüz bu sürecin değerlendirmesini yapamamış olduğu için doğru bir tutum geliştirememiş, tavrını "Ne Saddam, ne ABD", "it dalaşı" çerçevesinde belirlemiştir.

Bu büyük siyasi yanlış, soldaki ideolojik-politik hantallığın en çarpıcı örneklerinden biriydi, ama tabii tek örnek değildir. Uluslararası, yerel, güncel bir çok konuda bu hantallığı tesbit etmek mümkündür. Mesela bir Gorbaçov olayı da veya ülkemizdeki Susurluk olayı da solda ancak gecikmeli olarak değerlendirilebilmiştir. Bu tür gelişmelerde solun genel yaklaşımı "kim ne diyor" diye önce etrafını bir gözleme veya "yaşayıp görme" olmaktadır.

İslamcıların emperyalizme karşı eylemleri, direnişleri karşısında nasıl bir tavrın belirleneceği, ülkemiz özelinde anti-emperyalist mücadele içinde yeralabilecek islamcı kesimlerle nasıl bir ittifak çizgisinin geliştirilebileceği konusunda da sol aynı hantallık içinde hareket etmektedir. Din afyondur ve kitlelerin bu afyonla uyuşturulmasına engel olmak devrimcilerin görevidir. Ama solun bugünkü tartışması bu değildir. İslamcılarla ittifak konusunu bu çerçevede ele almak, soyutluktur. Politik düşünmemek, iktidar hedefiyle bakmamaktır.

Oysa solun tüm bu konularda, gelişmelerin yönünü ilk gören ve buna göre de gelişmelere yön vermeye çalışan bir dinamizminin olması gerekir. İşte iddiasızlaşma ve statükoculuk bu dinamizmi ortadan kaldırıp, gelişmelerin yaşanıldığı süreçte gerekli ideolojik tesbitlerin ve politik tavrıların geliştirilmesinin önünde engel olmaktadır. İş işten geçtikten, herşey herkesin gözünde ayan beyan hale geldikten sonra yapılan politik tesbitlerin fazla bir işlevinin olmayacağı ve bunun öncülük misyonuyla bağdaşmayacağı açıktır.

Devrimci Tutsaklarla Enternasyonalist Dayanışma

Devrimci tutsaklar bir süredir, **Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu** aracılığıyla, dünyanın bir çok bölgesindeki tutsaklarla yazışıyorlar. Bu mektuplardan bazı özetlere yer veriyoruz.

☆☆☆

Değerli yoldaş Erdoğan Çoban,

Size, dünyanın bu tarafında sesinizin duyulmaya başladığının rahatlığı ile yazıyorum. Yoldaşlar siz yalnız değilsiniz. Biz hepimiz sizi devrimci selamlar ve dayanışma içinde kucaklıyoruz... Hücremde bayağı bir süre önce şehit düşen bir bayan tutsağın (Sevgi Erdoğan) afişi asılı. Başka asılı olan bir protesto afişinde ise şöyle yazıyor: “Devrim yürüyüşümüz sürüyor.”

Erdoğan, size yardım edebilmemiz için, bize ve ABD’li tutsaklara, sizin grupta olan F tipindeki tutsakların fotoğraflarını gönderebilir misiniz? O zaman biz onları değişik dayanışma gruplarına dağıtabiliriz. Ben bunları başka Cumhuriyetçi tutsaklara göndermek de isterim. Böylece görüştükleri insanları görebilirler...

Size çok büyük saygımız var ve berbat şartlar altında büyük cesaret gösteriyorsunuz. Cumhuriyetçi tutsaklar adına size nihayi gelecek olan zafer ve özgürlük yolunuzda selamlarımızı, sevgimizi ve dayanışmamızı gönderiyoruz. Artık bütün dünya sizin durumunuzu biliyor.

Özgürlük ateşini hep yakılı tutun. Çünkü zafer yakında. Sevgi ve dayanışma.

IRA tutsağı John Cornolly / Kuzey İrlanda.

☆☆☆

Sevgili Fırat Özçelik,

Mektubunu aldığımı memnun kaldım. Sana devrimci selamlar gönderiyorum. Mücadeleyi geliştirme bilincinizi takdir ediyorum. Radikal sol partizanlar millî sınırları aşan ortaklıklara sahip. Ayrıca sizin başka ülkelerin devrimci ve ilericiyle mektuplaşma arzunuza takdir ediyorum. İhtiyacımız olan şey, enternasyonalizmi geliştirmek ve emperyalist globalizm ve onun rejiminin sömürü ve baskısına karşı direnebilmek, yıkmak için global devrimci bir hareket kurmaktır.

Ben 1979 yılında polis ile çıkan çatışma sonucu bir yoldaşımın Seattle, Washington’da bir hapishane önünde yaralı ele geçirildik. En üst seviyede güvenlik altında tutulması gereken bir tutsak olarak “sınıflandırıldım”. (Bundan 6 daha düşük sınıflandırmalar var). Bu yüzden federal sistemin bir “hapishanesinde” tutuluyorum.

Ben sizin politikalarınızı ve şartlarınızı merak ediyorum.... Gelecek umut taşıyor!

Bill Dunne / ABD

☆☆☆

Sevgili Özgür Türk,

Olup bitenler ve mücadeleniz hakkında elimden geldiği kadar haberdar olmaya çalışıyorum. Ne yazık ki, birçok şey postada kayboluyor. Bildiğin gibi, Almanya’daki gizli servisler çok verimli çalışıyor. Ve sizin ülkenizdekiler de, tıpkı tecrit hapishanesi konusunda olduğu gibi, onların iyi öğrencileridir. Fakat hiçbir şey bizi etkileyemez. Sizin 2000 yılından beri yürüttüğünüz kavga devrimci düşünce ve davranış için örnek bir tutum. Spartaküs’den beri biz birlikte dünyanın en uzun ve çetin hapishane mücadelesi içinde bulunuyoruz. Bir Alman Komünisti olarak ben bunun bilincindeyim. Çünkü Alman Komünist Partisi 1918 yılında Spartaküs grubundan çıktı ve ben onlara karşı kendimi halen bağlı ve yükümlü hissediyorum. Bu yüzden emperyalist bir ülkenin tutsağı olarak, burada dayanışmanın ne kadar az olduğunu görmek beni üzüyor.

Hatta bir çok sol içinde yoldaşlar, bizim bu meşru ve haklı mücadelemizden dönmemizi istiyorlar. Bununla ilgili bu mücadele başladığından beri benim sayısız tecrübem vardır.

Sende benzeri tecrübeler yaşamışsındır. Bir çok saldırısına rağmen, Alman devleti beni sizden ve sizin mücadelenizden, ki bunu kendi mücadelelem görüyorum, koparamadı. Yumruğumu kaldırarak, seni tüm yüreğimden selamlıyorum ve sıkı sıkı kucaklıyorum.

Rainer Dittich / Almanya

IRAK’ta İşgale Hayır Koordinasyonu: “Kürt Halkının Yanındayız”

Irak’ta İşgale Hayır Koordinasyonu 21 Ağustos günü Galatasaray Lisesi önünde yaptığı basın açıklaması ile Kürt halkına yönelik imha politikalarını protesto etti. Eylemde “**Kürt Halkına Yönelik Saldırlara Son**” yazılı pankart açıldı. Gerilla cesetlerine yapılan işkencelerin fotoğrafları ve çeşitli dövizlerin taşındığı eylemde, “Belediye Başkanlarına Yönelik Siyasi Linç Durdurulsun” denildi. Yapılan açıklamada, “Kürt halkının haklı taleplerinin ve mücadelesinin yanındayız.” ifadelerine yer verilirken, koordinasyonun, Irak’ta işgale karşı olduğu gibi, Türkiye’deki baskı, katliam ve her türlü hak ihlaline karşı da mücadelesinin süreceği vurgulandı. Eylem, “Yaşasın Halkların Kardeşliği, Biji Bratiya Gelan” sloganlarıyla sona erdi.

Muzaffer Doğan'a Özgürlük İçin Uzun Yürüyüşe Çağrı

Almanya'nın Dresden Hapishanesi'nde sınırışı edilmek üzere tutsak bulunan Muzaffer Doğan ile ilgili "Hiçbir İnsan İllegal Değildir Platformu" tarafından 24 Ağustos tarihinde bir açıklama yapıldı.

Platform, Muzaffer Doğan ile dayanışma amacıyla 29 Ağustos günü, Saat 15.00'te Dresden, Albertplatz, Gomondai-Gedenkstein şehirleri arasında uzun yürüyüş düzenleyeceğini duyurdu.

Platform tarafından yapılan açıklamada, platformun kuruluş amacının, Almanya'daki ırkçı sınırışı uygulamasına karşı mücadele olarak belirtildi.

"Alman Devleti, elinden geldiği kadar insanı sınırışı etmek için her yömte me başvuruyor" denilen açıklamada, Sınırışı ka-

rarlarında Almanya ve Türkiye arasındaki çıkara dayalı anlaşmaların sözkonusu olduğuna vurgu yapıldı. Türkiye'de işkencenin sürdüğünün bir çok kurum tarafından belgelenmesine karşın bu gerçeğin gözardı edildiği vurgulanırken, sınırışılara karşı olan herkes uzun yürüyüşe çağırıldı.

14 Ağustos'tan bu yana açlık grevinde bulunan Muzaffer Doğan da bir açıklama yaparak "sınırışı kararı durdurulmalıdır" dedi.

Hollanda TAYAD Komitesi tarafından yapılan açıklamada da, **Muzaffer Doğan'ın yalnız olmadığı** dile getirilerek, F tiplerindeki ölümler, işkenceler hatırlatıldı. İadenin cinayet demek olduğu vurgulanan açıklamada, Almanya devleti, bu cinayete ortak olmamaya çağırıldı.

İsviçre TAYAD-Komitee Zürich'teki Türkiye Konsolosluğu önünde bir gösteri yaptı. "Tecrit Öldürüyor, Katliamı Durdurun" ve "Ölüm Orucunda 117. Şehit Selami Kurnaz, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" yazılı pankartların açıldığı eylemde, katliamcı devlet protesto edildi.

Ayrıca İsviçre TAYAD-Komitee tarafından Ölüm Oruçları için Basel şehrinde stand açıldı, afişlemeler yapıldı. İsviçre polisi tahammülsüzlüğünü göstererek afişlemeler nedeniyle para cezaları keserken, 21 Ağustos günü açılan standlarda "Ölüm Orucunda 117. Şehit Selami Kurnaz, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" pankartları açıldı ve bildiriler dağıtılarak İsviçre halkı Türkiye hapishanelerinde yaşanan zulüm hakkında bilgilendirildi.

Köln'de bulunan Anadolu Halk Kültür Merkezi tarafından, büyük direnişin 117.şehidi Selami Kurnaz için bir anma gerçekleştirildi. Selami'nin yaşamı, direnişi ve şehitliği üzerine konuşmaların yapıldığı, şiirlerin okunduğu anma 2 saat sürdü.

Sayı 121

48

29 Ağustos
2004

Kamp Baskınına Ersöz'den Açıklama

5-6 Ağustos tarihlerinde düzenlediği Gençlik Kampı, Alman polisi tarafından basılan Anadolu Federasyonu protestolarını ve demokratik hak mücadelesini sürdürürken, kampıta konuşmacı olarak bulunan yazar Cezmi Ersöz de bir açıklama yaparak, yaşanan hukuksuzluğu protesto etti olayın takipçisi olacağını dile getirdi.

Cezmi Ersöz, Anadolu Federasyonu tarafından oluşturulan

yaz kampına gittiğini, burada Türkiye'deki gelişmeler, edebiyat ve kitaplarıyla ilgili konuşma yaptığını dile getirdi. 5 Ağustos günü kampın Alman polisi tarafından basıldığını anlatan Ersöz, 55 kişilik bir grupla birlikte gözaltına alındığını söyledi. Gözaltına alınma nedenleri konusunda bilgi verilmediğini, tercüman ve avukat isteklerinin kabul edilmediğini belirten yazar ayrıca, Alman polisinin onur kırıcı bir şekilde üstlerini aradığını, basın kartını da yere attığını anlattı.

Türkiye'ye demokrasi dersi verenlerin gerçek yüzlerini gördüğünü vurgulayan Ersöz, cep

telefonuna, kitaplarına, kaset ve CD'lerine el konulduğunu da ekledi. Cezmi Ersöz'ün eşyaları halen geri verilmedi.

Ersöz, Almanya'daki iç hukuk yollarının tükenmesinin ardından konuyu Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne götüreceğini duyurdu.

Alman polisinin baskının da çocuklar da "DHKP-C'li teröristler" olarak lanse edilmişti...

Selami KURNAZ

2000-2004 Ölüm Orucu Direnişi Şehidi

kahramanlar Ölmez

28 Ağustos - 3 Eylül Şehitlerimiz

Ali Rıza KARAGÖZ

1 Eylül 1992

İstanbul Avcılar'da bir işkencinin cezalandırılması eyleminde şehit düştü.

Gazi semtinde, farklı alanlarda çalıştı. Düzenle bağlarını kesmesi gerektiğinde tereddüt etmedi. 1991'de Silahlı Devrimci Birlikler üyesi oldu, şehit düştüğünde birlik komutanıydı.

Sadrettin UĞURLU

28 Ağustos 1980

İstanbul'da 1 Mayıs Mahallesi'nde lokantacılık yapan bir devrimciydi. Kendisine devrimciyim diyen bir grup tarafından vuruldu.

Kemal ALTUN

30 Ağustos 1983

Almanya'da, mültecileri Türkiye'ye iade politikasını protesto etmek için, iade işlemlerinin yapıldığı binadan kendini atması sonucu hayatını kaybetti.

İstanbul'da
Reşitpaşa'da

Ekrem Akın SAVAŞ

31 Ağustos 1992

bir otobüste faşist bir planton görevlisinin müdahalesi sonucu meydana gelen olayda çatışmaya girdi. Otobüsten uzaklaştıktan sonra, Reşitpaşa'daki evinde polis tarafından kuşatıldı. Ama o burada da sloganlarıyla ve tüpgazı silah yapıp direnerek şehit düştü.

İstanbul Edebiyat Fakültesi'nde Dev-Genç saflarına katılmış, Dev-Genç'in militan yöneticilerinden biri olmuştu.

Aydemir ŞAHİN

Nurhan AZAK

Asuman KOÇ

Hülya ATEŞ

Orhan KORKURT

3 Eylül 1994

Dersim'in Çemişgezek İlçesi'ne bağlı Ulukale Köyü Arasor Deresi mevkiinde 3-4 Eylül günleri boyunca süren çatışmalarda ilk gün şehit düştüler. Dersim İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birlikleri Bölge Komutanlığı Hayri Koç Müfrezesi'ne bağlıydılar.

Grup komutanı Aydemir Şahin Hekimlanlı, Orhan Maraşlı, Nurhan, Asuman ve Hülya ise Dersimliydiler. Kimi çeşitli alanlarda mücadele ettikten sonra, kimi doğrudan gerillaya katılmıştı.

Büyük direnişte ölümsüzleştiler

Hülya Şimşek (TAYAD)
31 Ağustos 2001

Hülya Şimşek, 4 Mart 1963 Erzincan doğumlu bir emekçi. 15 yaşından beri katkısız bir anti-faşist. Onun gönlünü dolduran iki isim vardı: **Pir Sultan** ve **Mahir**.

Anadolu TAYAD'ın kurucu üyelerinden biriydi. F tipleri gündeme geldiğinde, o her zamanki gibi zulmün karşısında olur. Kendi sözleriyle; *"Başlangıçta destek amaçlıydı ama daha sonra kampanya sürecinde yoğun şekilde çalışmaya başladım. Hücreler beni harekete geçirdi."*

Bursa'da destek eylemine başladı. Tutuklandı. Eylemini bırakmadı. tahliyesinin ardından Küçükarmutlu'ya gelerek ölüm orucunu orada sürdürdü. Ve ölüm orucunun 286. gününde Armutlu'daki direniş evinde şehit düştü.

Anadolu TAYAD'ın kurucu üyesi olduğu gibi, aynı zamanda **ÖDP** üyesiydi. Erzincan'da iken, ÖDP'ye yönelik bir faşist saldırı sonrasında, onlarla dayanışma içinde, faşizme karşı birlikte olduğunu göstermek için gidip ÖDP'ye üye olmuştur. O, yine kendi deyişiyle, "kuvvetli bir demokrat"tır. Onun demokratiği, bananeciliği, o bizden değil reddeden, her koşulda zulme karşı birlikte olmak kararlılığıyla biçimlenmiş bir demokratiğdir.

Ciddi rahatsızlıklar geçirdi. İki yıl konuşmadan, yürümeden yatağa bağımlı olarak bitkisel yaşamda kaldı. İradeyle, yaşama tutkusuyla, halk sevgisiyle iyileşti. Ve ölüme yattı. Büyük bir yaşama tutkusuna bitkisel yaşamdan kurtuluyor ve aynı tutkuyla ölüme yattı. "Yaşam-ölüm" üzerine Hülya'nın felsefesini anlamak, yaşam-ölüm sorununu da çözmek demektir.

Fatma Tokay Köse (DHKP-C)
31 Ağustos 2002

14 Eylül 1967'de Elazığ-Alacakaya İlçesi, Çataklı Köyü'nde doğdu. Kürt (Zaza) milliyetindendir. 1987 yılında girdiği Hacettepe Üniversitesi Tarih Bölümü'nde devrimci hareketle tanıştı. 1987-1990 arasında Beytepe Kampüsü Dev-Genç komitesinde çalıştı. 1989'dan 1990'a kadar, gençliğin akademik-demokratik mücadelesindeki eylemleri nedeniyle üç kez tutuklandı.

1990-91'de Ankara TAYAD'da, Özgür-Der'de, haklar ve özgürlükler mücadelesini sürdürdü. Mamak ve Altındağ'da yoksul gecekondu halkı içinde faaliyet yürüttü.

Bir süre sonra illegal örgütlenmede Kırşehir, Nevşehir ve Kırıkkale sorumlusu olarak görev üstlendi. 1993'te Devrimci Sol'un yeminli üyesi oldu. Aynı süreçte yoldaşı Ali Osman Köse ile evlendi.

1994'te tutsak düştü. Ulucanlar, Sakarya, Çanakkale Hapishaneleri'nde kaldı. Çanakkale'de yoldaşlarıyla omuz omuza direnerek karşıladığı 19-22 Aralık katliamının ardından Kütahya Hapishanesi'ne sevk edildi. Burada 28 Temmuz 2001'de, 6. Ölüm Orucu Ekibi direnişçi olarak ölüm orucuna başladı.

395 gün boyunca açlığın koynunda iradeyi ve boyun eğmemeyi destanlaştırdı. Açlığının 395. gününde zorla müdahale edilen Fatma Tokay Köse, 5 gün süren *"hayat kurtarma işkencesi"* altında şehit düştü.

